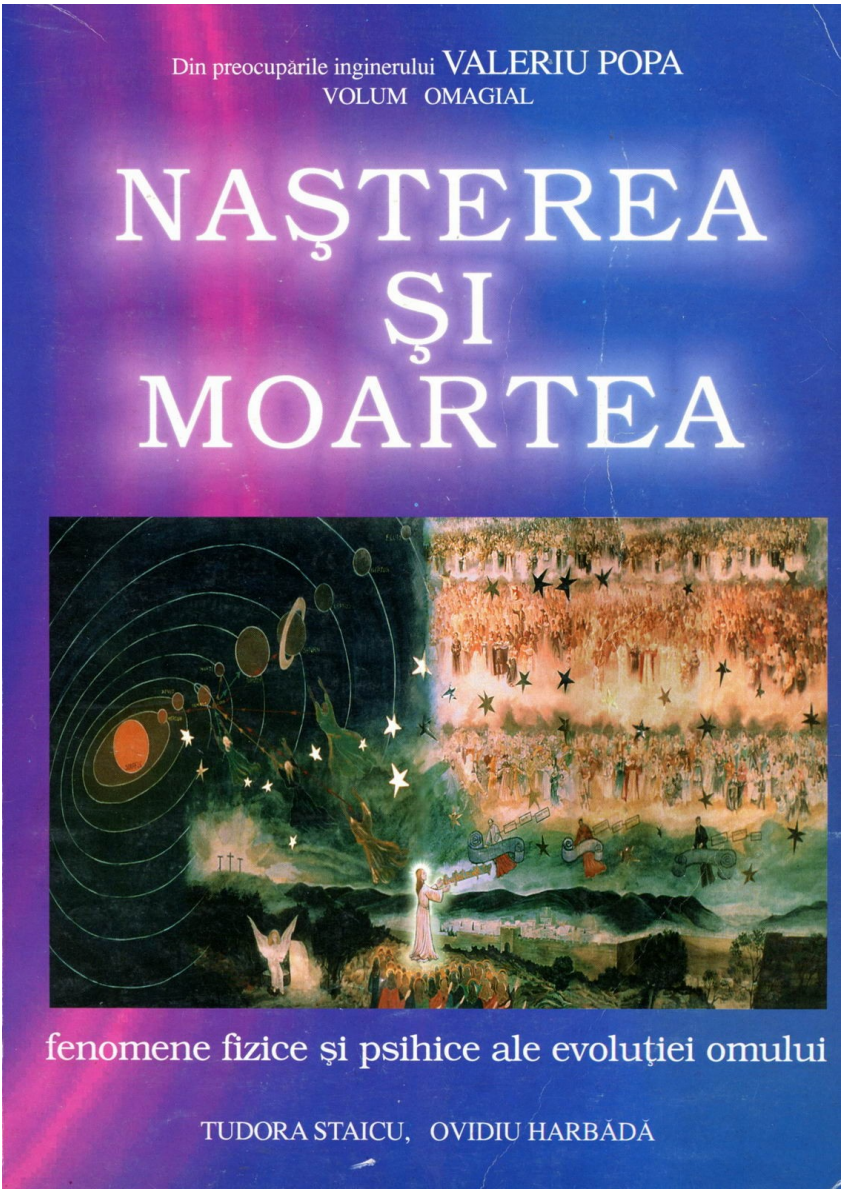

NAŞTEREA ŞI MOARTEA

— Ipoteze, pentru oamenii care nu s-au preocupat încă de studierea acestor fenomene.

— Posibilităţi, pentru cei în care s-a trezit dorinţa de

căutare.

— Certitudini, pentru aceia care prin muncă, studiu şi experimentare au ajuns să cunoască mai mult despre aceste realităţi energetice.

Planşele prezentate în această carte reprezintă în principal materializarea prin desen a unor idei din lucrarea „DIN TAINELE VIEŢII ŞI ALE UNIVERSULUI”, de profesor Scarlat Demetrescu. Din acest motiv, explicarea lor s-a realizat în mare parte prin citarea şi combinarea informaţiilor mai sus amintita.

BUNĂTATE

Trecuseră mai multe luni de când stăteam împreună cu mama într-o garsonieră, într-un cartier bucureştean, pe lângă parcul „I.O.R”. Se apropia sfârşitul anului şi încă nu începusem albumul cu planşele la care nenea Popa şi cu Dora lucraseră mai bine de trei ani. La serviciu nu mă puteam concentra, acasă îmi era imposibil să-mi găsesc liniştea şi singurătatea necesare ca să mă apuc de lucru. În tot acest timp am căutat în mai multe locuri o cameră unde să pot sta, să nu fiu deranjat şi să simt că nu deranjez pe nimeni, dar condiţiile din Bucureşti şi mai ales preţurile făceau ca această dorinţă a mea să fie, deocamdată, un obiectiv imposibil de atins.

Atunci când simţeam că mă cuprinde nerăbdarea, îmi sunau în minte vorbele părintelui Cleopa:

„Răbdare, răbdare, răbdare!”… „Dar până când părinte?”… „Nu până la prăsit, ci până la sfârşit!” Îmi plăceau tare mult vorbele astea, numai că erau cam greu de aplicat.

Totuşi timpul trecea, eu nu-mi găseam locul şi lumea mă tot întreba când apare nouă carte, iar eu nici măcar nu începusem să lucrez la ea. Şi din nou mi-am adus aminte de unele lucruri învăţate pe lângă nenea Popă, aşa că pe data de 25 decembrie 1997 am intrat în post; apă cu suc şi clisme şi… Am ţinut 14 zile, timp în care m-am simţit foarte bine, am fost şi în vizită la ţară, invitat de familia

Staicu. L-am cunoscut pe tatăl Dorei, om la 70 şi ceva de ani, dar care lua în spate trunchiuri de copac pe care eu nu m-am încumetat măcar să le ridic. M-am simţit tare bine acolo, în acea atmosferă de casă de ţară, unde bunul simţ şi credinţa strămoşească te înconjoară la tot pasul. Fiind imediat după Anul Nou, era mâncare din belşug, dar eu mi-am văzut de sucurile mele diluate.

Pe la jumătatea lui ianuarie, la sugestia mamei mele, vorbesc şi cu vecinii mei, o tânără familie de economişti, despre nevoia de a-mi găsi o cameră unde să pot lucra, căci am observat că se mutaseră şi nu ştiam ce au de gând cu fosta locuinţă.

Sanda mi-a spus că o să vorbească cu soţul ei, Claudiu şi că o să mă caute peste câteva zile să discutăm.

Într-adevăr, într-o zi de luni, după amiază, sună la uşa Sanda şi mă invită la ei, căci venise şi Claudiu ca să-mi explice despre ce este vorba. Iau ceva pe mine şi mergem. Era apartamentul chiar de lângă garsoniera mamei. Mă invită înăuntru, dau mâna cu Claudiu şi el începe să-mi arate cele două camere ale apartamentului. Aveau tot necesarul ca să pot lucra şi locui acolo. Biblioteca, masa de lucru, dulap, pat, covoare, bucătărie, baie, hol, aragaz, frigider… Ce mai, pentru mine era o comoară la care nici măcar nu îndrăznisem să visez. După ce mi-a arătat cum funcţionează toate prin casă, iar Sanda m-a iniţiat în privinţa veselei din bucătărie, a debaralei cu bunătăţi, a detergenţilor, săpunurilor şi a felului cum se folosesc, am revenit în sufragerie. Şi acum mai ţin minte. Erau amândoi veseli, zâmbitori, iar Claudiu mi-a zis: „Ovidiu, dacă îţi convine, poţi să rămâi aici şi să-ţi vezi de treabă” şi mi-a întins cheile de la apartament.

Când am auzit, pentru câteva clipe am rămas fără grai. M-am sprijinit de soba şi am încercat să explic că mi-ar conveni de minune, dar eu am nevoie numai de o cameră, pe cealaltă o pot închide dacă doresc, şi mai e ceva, îi rog să-mi spună ce chirie trebuie să plătesc, căci nu ştiu dacă îmi pot permite.

Ei însă erau la fel de veseli şi degajaţi, Claudiu mi-a

pus cheile în mână şi mi-a răspuns că nu trebuie să le plătesc nicio chirie, plătesc doar ce consum în casă, apă, gaze, lumina…

Deja se întâmplau prea multe în doar câteva minute. De atâtea luni căutăm un loc şi nu găseam. Într-un sfert de oră totul se rezolvase. Mi se pusese la dispoziţie un apartament, nu mi se ceruse nicio chirie, eram lăsat în casa lor, fără nicio pretenţie, fără nicio grijă, fără niciun gând de nelinişte din partea lor. Şi tot aşa veseli şi surâzători, m-au lăsat şi au plecat.

În schimb mie mi-au trebuit mai multe zile să mă liniştesc, să-mi domolesc starea de bucurie şi să mă pot apuca de lucru.

Şi cu ocazia acestor rânduri doresc să mulţumesc familiei Anastasiu, pentru omenia lor.

I – DIN NOU LA TREABĂ

Dealurile molcome, acoperite de păduri raslete, de holde bogate de grâu, porumb, de sate împrăştiate ici şi colo, de case înconjurate de livezi cu tot soiul de pomi fructiferi, de grădini ce râd în soare, dealuri îmbrăcate în mantii verzi de pajişti pe care cirezile de vite şi ciobanii păreau nişte mici puncte pestriţe într-o agale deplasare, parcă dincolo de timp, însoţite doar de zgomotul blând şi împăciuitor al tălăngilor, mirosul de fân cosit, cerul senin presărat cu mici norişori ca decor, deplasându-se încet, într-o perpetuă modificare de formă, toate acestea îmi mângâiau simţurile, într-o zi de vară, când reuşisem să evadez din Bucureştiul poluat, undeva prin Moldova, în mijlocul naturii, pentru câteva zile. În depărtare se auzea clopotul bisericii dintr-un sat ori al vreunei mănăstiri din multele ce se află pe aceste meleaguri. Parcă timpul stătea locului.

Am simţit că înţeleg de ce unii romani sunt în stare să-şi dea viaţa pentru ţara lor.

M-am ridicat de pe povârnişul dealului unde şezusem să mă odihnesc admirând priveliştea, am pus tenesii pe

umăr şi am pornit mai departe prin pădurea de brazi, spre mănăstirea Văratic.

După ce am stat câteva zile în atmosfera acestor locuri, plină de istorie şi spiritualitate românească, am revenit în Bucureşti. Cu greu m-am încumetat să intru în capitală, când, trecând cu maşina peste pod, pe drumul spre cartierul Colentina, am văzut o pâclă deasă, cenuşiu-albăstruie, plutind doar la câţiva metri deasupra oamenilor. Dintr-odată, agitaţia, zgomotul, fumul, înghesuiala şi tot vacarmul din jurul meu mi-au adus cu brutalitate aminte că sunt în Bucureşti. Dar aveam treaba şi destinul îmi spunea să o termin aici.

CAPITOLUL îi CUM S-AU NĂSCUT PLANŞELE

Este toamna anului 1990. Copiii au împânzit din nou străzile Bucureştiului, aducând cu ei o vibraţie de bucurie şi speranţă. Peste tot, râsetele şi strigătele lor ne aduc aminte despre un alt mod de a trăi, pe care, parcă, odată, l-am cunoscut şi noi.

În acest timp însă, o femeie dintr-un apartament situat într-un bloc cu mai multe etaje, simte că e la capătul puterii în lupta cu boala, cu moartea. Soţul şi fetiţa ei sunt disperaţi, nu mai ştiu ce să facă, cui să mai ceară ajutor. O migrenă insuportabilă o face să se tăvălească pe jos de durere, iar starea de vomă care o chinuie neîncetat parcă nu se mai termină. Organismul nu mai suportă medicamentele. Cum le înghiţea le vomă. Dar nici durerea de cap nu o mai suportă. Până la urmă a luat iar o mână de pastile. După un timp, care i s-a părut interminabil, a început să se liniştesca puţin.

De mai mulţi ani, Dora încercase să afle cauza suferinţelor sale. A consultat mai mulţi medici, s-a ales cu o groază de tratamente medicamentoase, nenumărate diagnostice, operaţii, extirpări aproape pe viu de excrescenţe tumorale, dar ei îi era tot mai rău. Adesea credea că nu mai apucă a doua zi. I s-a spus că are reumatism la ochi, sinuzita, afte alergice în gură, probleme

cu stomacul (stomac alungit), cancer la sâni, dischinezie biliară, ficatul afectat, constipaţie, probleme genitale, lipsa de calciu, o boală a oaselor şi încă altele pe care nu le mai ţin minte. În această situaţie starea ei psihică era deplorabilă.

Singurul tratament în urma căruia mai simţea cât de cât o ameliorare era cel homeopat prescris de doctoriţa Tătaru. Tot de la dânsa află într-o zi că soţul ei, tot medic, bolnav de un cancer laringian, şi-a rezolvat problema urmând tratamentul naturist al lui Popa Valeriu. Luând legătură cu el, soţul Dorei, Mihai, stabileşte pentru a doua zi o întâlnire cu dl. Tătaru, care să îi ducă la Popa Valeriu. De la dânsul a aflat în sfârşit cauza suferinţelor sale şi ce să facă, dacă vrea să mai trăiască.

Până acum a reuşit să respecte în general modul de viaţă sugerat de V. Popă, să îşi reia activitatea profesională şi să fie un membru activ al familiei şi comunităţii în care trăieşte. Este adevărat că această reuşită se datorează în egală măsură soţului şi fiicei sale, Oana, care au adoptat şi ei acest mod de viaţă. După câţiva ani, fiindu-i mult mai bine, a început să simtă nevoia imperioasa de a face şi ea ceva în slujba oamenilor, aşa cum văzuse mereu la Valeriu Popă, când stătea în preajma lui. Acesta avea demult o idee care îl preocupă, dar fiind deosebit de complexă şi dificil de materializat, nu găsise încă omul care să aibă inspiraţia şi tenacitatea să ducă alături de el muncă necesară. Avea nevoie de un artist cu sensibilitate deosebită, capabil să primească inspiraţia şi să o transcrie în imagine fizică, dar, care să aibă şi răbdarea şi puterea de muncă necesare pentru finalizarea unei asemenea opere, menite să prezinte în imagini şi text, procesul naşterii şi morţii omului, atât din punct de vedere fizic cât şi spiritual. Era una din modalităţile prin care dânsul dorea să obiectiveze cunoştinţe spirituale în legătură cu sensul vieţii omului pe Pământ, într-o formă fizică, în imagini sugestive care să ne ajute să fixăm mai bine idei care deocamdată sunt mai greu de înţeles.

Aşa s-a întâmplat, că Dora să fie un artist şi mai mult

încă, o pictoriţă cu sensibilitate, care într-o stare de relaxare profundă, primeşte imagini pe care, adesea, parcă o mână care nu este a ei le schiţează şi aranjează pe planşă, de cele mai multe ori altfel decât şi le-a imaginat ea până să se fi aşezat în faţa planşei goale. Da, de un asemenea om avea Popa Valeriu nevoie şi ea dorea sincer să facă ceva în slujba Divinităţii, să-şi arate recunoştinţa şi faţă de cel care o ajutase să revină la viaţă.

Astfel, din colaborarea lor şi inspiraţia spirituală, încet, încet, una după alta, printr-o muncă titanică a Dorei, tablourile au început să apară. Erau minunate. Spre sfârşit, când mai erau doar vreo 2 – 3 planşe de făcut, din cele peste 40 câte trebuiau să fie, admirându-le cu negrăită mulţumire, Valeriu Popa afirmă adesea că această lucrare, când va fi gată, o să reprezinte o premieră în domeniu.

Fiind împreună cu el, am participat şi eu la finalizarea acestor ilustrări ale procesului naşterii şi morţii, cunoscând bine conţinutul şi scopul lucrării. Astfel, a rămas că împreună cu Dora să terminăm această carte – album, oferind-o apoi cititorilor, pentru a împlini o muncă a lui Popa Valeriu, dăruită semenilor sinceri doritori de cunoaştere.

După plecarea dintre noi a lui Popa Valeriu, Adi, băiatul dânsului, i-a dat planşele lui Dora, să poată lucra acasă în continuare la ele. Dintre toţi, cred că Adi a trecut prin momentele cele mai grele. Mi-aduc aminte de primele clipe când ne-am revăzut, la două săptămâni după ce avusese loc înmormântarea. Ţin minte şi acum cuvintele lui: „Ovidiule, unde ai fost? Acum, când am avut cea mai mare nevoie de tine, nu te-am găsit!” Şi avea dreptate, căci nu mă găsise. Câteva luni mai târziu, când ne-am văzut din nou, l-am regăsit pe Adi cel pe care îl ştiam dintotdeauna, şi care, prin comportamentul lui, mi-a dovedit că nu mă înşelasem, că este un om corect şi cu suflet bun. Aducându-mi aminte de el, ţin să-i mulţumesc pentru atitudinea lui prietenoasă, căci a contribuit la liniştea mea sufletească, de care aveam nevoie pentru a scrie această

carte.

CAPITOLUL III – FENOMENUL NAŞTERII

Dedicaţie lui Popa Valeriu
O mână de aur instrunează o chitară
Şi-n zbor de lebădă, se scoboară un înger.
O stea păli pe cer
Şi soarele luci în zori
Când mă născui…
Eu m-am născut dintr-un cântec
Şi dintr-o culoare…
Trezit, mi-am înălţat vocea către cer…
O, Tată, pierdut şi abia născut în lume.
Mai ştii că sunt?
O lumină, o durere şi o floare
Şi-un zâmbet pe drumul prăfuit…
Trece-un convoi.
Şi eu cu ei.
M-am dus şi m-am născut…
Oana Staicu.

PLANETA PĂMÂNT – PLANŞA 1

«Marile Lumini ale Lumii Spirituale comunică azi celor chemaţi faptul că în natura înconjurătoare sunt o mulţime de materii eterice, de diferite grade, a căror fineţe este atât de mare, încât simţurile noastre nu ni le pot revela. Aceste materii eterice sunt animate de unde vibratorii, altele decât cele ce animă materia vizibilă. De ce nu pot fi văzute, auzite, pipăite de toţi oamenii?

Pentru că aceştia nu au la dispoziţie decât organele de simţ necesare lumii fizice. Este drept că omul posedă şi „altfel” de simţuri, care stau latente în fiinţă umană; dar numai atunci când acestea vor fi puse în activitate, numai atunci omul va auzi, simţi, vedea şi alte forme de energie decât cea fizică, grosiera.

Faptul că cea mai mare parte a omenirii nu vede fiinţele şi materiile din lumile superioare, nu poate fi un argument că ele nu există. Respirăm aerul! Dar îl putem prinde în mâini ca pe o floare? Gândim! Dar poate cineva să dăruiască gândul unui prieten ca pe un bibelou? Prindem pe ecranul televizorului imagini care reproduc

lumea înconjurătoare şi pe noi înşine! Unde sunt „firele” care pornesc de la sursa către receptor?

Putem spune că nu există pentru că nu le putem percepe?

De existenţa lor nu se mai îndoieşte nimeni. Suntem scăldaţi din toate părţile de vibraţii – unele transmise prin aer, altele prin eter – de care însă nu avem cunoştinţă pentru că nu avem organe potrivite de percepere a lor.

Să-i lăsăm totuşi pe cei mai norocoşi şi mai „bogaţi” semeni ai noştri să ne dezvăluie câte puţin din tainele pe care le deţin. (Planşa nr. 1)

«Globul nostru terestru are o atmosferă fluidică proprie, a cărei grosime e de aproximativ 700.000 km.

Ea este cu desăvârşire deosebită de eterul, de atmosfera fluidică a celorlalte planete din sistemul nostru.

Cu cât materia terestriana e mai la periferia atmosferei fluidice a Pământului, cu atât ea e mai fină şi are o lungime de undă mai mică, o mai mică amplitudine, din care cauză e din ce în ce mai vie, mai luminoasă, până la albul cel mai strălucitor.

Puternică ei vibraţie îi dă însuşirea de a străbate prin fluidul vital şi prin aerul atmosferei noastre, prin lichidele şi solidele pământului, ca şi cum ele nu ar exista.

Dincolo de acesta materie, ce acoperă ca un înveliş general globul nostru, de jur-împrejur, se află printre planetele sistemului nostru materia solară sau atmosfera fluidică a Soarelui nostru, în care „înoată” toate planetele cu învelişurile lor planetare respective.

Materia planetei noastre este împărţită în trei mari zone: albă la periferie, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa pământului.

Zonele exterioare fiind cele mai fine, le penetrează pe cele mijlocii şi inferioare. Cele mijlocii, pe cele inferioare şi toate corpurile de la suprafaţa pământului. Altfel spus, la suprafaţa Terrei se află toate categoriile de materii planetare, dar în sens invers fineţii lor.

Materia solidă, lichidă şi gazoasă a pământului nostru, care nu este decât eter condensat (energie

condensată în diferite stări de echilibru), are destinul să evolueze, pentru a se transforma în materie planetară de un grad superior, căci şi materia este supusă legii evoluţiei; ea are sensibilitate, înţelegere şi voinţa, pentru că este vie, este formată din particule vii, adevărate fiinţe, infinit de mici.

Totul evoluează. Totul se preface, totul circulă, şi cel mic, ca şi cel mare. Această lege a circulaţiei se aplică nu numai materiei, ci şi duhurilor, nu numai materiei fizice, ci şi celei psihice. Şi omul fizic este supus aceleiaşi legi a circulaţiei materiei şi a veşnicei ascensiuni, împins de legea progresului. Pentru noi, Pământul este o „şcoală" unde trebuie să învăţăm lecţia vieţii pământene. Faţa pământului este scena vieţii şi lumea ce îşi duce viaţă pe el e formată în acelaşi timp din actori şi spectatori. Fiecare om joacă rolul ce şi l-a asumat sau i s-a atribuit de sus. El nu trebuie să ştie decât de rolul lui, pe care trebuie să-l joace pe scena lumii, rol dictat de gradul lui evolutiv, de destinul lui. Unul va juca rolul de rege, altul de servitor şi un altul de cerşetor. Viaţa duhului în eternitate este o şcoală. Şcoală a tot ce a creat Dumnezeu, care e fără sfârşit ca şi opera Lui.

Duhurile avansate trebuie să înveţe şi principalele legi ce domnesc în lumile create de Tatăl Ceresc. Trebuie întâi să înveţe legea-legilor care este iubirea, sub formele ei, aplicată la atom, moleculă, substanţa, protoplasma, ţesut, organ, organism, planetă, soare, univers, la întregul cosmos. Viaţa deci, de la naştere şi până la mormânt nu este decât o şcoală continuă. Ne naştem pentru a veni la şcoală materiei cele mai dense, pentru a cunoaşte, pentru a învăţa tot ce se referă la ea, ca fenomene, că viaţa şi legi. Apoi ne continuăm învăţătura şi după moarte, când spiritul merge într-una din zonele roşie, albastră sau albă din jurul planetei, în funcţie de vibraţiile lui, care sunt în armonie cu o anumită zonă din spaţiu. Dacă vibraţiile tale că spirit, corespund zonei roşii, acolo vei fi atras şi acolo te vei simţi în largul tău; dacă corespund zonei albastre, acolo vei merge; de asemenea şi spiritele albe vor merge în zona cu

vibraţiile cele mai ridicate, zona albă. Acestea din urmă sunt cele care posedă cunoştinţe despre fluidele şi legile care prezidează la combinarea şi desfacerea lor. Fizică, chimia şi medicină sunt ştiinţele care stau la baza cunoştinţelor savanţilor care fac destruparea sau întruparea spiritului uman.

Între pământ şi nivelurile zonelor fluidice există un du-te-vino continuu. Unele spirite vin la întrupare, altele şi-au terminat perioada vieţii terestre şi pleacă în spaţiu. Odată ce spiritul este eliberat prin actul fiziologic numit moarte, el se înalţă spre locul pe care şi l-a câştigat prin felul cum şi-a trăit viaţa pământeană.

Spiritelor care sunt foarte evoluate şi vin pe pământ cu anumite misiuni, li se permite şi chiar au puterea şi cunoaşterea de a-şi construi singure un corp fizic armonios. Atunci, ei sunt însoţiţi de Marele întrupător, cel care are misiunea de a asista la acest proces deosebit de complicat.

Pentru spiritele mai puţin evoluate, care au un destin mai neplăcut, există unul sau mai mulţi întrupători, după gradul evolutiv al celui venit la întrupare, care, execută în deplină ştiinţa sa opera lor în părţile hotărâtoare ale corpului.

Deci, atunci când unui spirit i-a sosit timpul să părăsească zona lui fluidică şi să coboare la întrupare, el este adus treptat de anumite duhuri superioare, într-un fel de somnolenţă. Aceste spirite superioare, având un corp mai subtil, nu sunt percepute de duhurile inferioare. Pentru a i se suprima o parte din conştiinţă, din voinţă, duhul superior îl adoarme pe candidatul la întrupare, îl magnetizează şi în această stare el ştie ceva, aude, vede, dar n-are claritate în înţelegerea tuturor fenomenelor ce vor avea loc în jurul său. Astfel stând lucrurile, spiritul inferior nu mai poate riposta atunci când vede ce corp nearmonios i se pregăteşte, conform destinului său. Oricât de hotărât, oricât de tare ar fi un duh pe voinţa lui, atunci când este vorba să împlinească un destin mizerabil şi în vederea lui să aibă parte de un corp netrebnic, îi vine greu

să-şi construiască un corp urât, cocoşat, un creier idiot sau alte organe defectuos alcătuite. Iată de ce, pentru întruparea acestor spirite mai puţin evoluate sau care au greşit mult în existenţele anterioare, Divinitatea, în Marea Ei înţelepciune, a orânduit ca numai ştiinţa savanţilor medici întrupători să poată pregăti casa în care bietul duh va coborî spre împlinirea destinului său.

Oare destinul nostru ne este impus fără o lege şi fără niciun scop? Pentru ce ocaziile oferite oamenilor sunt aşa de inegale? Cum de permite Dumnezeu acest lucru, când se spune că niciun fir de iarbă nu creşte fără voia Lui? Dacă există într-adevăr un Dumnezeu, pentru ce este atâta mizerie în lume? Pentru ce oamenii tari devin într-o bună zi orbi? Pentru ce copiii nevinovaţi sunt loviţi de boli şi mame care-şi strâng cu dragoste la sân copilul, sunt omorâte? Pentru ce răul nu este pedepsit şi binele compensat? Pentru ce criminalul circulă liber şi inocentul este aruncat în închisoare? De ce aceia care muncesc cinstit sunt dispreţuiţi, iar cei neruşinaţi şi şarlatani se îmbogăţesc?

Omul nepregătit nu poate răspunde acestor întrebări, pentru că în faţa lui stă aparenţa şi nu realitatea. Puţini oameni îşi dau osteneala să găsească o explicaţie a lumii care îi înconjoară! Această lucrare va redeschide pe parcursul ei o mică fereastră ce va lumină un început de răspuns la aceste întrebări tulburătoare. «Omul, în faţa acestor frământări rămâne dezorientat şi se întreabă cu nelinişte: Care este Adevărul?

Să ne întoarcem un pic cu mintea şi cu sufletul la ceea ce ne-a spus acum 2000 de ani Marele, Bunul şi Iubitul de oameni, Iisus Cristos: „Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera!” Să reducem acestea la fizică simplă a lumii înconjurătoare.

Când oamenii devin complet conştienţi de orice adevăr din lumea fizică, se eliberaza de concepţia lor ignoranta asupra acelui lucru sau fenomen. În clipa când oamenii au cunoscut faptul că pământul este sferic, că se roteşte în jurul soarelui, ei s-au eliberat de ideea antică a

unui pământ plat şi a unui soare care urcă şi cobora. În clipa când oamenii se eliberaza de credinţa că sunt biete fiinţe supuse legilor omeneşti ale vieţii şi morţii şi limitărilor impuse de gradul lor de ignoranţa, în clipa aceea vor vedea că sunt eliberaţi de toate prejudecăţile omeneşti şi că pot deveni, dacă vor, Fii ai lui Dumnezeu, fiinţe perfecte care nu au nimic de-a face cu dizarmonia.

Şi Dora are o părere asemănătoare; „căci nenorocirile omeneşti nu sunt cauzate de un Dumnezeu pedepsitor, aşa cum afirmă unii, ele sunt false excrescenţe care s-au adunat în corpul omului, ca rezultat al gândirii şi făptuirii greşite. De exemplu, boala este consecinţa nerespectării unor legi ale Naturii care, în timp, duc la deteriorarea corpurilor omului, apărând diferite dezechilibre resimţite că boala; este rezultatul înţelegerii greşite pe care o are omul faţă de fiinţă să reală. Iertarea este un factor important în vindecare. Dar pentru a ierta, atenţia trebuie concentrată asupra Iubirii”.

Rostul acestor planşe este tocmai de a explica omului o mică parte din adevărul despre el însuşi, de a cunoaşte că nu este independent şi că viaţa lui se desfăşoară după nişte legi perfect alcătuite, de la care nu se abate nici chiar Creatorul şi că, încălcarea acestor legi atrage de la sine propria pedeapsa, că moarte nu există şi atunci când ajungi prin cunoaştere şi autocunoaştere să descifrezi tainele acestui fenomen fiziologic natural, teamă dispare, căci noi avem teama în viaţă doar de ceea ce nu cunoaştem. Aflăm că viaţa continuă, dar sub o altă formă vibratorie, unde conştiinţa capătă noi calităţi.

Legat de aceste planşe, Dora ne atenţionează: „Încă o dată vă spun: această carte este mesajul lui Popa Valeriu, este dorinţa să profundă de a se face înţeles, că a vindeca numai trupul este una, dar a te vindeca de ignoranţa, a te vindeca spiritual, este cea mai mare realizare a omului. Pentru cei cărora le este mai greu să-şi imagineze doar citind, aceste planşe sperăm să fie destul de relevante; am încercat să redau prin imagine ceea ce este dincolo de material, în subtil. Este tratată problema revenirii la viaţă,

problema vieţii şi a morţii.

Sper să fiţi ajutaţi să înţelegeţi şi să practicaţi. Este foarte, foarte greu, dar nu imposibil. Atunci când nu reuşiţi sau nu puteţi înţelege ceva să nu spuneţi niciodată, „este imposibil”, fără să adăugaţi şi cuvântul încă.

Astfel rămâneţi un sistem deschis, posibil de îmbunătăţit, mâine.

Apropiaţi-vă cu fiecare secundă a vieţii voastre de Cel ce este însăşi Viaţa – Dumnezeu – Tatăl, Unicul Creator”.

III.2 ATMOSFERA FLUIDICĂ A PĂMÂNTULUI – PLANŞA 2

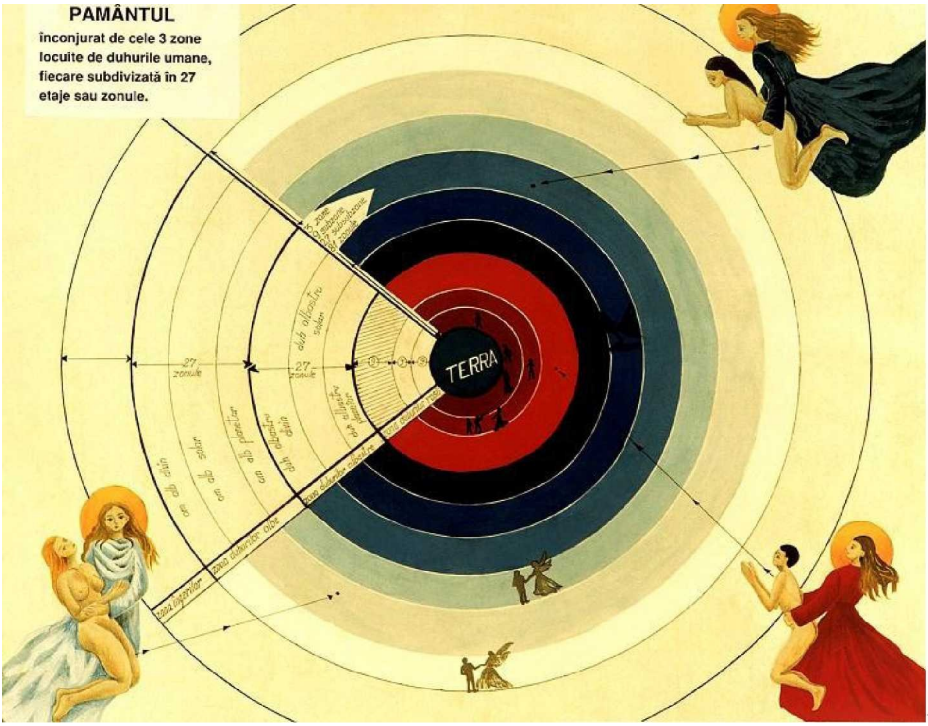

«În jurul pământului sunt două zone fluidice: una mai aproape de planetă, numită zona de trai şi de evoluţie a spiritelor umane şi altă superioară, externă, numită zona de evoluţie a unor spirite superioare care şi-au terminat şcoala planetară, a aşa numiţilor îngeri ai pământului

nostru. Evoluţia planetei noastre, cu tot ce există pe ea, este condusă de aceşti îngeri, în frunte cu Sfânta Treime planetară. Această evoluţie durează milioane de ani şi se face lent.

La suprafaţa pământului se disting 4 categorii de materii: solide, lichide, gazoase şi eterice, ce sunt energii în diferite stări de condensare.

În jurul globului există o atmosferă eterată formată din 4 mari zone fluidice: 3 umane şi una angelica.

Dintre cele umane, cea mai depărtată de pământ este zona 1, cea albă, apoi urmează zona 2, cea albastră şi ultima, zona 3, cea roşie, care este cea mai apropiată de planteta noastră. Aceste 4 categorii de fluide principale care învăluie globul nostru au o oarecare stabilitate. Ele nu se amestecă între ele, ci se întrepătrund de sus în jos. Fluidul zonei albe pătrunde prin zonă albastră şi roşie, până în centrul pământului. Fluidul zonei albastre pătrunde şi el zona roşie şi globul până în centrul său. Prin concentrări succesive de-a lungul timpului, din acestea au derivat materia solidă, lichidă şi gazoasă.

Aceste fluide se împart în trei mari regiuni unde îşi duc viaţă trei categorii de spirite umane şi anume:

Spiritele roşii, din zona cea mai apropiată de suprafaţa pământului, care cheamă în jurul lor, în corpul lor fluidic, fluidul roşu al voinţei sau al instinctului animalic; spiritele albastre care prin studiile pe care le fac încorporează în perispiritul lor mai mult fluid al inteligenţei; spiritele albe care, pe lângă o inteligenţă superioară au şi o memorie puternică şi un vast capital de cunoştinţe, iar prin moralitate (sfinţenie) au posibilitatea de a încorpora mai ales fluid alb, cel mai fin dintre toate fluidele şi cu vibraţia cea mai înaltă. În realitate aceste regiuni se subdivid în câte trei, apoi din nou în câte trei şi încă odată, existând în final câte 27 de subdiviziuni pentru fiecare regiune fluidică.

Ultimele 9 subzone ale zonei roşii (cele mai apropiate de pământ) sunt de nuanţa cea mai închisă şi aici locuiesc spiritele plantelor şi animalelor. Puţin mai sus se află

spiritele oamenilor sălbatici, iar în continuare urmează subzonele unde locuiesc spiritele mai modeste de pe acesta planetă. Ele au o oarecare inteligenta şi chiar o mică doză de simţ moral. Venite la viaţă, vor fi truditorii din greu ai acestei lumi, oameni modeşti, necăjiţi, neştiutori, dar cu un bun simţ ce-i orientează în viaţa lor simplă.

În următoarele 9 subzone, de culoare roşu mai deschis decât ultimele şi care sunt mai rarefiate, trăiesc spiritele puţin mai evoluate, care, venind pe pământ, vor lucra pentru ele, vor avea o familie, muncind şi păstrând totul numai pentru familie, nimic pentru restul omenirii. Ei pot fi meseriaşi, agricultori, comercianţi, deci ocupaţii personale.

Cele 9 subzone care urmează, deci cele mai îndepărtate de pământ dintre cele roşii, au un grad de rarefiere mai ridicat, o nuanţă şi mai deschisă de roşu. Ele sunt populate de spirite cu o experienţă de viaţă ceva mai ridicată, cu un anume grad de intelectualitate, manifestând şi un fundament de moralitate, care în viaţa pământeană vor ocupa funcţii publice, având posibilitatea de a face bine mulţimii anonime.

Spiritele roşii au dimensiunea cea mai mare comparatriv cu celelalte categorii de spirite, pot lucra cu o mare forţă asupra materiei fizice, din care cauza uneori sunt periculoşi şi pot deveni anarhiştii lumilor spaţiale. Veniţi pe pământ, ei sunt aceia care se bizuie pe forţa lor fizică.

A doua zonă – cea albastră – cuprinde şi ea 27 de subdiviziuni, pornind de la albastru închis, ultimele 9

Subzone (cele mai apropiate de pământ) şi sfârşind cu primele 9 subdiviziuni, de un albastru foarte deschis.

Spiritele din această zonă au dimensiunea mai mică, dar o intelectualitate mai ridicată şi un fond moral mai robust, fără însă să poată vedea clar lumea ce-i înconjoară şi legile după care ea îşi desfăşoară viaţa. Şi ei sunt împărţiţi în trei categorii în funcţie de gradul lor de înţelegere, în general având rolul de a executa, fie că sunt

în spaţiu sau pe pământ, ceea ce li se dictează să facă, asupra celor din zona a treia. Pe pământ vor fi oameni cu o oarecare cultura şi vor avea poziţii sociale ce le vor îngădui să servească drept executanţi ai ordinelor date de mai marii lor. Ei vor ocupa diferite funcţii care au ca sarcina de a pune în execuţie o dispoziţie oarecare, stabilită de legi sau ordonanţe ministeriale, că de exemplu jandarmeria, poliţia, magistratura, etc.

Zona cea mai îndepărtată de pământ din cele trei umane, cea albă, are şi ea o gradaţie a culorii pe cele 27 de subzone, de la un alb mai puţin intens la nivelul ultimelor 9 subzone, până la albul cel mai strălucitor, mai curat, unde locuiesc cele mai evoluate spirite. Ea cuprinde toate duhurile albe, care posedă o mare intelectualitate, o puternică forţă morală şi vaste cunoştinţe ale legilor şi fenomenelor ce se desfăşoară în univers, spirite care şi ele se împart în trei categorii.

Duhurile din ultimele 9 subzone poartă numele şi rangul de preot. Unele din aceste spirite se hotărăsc încă de sus, că atunci când vor veni pe pământ să slujească altarului. Uneori, după ce au venit la viaţa pământeană, ei uită să îmbrăţişeze carieră pe care şi-au hotărât-o de sus. Alteori devine jos preot terestru, dar din cauza întunericului în care e învăluit, consideră misiunea lui ca o profesiune, deci aducătoare de bunuri pământeşti.

Următoarele 9 subzone sunt locuite de arhiereii cerului şi marii judecători cereşti, iar cei din primele 9

Subzone sunt viitorii candidaţi la rangul de înger, după ce vor fi făcut şcoala vieţii pe toate categoriile de planete. Ei sunt sfinţii pământului.

Din această expunere rezultă că în total sunt 81 de subdiviziuni, de trepte, cu 81 de densităţi ale aceluiaşi fluid al acestei planete.

Mai sus de zonele fluidice umane se află zona îngerilor, care e şi ea împărţită în trei subzone, după calitatea fluidelor lor şi rangul îngerilor care o populează. Venind de la exterior spre faţa pământului, avem:

Zona numărul unu sau a îngerilor divini, zona

numărul doi sau a îngerilor de evoluţie solară şi zona a treia sau a îngerilor de evoluţie umană. În aceste trei planuri se hotărăşte evoluţia vieţii de pe pământ.

În fruntea tuturor îngerilor se află conducerea supremă a acestei planete, Sfânta Treime planetară.

Primul din această treime e reprezentantul Tatălui ceresc pe planeta noastră. El veghează ca Legile şi Voinţa Lui să se aplice continuu pe această planetă. Al doilea e reprezentantul Divinului solar pe planeta noastră. El supraveghează că Legile Fiului Lui Dumnezeu, Hotărârile Lui, să se împlinească întru totul pe pământ, căci El nu face voia Lui, ci, în definitiv, pe a Tatălui care i-a încredinţat această planetă. Al trilea e suveranul acestui glob. Nimic nu se poate face pe acest pământ fără ştirea şi aprobarea lor. Fiecare dintre ei are sub ascultarea lui alte trei duhuri cereşti, numite Asesori. Cei nouă asesori au fiecare lângă ei trei ajutoare, tot îngeri, sau duhuri ale Adevărului, sau sfinte duhuri. De trei ori nouă fac douăzeci şi şapte de ajutoare, numite delegaţi.

Deci Forul suprem al Pământului se compune din cei trei conducători ai Sfintei Treimi, nouă asesori şi 27

Delegaţi. În total, Tribunalul suprem al Pământului se compune din 39 de membri, sau sfinte duhuri. Apoi urmează grupul îngerilor care sunt veghetorii şi aplicatorii severi ai treptelor evoluţioniste. Sub îngeri vin miliardele nesfârşite de duhuri-oameni, împărţiţi în trei zone mari cu subzonele lor. Nici cei din zona a treia, nici cei din zona a doua şi nici chiar cei din zona întâia nu au iniţiativa conducerii din punct de vedere al evoluţiei pământeşti. Spiritele albe nu pot decât ori să execute, ori să se opună pentru un moment, cerând o amânare. Ei nu pot desfiinţa ordinele de evoluţie, pe care numai îngerii au dreptul de a le face cunoscute. Pornind de la Soare spre Pământ, primele subzone sunt cele mai luminoase, posedând fluide ce-ţi produc senzaţii de o deosebită inensitate şi pe măsură ce se coboară se întunecă treptat, ultima subzona fiind cea mai întunecată.

Cei din zona albă văd eterul de sub ei, cel de culoare

albastră. Noi, oamenii în trup fizic şi care locuim în zona roşie, când ne uităm în sus vedem eterul din zona a doua şi din această cauză cerul ni se pare albastru. Nu vezi culoarea eterului zonei în care eşti, ci pe a celui de jos sau a celui de sus.

Spiritele vin rând pe rând la şcoala vieţii pe acest Pământ în grupuri foarte mari sau sub formă de semigrupe. Grupul este alcătuit dintr-un mare număr de spirite venite din alt sistem solar. În perioada în care grupele îşi fac evoluţia aici, sosesc şi semigrupele care nu sunt decât asociaţii de spirite venite de pe altă planetă a acestui sistem solar.

În afară de aceste două mari organizaţii de spirite, mai vine la şcoala vieţii o grupare direct de la Tatăl.

Ei vin direct pe cea mai de jos planeta a sistemului nostru, deci niciodată direct pe planeta noastră. Aceştia sunt începătorii evoluţiei planetare şi ei evoluează numai pe anumite planete în sistemul nostru solar.

Rezultă că dintre spiritele venite la şcoală acestei planete, cele albe au venit din alt sistem solar şi sunt de evoluţie solară, adică după ce îşi termină şcoala pe acesta planeta merg pe o altă planetă, dintr-un alt sistem solar şi aşa mai departe, spiritele albastre sunt de evoluţie planetară şi îşi fac şcoala rând pe rând pe toate planetele acestui sistem solar, minus planetele începătorilor şi spiritele roşii care evoluează numai pe anumite planete ale sistemului nostru sunt de evoluţie subplanetara sau de planete tinere, mai puţin evoluate. În lume sunt 2 feluri de evoluţii: una individuală şi altă colectivă. Prima se face de către fiecare spirit în parte, individual, şi cealaltă în grup, din planetă în planetă şi din sistem solar în sistem solar.

Dar, pentru a evolua, în tot şi în toate trebuie să existe o ordine desăvârşită şi numai ea, ordinea, permite că evoluţia să urmeze fără oprire. Fiecare entitate evoluează pe scara ei şi pe măsură ce avansează cunoaşte din ce în ce mai amănunţit legile cosmice şi cu cât avansează, cu atât sentimentul solidarităţii, al unităţii este mai puternic. Totul trebuie să fie organizat, ierarhizat şi

solidar. Tot universul a fost organizat din Sfera Divină în tăcere. Nimic, nicio cunoştinţă mai înaltă nu este trâmbiţata pe la toate colţurile, o afli numai dacă o meriţi şi dacă puterea ta de înţelegere spirituală a ajuns la un anumit grad. O cenzură veşnică şi perfectă există în cer. Nu poţi vorbi orice, nu poţi comunica oricând şi oricui, altfel totul ar fi discutat, criticat sau lăudat.

Legea, asociată cu puterea Voinţei divine impune asociaţia, solidaritatea şi astfel totul se menţine aşa după cum este Voia şi dorinţa Unicului suveran al lumilor. Deci toate spiritele, toate particulele trebuie să fie solidare între ele pentru a menţine totul într-un tot unitar. Cu toate că soarele e departe de planetele sale, între ele se exercită o puternică atracţie, formând un bloc – blocul sistemului nostru planetar. Şi cu toate că stelele sunt la depărtări incalculabile una de alta, ele se atrag puternic, astfel încât toate fac o unitate – universul nostru.

Cu cât o stea, un sistem planetar sunt mai avansate pe scara evoluţiei, cu atât puterea lor de atracţie e mai mare. Deci individualitatea este aparenta în univers, părţile lui fiind puternic legate între ele.

III.3 AURA FIINŢEI UMANE – PLANŞELE 3, 4

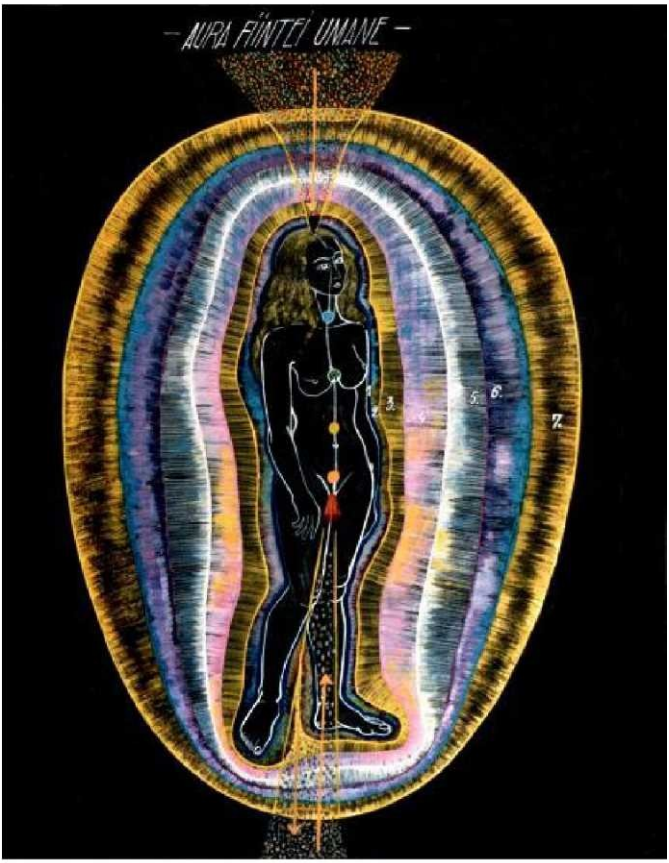
– AURA FIINȚEI UMANE –

SUNTEM UN TOT-
OMUL DIVIN UNIC –
TOTUL ESTE UNUL –

Omul! Fiinţa cea mai evoluată de pe întreg pământul. Este un întreg univers în miniatură, dar nu un univers în sine. Şi asta pentru că nicio lume nu poate există fără alte lumi.

Fiecare univers, fiecare creatură, fiecare moleculă, depinde de alte lumi, de alte creaturi, de alte molecule indispensabile vieţii sale.

Aura este acea parte din energia universală care ne înconjoară, asociata corpului omenesc, fiind în fapt manifestarea energiei umane. Şi dacă trebuie să o asemuim cu ceva, pentru o mai uşoară înţelegere a acestui fenomen, atunci o putem compara cu un halou luminos ce înconjoară trupul uman, îl pătrunde şi emite radiaţia sa proprie. Prin urmare, când ne referim la fiinţă umană, pentru a o înţelege, putem spune că este formată din două părţi materiale: una fizică, pipăibila, corpul fizic şi cea de-a doua parte, cea bioenergetică, aura, care a început să fie demonstrată în mod ştiinţific.

El, omul, această fiinţă deosebit de complexă în întregul ei, este formată, pe lângă trupul fizic şi din alte 7 (după unii cercetători 9, şi e posibil să se mai descopere şi altele) structuri sau corpuri energetice care se întrepătrund şi se înconjoară unul pe altul cu straturi succesive, corpuri care în totalitatea lor alcătuiesc aura umană.

Aura este oglindă sufletului. În ea omul îşi arată bolile, sănătatea, falimentul sau succesul, dragostea sau ura. Ea trădează toate gândurile bune sau rele. Atunci când o persoană este atinsă de o boală mortală, aura să începe să se întunece, să se şteargă şi în unele cazuri ea dispare chiar înaintea morţii acesteia. Când moartea este violenţa şi victimă era sănătoasă, aura întârzie şi după moartea clinică.

Acest ou energetic multicolor atinge o înălţime de doi metri şi jumătate şi chiar mai mult, iar lăţimea poate fi mai mare de un metru, evident, aceste dimensiuni pot varia de la o persoană la alta. Este formată din radiaţii colorate

plecând din diferite părţi ale corpului şi este mai bine să nu se folosească cuvântul culoare când ne referim la aura, ci frecventa radiaţiei pe care o numim „bleu” sau „roşu” de exemplu. Când spunem că aura este multicoloră se face de fapt aluzie la o parte din culorile spectrului solar.

Cu cât spiritualitatea unui om este mai mare, cu atât haloul este de un galben mai intens. Toţi marii sfinţi au haloul aurit, culoare care se poate obţine numai prin puritatea gândurilor şi intenţiilor. Însă cu cât vibraţiile unei persoane sunt mai joase, cu atât mai mult vom întâlni în aura culori terne şi murdare, respingătoare, în comparaţie cu vibraţiile înalte care generează culori strălucitoare şi pure. Dacă acţiunile noastre de zi cu zi (gândurile, faptele) sunt bune şi culorile aurei sunt mai luminoase, dar un comportament reprobabil da naştere unor culori mai puţin atrăgătoare în aura.

În funcţie de o serie întreagă de factori, aura este şi ea schimbătoare, urmând dispoziţia individului, numai că tentele fundamentale rămân neschimbate, tente care indică „fondul” persoanei.

Cele 7 straturi sau corpuri fluidice au fiecare o luminozitate şi culori proprii, activitatea lor influenţând şi condiţionând în mod concret corpul fizic şi stările psihice ale omului. Ele sunt structurate în mod organizat şi reprezintă „intermediarul” dintre spirit sau scânteia divină, cum i se mai spune, şi trup. Cele mai apropiate de acesta urmăresc conturul lui, iar cele mai depărtate au forma ovoida, apărând în jurul corpului ca un ou cu vârful în jos. Toate aceste straturi par a fi „agăţate” pe un fundal energetic de o vibraţie aparte, ce se vede că un abur albicios, luminos, eterat şi care apare între straturi, despărţindu-le. Ele se penetrează şi se înconjoară unul pe altul cu straturi succesive, fiecare corp superior fiind compus dintr-o materie fluidică mai fină şi vibraţii mai înalte decât corpul pe care îl înconjoară şi pătrunde. Cunoscând că materia fizică se deosebeşte în principal de cea fluidică prin diferenţe de frecvenţe, acest mod de existenţa al straturilor aurei poate fi explicat şi de

principiile fizicii actuale, dintre care unul admite că frecvenţe diferite pot coexista într-un acelaşi spaţiu fără să se afecteze reciproc.

Dintre aceste straturi, primul, al treilea, al cincilea şi al şaptelea au fiecare structuri bine diferenţiate, în timp ce al doilea, al patrulea şi al şaselea apar sub forma unor fluide luminoase în continuă mişcare, nefiind riguros delimitate de celelalte corpuri. Această mişcare este ca o curgere continuă de valuri de lumină colorată sau striaţiuni în jurul corpului fizic. Ele capătă o formă mai definită pe măsură ce pătrund straturile fără soţ. Fiecare strat următor întrepătrunde complet stratul inferior, inclusiv trupul fizic al omului.

Corpurile aurei au o organizare funcţională proprie, ele menţinându-se prin absorbirea din câmpul energetic universal şi metabolizarea energiilor specifice frecvenţei fiecărui corp, prin intermediul unor centri energetici în formă de vârtejuri, cunoscuţi în literatura sanscrită sub denumirea de chakre, adică „roti”, care la omul sănătos sunt luminoase şi în continuă mişcare. Aceste energii preluate şi prelucrate de chakre sunt apoi distribuite în întregul corp prin numeroase canale energetice, denumite în sanscrită nadisuri.

Canalul principal de energie se află în interiorul coloanei vertebrale şi se întinde de la baza şirei spinării până la cap, de-a lungul lui fiind aşezaţi principalii centri energetici. De la baza coloanei vertebrale, de fiecare parte a canalului central, pornesc alte două nadisuri importante, care, pe durata vieţii, urcă de-a lungul canalului principal, se încrucişează în chakre, unde intersectează canalul central. Nivelul până la care se ridică aceste nadisuri (cel din stânga fiind de culoare albastră, nadi lunar, asociat principiului feminin, yin, iar cel din dreapta de culoare roşie, nadi solar, asociat principiului masculin, yang), depinde de nivelul de evoluţie al individului şi de felul în care trăieşte. Pe lângă aceste trei canale principale mai există un mare număr de nadisuri secundare, numărul lor total fiind de aproximativ 72.000.

Vârfurile chakrelor sau rădăcinile lor se îndreaptă către canalul principal de energie care curge prin fiinţa noastră, iar gurile lor se deschid la marginea exterioară a fiecărui câmp căruia îi aparţin. Pe lângă acestea mai există 21 de centri energetici minori şi încă mulţi alţii de dimensiuni tot mai mici.

Centri energetici principali din partea din faţă a trupului au fiecare o pereche pe partea din spate a corpului, acestea fiind considerate fata şi dosul chakrei. Cele din faţă au legătură cu sentimentele persoanei, cele din spate cu voinţă, iar cele de la nivelul capului cu procesele de gândire. Centrii energetici situaţi în creştetul capului şi la baza coloanei pot fi consideraţi pereche, deoarece sunt porţile prin care pătrunde şi iese curentul de energie principal ce curge în josul şi în susul şirei spinării.

Cele 7 chakre sunt localizate pe trupul fizic în locul principalelor plexuri nervoase, fiecare fiind în legătură şi cu o glandă endocrină principală.

Prima chakră reprezintă centrul rădăcină şi se află la baza coloanei vertebrale, lângă coccis, în punctul unde se intersectează cele trei nadisuri principale. Are 4 canale energetice, de fapt patru mici vârtejuiri care se învârtesc cu o viteză foarte mare, semnifica conştiinţa obiectivă, legătură cu existenţa concretă, terestră, fizică. Are culoarea roşie şi guvernează activitatea glandelor suprarenale.

— Funcţia psihică: voinţa de a supravieţui în planul fizic, controlează instinctul de conservare, starea de siguranţă lăuntrică, încrederea în sine la nivel fizic.

— Funcţia fizică: răspunde de buna funcţionare a excreţiei, având ca zonă de proiecţie anusul şi intestinul gros, sistemul muscular şi ţesutul adipos.

Al doilea vârtej de energie, cel din regiunea sacrală, se află situat cam cu două degete sub ombilic.

Guvernează viaţa emoţională şi sentimentele. Are 6 canale energetice. Reprezintă conştiinţa senzuală, erotismul, imaginaţia. Este de culoare portocalie şi

corespunde gonadelor.

— Funcţia psihică: dorinţa nestăvilită, imaginaţie debordantă, instinctualitate, cămin, familie, hrană. – funcţie fizică: influenţează funcţiunile organelor genitale.

Al treilea centru are legătură cu activitatea noastră mentală şi este centrul de „foc” al fiinţei. Are 10

Mici vârtejuri şi este localizat puţin deasupra ombilicului, la nivelul plexului solar. Reprezintă conştiinţa expansivă, voinţa de putere. Simbolizează conştiinţa pasională, dinamismul. Are culoarea galben-auriu şi controlează activitatea pancreasului.

— Funcţia psihică: dorinţa, voinţa, egoul, individualitate, libertate, expansivitate, putere, armonie, stăpânire de sine.

— Funcţia fizică: sistemul digestiv şi sângele.

Cam la nivelul sternului se află al patrulea centru energetic al omului, localizat în centrul pieptului, puţin deasupra inimii. Acesta metabolizează energia iubirii şi transformă energiile venite de la centri superiori în energii ce pot fi preluate de centri energetici inferiori şi invers. Are 12 canale energetice şi simbolizează conştiinţa iubirii şi a trăirii empatice cu alte fiinţe, abnegaţie, dăruire, dragostea faţă de omenire. Este de culoare verde şi guvernează activitatea timusului.

— Funcţia psihică: dragostea nemărginită pentru aproapele tău, compasiunea, altruismul, dăruire. – funcţia fizică: activitatea sistemului circulator, a sistemului respirator şi a sistemului imunitar. Al cincilea centru energetic se află la nivelul gropiţei dintre clavicule şi este asociat transformării cuvintelor în fapte. Având 16 vârtejuri în componenta, el reprezintă conştiinţa intuitivă, creativitatea superioară. Este de culoare albastră şi răspunde de activitatea glandei tiroide. – funcţia psihică: exprimare fluenta, inspiraţie în vorbire.

— Funcţia fizică: activitatea corzilor vocale, a sistemului auditiv, a faringelui, a esofagului, măduva osoasă.

Puţin deasupra rădăcinii nasului există următorul

centru energetic, al şaselea, care, împreună cu stratul şase au corespondent iubirea cerească, o iubire dusă dincolo de puterea de înţelegere a omului; ea da sens vieţii, reprezintă conştiinţa mentală superioară, percepţia directă a celorlalte lumi invizibile. Posedă 96 de canale energetice şi simbolizează puterea de pătrundere a minţii, telepatia, stăpânirea de sine, inteligenţă creatoare divină. Culoarea sa este indigo şi controlează funcţionarea glandei pituitara.

— Funcţia psihică: intuiţie superioară, clarvedere, capacităţi profetice, conştiinţa spirituală, conştiinţa individuală.

— Funcţia fizică: controlul activităţii creierului mic Al şaptelea centru energetic, situat deasupra capului, este poarta de intrare a energiei cosmice, având un număr mult mai mare de canale energetice, fiind cunoscut şi sub denumirea lotusului cu o mie de petale.

La acest nivel omul realizează cunoaşterea divină. Este de culoare violet-albicios şi influenţează activitatea glandei pineale.

— Funcţia psihică: deschiderea spirituală faţă de Dumnezeu – funcţia fizică: trezirea giganticului potenţial mental, controlul sistemului nervos central.

O bună funcţionare a chakrelor are o dublă semnificaţie în viaţa noastră şi anume: pe de o parte înseamnă că organismul nostru îşi ia acea parte de energie din câmpul universal de care are absolută nevoie pentru a exista, iar în al doilea rând, odată cu energia noi receptăm şi toată conştiinţa asociată energiei ce curge prin noi, lucru care deocamdată este destul de rar la oamenii timpurilor noastre. Dar „mâine” vor fi mai mulţi.

Dora explică în mod sugestiv: „Aceste vârtejuri sunt asemenea unor stabilizatori de energie electrică de la care pleacă spre receptor doar cantitatea necesară pentru buna funcţionare a aparatului, căci dacă energia ar pătrunde brusc şi într-o cantitate prea mare, în cel mai bun caz ar deregla aparatul, dacă nu l-ar arde de tot.

Aceşti centri iau din oceanul energetic în care plutim

doar cât avem nevoie, altfel pur şi simplu ne-am „prăji”.

Într-o secundă, ar fi prea multă energie psihologică şi nu am putea-o prelucra. În consecinţă, fiecare chakră trebuie să fie deschisă încet pentru a exista timpul necesar prelucrării conştiinţei energetice eliberate, astfel încât noile informaţii primite să se integreze uşor în viaţa noastră. Sănătatea sau boala omului se poate sesiza şi din observarea lor, care în acelaşi timp sunt lumina, formă, culoare şi sunet, aceste trăsături variind în funcţie de viteza lor de rotaţie şi de calitatea energiei metabolizate”.

Fructiile principale ale centrilor energetici sunt acelea de vitalizare a fiecărui corp auric inclusiv al celui fizic, de dezvoltare a diferitelor aspecte de autoconştientizare, fiecare chakră având o anumită funcţie psihologică. Pe lângă acestea, chakrele mai au rolul de a transmite energia între straturile aurei.

Straturile aurei îşi au fiecare setul propriu de 7 centri energetici majori, fiecare situaţi în acelaşi loc pe corpul fizic. Acest lucru este posibil deoarece fiecare strat are o frecvenţă superioară celui inferior, putând astfel să ocupe acelaşi spaţiu. De exemplu, pentru chakra a treia, cea situată deasupra ombilicului, există 7 chakre unele într-altele şi de vibraţii diferite, toate cu vârfurile în acelaşi loc de pe suprafaţa corpului fizic.

Practic, acest lucru înseamnă că pe corp fiecare vârtej este de fapt un multiplu de 7 vârtejuri ce se întrepătrund, toate având vârful în acelaşi punct pe trupul omului. Fiecare chakră are în vârf nişte mici orificii prin care se transmite energia de la un strat la altul. La majoritatea oamenilor ele sunt din păcate parţial obturate, blocând cursul firesc al energiei. Aceste „uşi” se pot debloca numai printr-o muncă de purificare a corpului fizic şi al celor energetice, care înseamnă o continuă străduinţa de acumulare de cunoştinţe ştiinţifice şi de fapte de iubire care ne ajută să fim mai buni.

Primul corp energetic sau strat4, observat în imediata apropiere a corpului fizic are frecvenţa vibraţiei cea mai apropiată de cea a materiei fizice, are o

dimensiune variabilă între 5 – 12 cm şi este alcătuit dintr-o reţea de linii de forţă prin care curge încontinuu energie luminoasă, culoarea ei variind de la albastru la cenuşiu.

Acest strat este matricea pe baza căreia se dezvoltă corpul fizic şi îşi întreţine întreaga sa existenţă. Are aceeaşi structură cu a corpului fizic, inclusiv toate părţile şi organele sale. De fapt, trupul fizic este copia grosiera a primului strat aurie aflat în imediata sa apropiere. Pe acest strat se observă foarte bine organele bolnave, căci ele au o culoare modificată, mai întunecată decât a celor sănătoase. Modificările poziţiei, a culorii lui, a felului cum vibrează, apariţia unor fisuri sau a lipsei acestuia din anumite locuri, furnizează informaţii despre starea sănătăţii fizice şi psihice ale individului de o precizie neatinsă încă de nicio aparatura ştiinţifică. La nivelul acestui corp conştiinţa se exprimă prin perceperea senzaţiilor, de exemplu plăcerea fizică sau durerea.

Al doilea strat aurie urmează şi el, în mare, conturul trupului fizic, are o grosime care variază cam între 2 – 7 cm, având un nivel vibratoriu mai ridicat faţă de primul. Apare sub forma unor norişori coloraţi aflaţi într-o continuă mişcare, schimbându-şi des nuanţele în funcţie de starea emoţională a individului. El se întrepătrunde cu stratul inferior şi corpul fizic pe care le înconjoară, are o structură multicoloră, conţinând toate culorile curcubeului. Aceste culori arată calitatea şi intensitatea sentimentelor individului, dacă ele sunt structurale sau conjuncturale şi variază de la nuanţe deschise, strălucitoare la cele întunecate, noroioase.

Conştiinţa exprimată prin acest corp ia forma emoţiilor şi reacţiilor primare, cum ar fi teamă, furia şi dragostea, în funcţie de personalitatea individului.

Următorul corp energetic, al treilea, înconjoară şi întrepătrunde toate straturile anterioare şi trupul fizic, fiind compus dintr-o substanţă şi mai diafană. Culoarea lui este galben strălucitor. El nu mai ia forma corpului fizic, este oval, ca un ou cu vârful în jos, iar nuanţele culorilor ce îl compun arată interesele persoanei, aptitudinile sale

mentale active sau latente. Este deci asociat proceselor de gândire raţională, este planul minţii analitice liniare.

Al patrulea strat este oarecum asemănător cu al doilea, dar mai fin, compus din nori de culori mai eterate, de obicei înconjuraţi de lumină trandafirie a dragostei. Exprimă natura sentimentelor în relaţie cu semenii, cu omenirea. Aici sunt stocate informaţii despre aspecte trecute ale vieţii persoanei, despre cauzele unor boli şi în legătură cu destinul individului. La acest nivel conştiinţa se exprimă prin emoţii mai altruiste, care depăşesc şinele, cuprinzând întreaga umanitate.

Corpul aurie al cincilea, care se extinde până la aproximativ 50 – 60 cm în afară trupului fizic, conţine tiparul pe baza căruia se construieşte primul strat al aurei, care la rândul lui este forma model pentru alcătuirea corpului fizic. Aici există întreaga structură a organismului, chakrele, organele interne şi forma corpului, văzute ca şi cum ar fi pe un negativ. În acest plan conştiinţa se manifestă ca voinţa superioară în armonie cu legile universului. Pe acest strat se poate vedea dacă gândurile din stratul trei se vor materializa sau nu.

Stratul şase vibrează cu o frecvenţă şi mai înaltă faţă de celelalte corpuri, pe care le înconjoară şi întrepătrunde. Nu este prea bine structurat şi pare mai mult o radiaţie a celorlalte straturi, că o lumină pâlpâitoare, compusă din nuanţe pastelate şi raze luminoase care radiază dinspre trup spre exterior. Este nivelul emoţional exprimat în termenii spiritualităţii, unde se experimentează extazul spiritual. Pe acest plan conştiinţa se exprimă prin sentimente înalte, spiritualizate, cum ar fi dragostea universală, extinsă dincolo de fiinţele umane, ce cuprinde tot ce este viaţa.

Al şaptelea strat al aurei se extinde cam până la 100 cm de corpul fizic, are o formă ovoida care înconjoară întreg corpul omenesc, fiind aşezată cu vârful în jos. Este ca un ou format dintr-o reţea de nenumărate fire de lumină aurie, care la exterior este mai dens şi mai elastic, asemănător cojii de ou, ce protejează întreaga fiinţă

umană, îi menţine întregul câmp şi integritatea să aici sunt conţinute informaţiile despre vieţile trecute precum şi despre programul vieţii actuale. Exprimarea conştiinţei în acest plan se realizează prin concepte superioare referitoare la sistemele noastre de credinţă şi cunoaştere, oferind accesul la cunoaşterea integrală.

În planşă a patra sunt prezentaţi doi oameni care se iubesc. Atunci când între ei există o afinitate, se plac reciproc, are loc un schimb intens de energie. Conştiinţa energetică asociată acestui schimb depinde de tipul comunicării dintre cei implicaţi. Culorile şi formele câmpurilor bioplasmatice ce se schimbă între indivizi arată natura interacţiunilor ce au loc.

Astfel, când între doi indivizi se realizează o comunicare plăcută, confortabilă, interacţiunile. Bioplasmatice apar ca o curgere uşoară şi lentă de energie între cei implicaţi, având culori pastelate, diafane, strălucitoare, ce joacă într-un schimb fermecător de energie luminoasă.

Pe măsură ce valurile de bioplasma ale unei persoane ating câmpul celui pe care îl place, aura acestuia se umple de culori, sentimente şi energie. Fasciculele de energie care interacţionează pot avea orice culoare a curcubeului şi orice formă.

Chakra inimii din al patrulea strat al câmpului auric este de culoare roz. Dacă în interacţiunea dintre doi oameni este multă iubire, se schimbă o mare cantitate de energie de culoare roz ce curge în valuri domoale de la unul la altul. Când doi oameni se îndrăgostesc, chakra inimii din stratul patru devine foarte activă, atrăgând tot mai multă energie roz în câmpul auric. Curând, întreaga aură a celor doi este străbătută de valuri de energie, ce apar sub forma unor nori roz ce plutesc în jurul celor doi.

Oricine se află în preajma îndrăgostiţilor se simte bine. Cu toţii îi iubim pe îndrăgostiţi. Când suntem lângă ei, chakra noastră din dreptul inimii a câmpului patru începe să se deschidă mai mult, absorbind mai multă energie roz. Apar astfel şi în jurul nostru norişori roz ce se

deplasează de-a lungul aurei.

La îndrăgostiţi aurele lor se contopesc formând una singură, în formă de inimă, iar cele 7 chakre principale se leagă între ele prin corzi energetice, această structură energetică fiind dovada că cei doi se iubesc sincer.

III.4 CINE E CU NOI. PLANŞELE 5 – 6

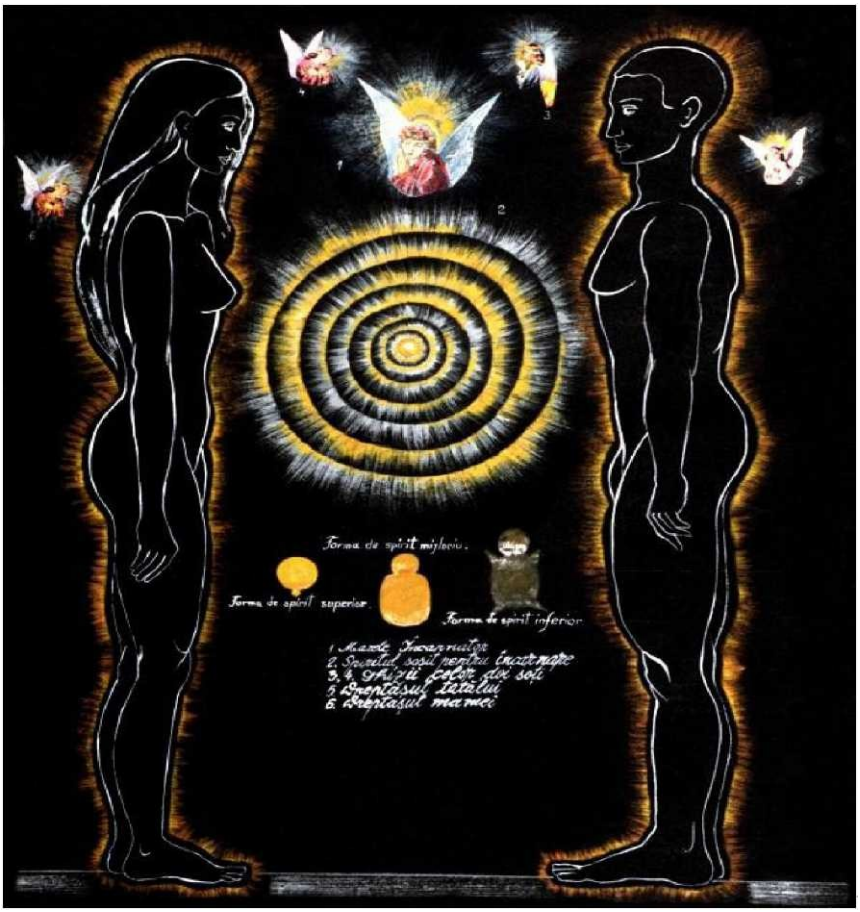

Privind la aceste planşe, Dora remarcă: „Tineretul din zilele noastre nu se mai mulţumeşte cu explicaţii fără o bază credibilă, solidă, el are nevoie de o religie ştiinţifică şi artistică.

Scopul vieţii este evoluţia. Buun!? Evoluăm, dar cum? Ce înseamnă a evolua?

Da, din punct de vedere material, fizic, s-a explicat şi s-a putut înţelege cât de cât. Mai mult de către unii şi mai puţin de către alţii. Dar evoluţia este numai materială? Oare nu trebuie să mai evoluăm şi pe o altă direcţie?

Desigur, ne răspunde „cineva” din interiorul fiinţei noastre. Cine? Acea părticică de Conştiinţa-Lumina ce nu

ne părăseşte şi nu ne uită niciodată: esenţa fiinţei noastre, scânteia divină, creată de Tatăl şi trimisă în sfera creaţiilor pentru a evolua.

Planşa nr. 5 este începutul unei serii de desene ce încearcă să prezinte venirea la viaţa a spiritului uman, etapele parcurse până la naştere, inclusiv momentul naşterii. Fenomenul este urmărit din punct de vedere fiziologic, dar şi al evenimentelor ce au loc concomitent în plan spiritual. Este un prilej de a descoperi noi semnificaţii ale cuvântului evoluţie, exprimate în imagini, într-un mod care n-a mai fost făcut până acum”.

«Fiinţa-om, ce pare destul de simplă la exterior, este de fapt un univers în miniatură, iar materia din care este construit acest univers reprezintă materia primă formată din particule ultramicroscopice, gânditoare, simţitoare şi în veşnică mişcare, denumite simplu, prin termenul de „viaţă”. Aceste particule vii au format aglomerări după aglomerări până s-a ajuns la electron, atom, moleculă, celulă, corp-forme. Toate alcătuiesc un tot prin legea asocierii.

Deci, primul om nu este decât o aglomerare de materie planetară transformată şi însufleţită de Dumnezeu prin subalternii săi, punând într-însa o scânteie divină, spiritul. Dar ce este spiritul? Este creaţia Tatălui divin, o mică scânteie compusă din trei sfertule lipite una de altă ce vor ajunge în veşnicia evoluţiei să stea alături una de alta, una fiind de voinţa mişcătoare, alta de memorie înregistratoare iar a treia de inteligenţă creatoare. Aceasta scânteiuţa este o unitate indivizibilă, veşnică, care după ce a fost învelită cu trei categorii distincte de fluide în Laboratorul Divin, a fost trimisă în cosmosul cu Creaţii să evolueze. După miliarde nesfârşite de ani, mică scânteie a ajuns la gradul de evoluţie care i-a îngăduit să poată anima un corp de om.

Pentru a putea ajunge să animeze un corp fizic pe o planetă, scânteia divină a trebuit să fie învelită în mai multe „haine fluidice” pentru a putea străbate drumul dintre Laboratorul Divin şi acea planetă şi pentru a se

putea menţine în mediile de viaţă din afara Sferei Divine. Primul înveliş este dintr-o materie netransformabila, următoarele două sunt dintr-o materie semitransformabila, aceste trei fiind dobândite de scânteie în interiorul Laboratorului, alături de următoarele două, cea cosmică şi universica. Expulzata în sfera cu creatiuini, aceasta trece prin zonă cosmică, pătrunde într-unul din cele 4 universuri, după care, ajunsă în apropierea unui sistem solar, pentru a pătrunde în el, scânteia se mai acoperă cu un al şaselea înveliş, cel solar, apoi, înainte de a intra în atmosfera fluidică a planetei pe care se va întrupa trebuie să se acopere cu un al şaptelea înveliş, cel planetar. Pe lângă acestea mai există încă două care abia încep să fie distinse de către unii clarvăzători, la care se vor adăuga corpul eteric şi cel fizic, când se va întrupa pe planeta respectivă. La descrierea aurei, straturile încep cu cel de lângă trupul fizic, etericul, apoi planetarul şi aşa mai departe, fără a se lua în discuţie şi ultimele straturi, cele mai apropiate de scânteie, despre care încă se ştie prea puţin.

Asemenea copilului fizic care tot creşte până ajunge la maturitate, şi corpurile fluidice ale spiritului se dezvoltă de-a lungul miilor de ani, în cursul evoluţiei sale, creştere care se realizează la anumite perioade şi cu binecuvântarea unor anumite spirite de înaltă evoluţie.

Spiritele cele mai evoluate ale Pământului, cele din prima zonă fluidică, cea albă, pe lângă forma sferică pe care o au toate spiritele, mai au şi un mic apendice în partea inferioară. La spiritele albastre această protuberantă este foarte dezvoltată, având aspectul unui bust al carnalului. Spiritele roşii din zona a treia fluidică, cea mai apropiată de pământ, au dezvoltat lateral 4 apendice corespunzătoare membrelor carnalului. De fapt aceste spirite schiţează forma umană şi arată cam aşa. O sferă care corespunde capului, o a doua sferă corespunzătoare trunchiului, mai mare decât prima, două apendice superioare ce corespund mâinilor şi două inferioare care corespund picioarelor.

Similar respiraţiei omului şi spiritul efectuează o mişcare alternativă de dilatare şi contracţie, de primenire a fluidului uzat, eliminându-l pe acesta şi absorbind din spaţiul înconjurător fluid proaspăt, care este şi pozitiv şi negativ. Unele spirite sunt preponderent pozitive, adică au în componenta lor mai mult fluid pozitiv iar altele sunt preponderent negative. Cele pozitive iau din fluidul absorbit partea pozitivă iar cele mai mult negative pe cel negativ. Acea parte a fluidului absorbit care este contrară semnului lor, o acumulează în interiorul lor, căci nu o folosesc. După un timp, cantitatea de electricitate (de fluid) absorbită, contrară fluidului lor preponderent fiind prea mare, se simte nevoia unei eliberări şi atunci se caută o descărcare, care are loc pe cale de schimb. Aceste două spirite încărcate diferit se alipesc, se alătură unul de altul şi fac schimb de plusul de fluid acumulat. Acest schimb este însoţit de o negrăită senzaţie de fericire.

Iată explicaţia actului de unire a doi indivizi de sex opus, căci spiritul preponderent pozitiv, atunci când vine la întrupare va avea de obicei un corp masculin, iar cel cu fluid dominant negativ va lua de cele mai multe ori un corp de femeie. Unul este activ, energic, iar altul pasiv, răbdător, sensibil.». Bărbatul activ, femeia pasivă, copilul neutru.

În planşa nr. 5 întâlnim acest ansamblu trinitar, familia, cu rol hotărâtor în evoluţia umanităţii, fiind cea care asigură condiţiile necesare venirii unui nou suflet la viaţa pământeană. «De acolo din spaţiu, totul este aranjat, „semnat”, acceptat şi binecuvântat de Dumnezeu prin subalternii săi, totul este pregătit pentru marele act al vieţii.

După ce spiritul candidat la întrupare şi-a acceptat programul vieţii pe care va urma să o trăiască, tara în care va veni, familia şi evenimentele mai importante prin care va trece, în funcţie de nevoile sale evolutive, coboară la suprafaţa Pământului împreună cu ghidul lui şi rămâne în preajma viitorilor să-i părinţi, aşteptând şi contribuind la fazele întrupării.

Când a sosit ziua unirii fizice, nişte forţe speciale din spaţiu îi învăluie pe cei doi indivizi cu anumite fluide pentru a-i dispune la unirea fizică. Ei cred că este ideea lor, dar în realitate se supun unei forţe nevăzută de ei care îi îndeamnă la îndeplinirea acestui act divin, prin care spirite din spaţiu revin la viaţa pământeană.

Nimic şi nimeni nu poate fi condus prin forţă, acest gen de conducere nu durează deoarece cu cât vietăţile sunt mai jos pe scara evoluţiei, cu atât sunt mai puternice la nivelul energiilor grosiere şi deci au putere de opunere. În univers nimic nu este condus prin impunere, prin ordonare, ci numai prin sugestie pe calea nevăzutului, prin convingere.

Cei doi parteneri, nevăzând pe nimeni în preajma lor, se cred singuri. Realitatea este alta şi anume, la acest act sunt prezenţi şase martori, şase spirite coborâte din spaţiu în mod special pentru a prezida acest act:

Dreptaşul tatălui, dreptaşul mamei, spiritul candidat la întrupare (vezi planşa 5), ghizii celor doi soţi şi Marele întrupător, cel care are rolul de a prezida, de a supraveghea acest proces pentru a nu exista nicio abatere de la destinul trasat spiritului ce se întrupează. Ordinea şi disciplina sunt atributele muncii marilor spirite întrupătoare, medici spaţiali cu o înaltă pregătire în domeniul fizicii şi chimiei fluidelor şi de o ţinută morală ireproşabilă.

În lumile spaţiale ierarhiile sunt foarte riguroase, iar conducerea diferitelor planuri de evoluţie nu este exercitată de o singură entitate, ci este treimica, nicio hotărâre importantă neputându-se lua de unul singur, ea fiind rezultatul consultării celor trei.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru omul întrupat. De când vine la viaţă şi până la moartea corpului fizic, de existenţa lui se îngrijesc trei spirite care urmăresc îndeplinirea în condiţii cât mai bune a programului protejatului lor.

Primul stă în dreapta omului şi se numeşte dreptas. Întotdeauna el este un spirit de evoluţie egală cu omul pe

care îl vehgează, este mereu împreună cu el, e ca şi umbra lui, prieten sincer, care-l va supraveghea până la moartea trupului fizic. El îl apără, îl veghează în toate acţiunile lui simple, când mănâncă, când se culcă, se plimbă, se distrează. Oriunde s-ar duce omul fizic, în casă, în baie, pe stradă, la serviciu, în excursie, nedezlipit de el stă şi dreptaşul său. El îi vede gândurile, i le citeşte, este povăţuitorul mental a tot ce doreşte să facă protejatul său, îl sfătuieşte să nu facă anumite lucruri ce nu sunt conforme cu destinul său şi care astfel să-i producă neplăceri.

Al doilea îi este superior celui întrupat – stângaciul – şi nu stă mereu lângă acesta, soseşte doar când este nevoie, în momente mai dificile, atunci când este chemat de dreptas. Stângaciul îl poate sfătui pe cel întrupat să facă o acţiune care nu este neapărat conforma cu programul lui, care îi poate aduce suferinţe în plus, dar îi va grăbi evoluţia.

În viaţa omului apar uneori situaţii foarte grele, care cer o hotărâre mult mai înţeleaptă, fiind nevoie de o forţă şi mai mare decât a primilor doi. Atunci aceştia cheamă din spaţiu pe al treilea spirit veghetor, numit îndrumătorul de creştet sau creşteţianul. El coboară din spaţiile înalte, unde-şi are sălaşul, cu cordonul dăruit lui de Sf. Treime a Pământului, cu care îl înconjoară pe pupilul sau pentru a face lucrarea conform destinului său. Stângaciul şi creşteţianul, oriunde s-ar afla şi orice ocupaţie ar avea, atunci când sunt chemaţi de drepas, ca fulgerul sosesc lângă protejatul lor. Urmează analiza situaţiei şi imediat hotărăsc ce să facă, ce decizie să ia. Bietul om are de ales între hotărârea cu majoritate de voturi a treiunisticei forţe şi liberul sau arbitru.

Treimica forţa intervine cu toată puterea ei pentru a determina pe pupilul lor să facă ceea ce corespunde cu destinul lui. Sunt şi cazuri când omul, cu toată stăruinţa celor din spaţiu nu respectă o anume obligaţie din programul său. De exemplu, un tânăr care avea înscris în programul lui să se însoare cu o anume fata, poate la un

moment dat să refuze să o mai ia de nevastă, în pofida stăruinţelor forţei treimice de a-l determină să-şi respecte cuvântul dat sus, când şi-a acceptat destinul. În consecinţă cei doi tineri nu se mai căsătoresc, dar asta nu înseamnă că acesta parte din program s-a desfiinţat, ci numai s-a amânat până la viitoarea revenire la viaţa pământeană, când obligaţiile contractate vor trebui achitate. Niciun program individual sau social făcut în faţa forţelor trei-una, odată încheiat, nu se mai poate dezlega, pentru că el poartă pecetea: în numele Sfintei Treimi, a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin! Opera făcută în numele Sfintei Treimi este o acţiune divină şi de aceea este desăvârşita şi de neînlăturat.

Dacă oamenii ar şti ce forţă are dreptaşul, s-ar uimi, dacă ar cunoaşte forţa stângaciului, s-ar înspăimânta, cunoscând însă puterea creşteţianului ar cădea în genunchi, mulţumind Unicului pentru înaltă să înţelepciune, că nu i-a lăsat singuri să bâjbâie în întunericul lumii pământene.

Pe lângă cei trei coordonatori ai vieţii omului, mai este şi ghidul său, care deşi nu intervine în procesul întrupării, are un rol important în îndeplinirea cu succes a destinului noului venit la viaţă, fiind un frate al său, dar de o evoluţie mai avansată.

Rolul cel mai important în construirea trupului fizic al candidatului la întrupare îl are Marele întrupător, un spirit foarte mare, un savant al lumii spaţiale. El prezidează şi contribuie prin sfaturile lui, prin ştiinţa lui, prin dirijarea fluidelor folosite la alcătuirea corpului fizic, la întruparea mai multor spirite încredinţate lui. Pe lângă aceste activităţi, el mai face un lucru, şi anume, adună anumite fluide din spaţiu pe care le îndreaptă către spiritele care se întrupează. Din procesul de întrupare, cam 90 este realizat de acest mare savant al spaţiilor şi aproximativ 10 sunt acţiunile spiritului candidat.

Destinele spiritelor care vin la viaţa pământeană fiind diferite, rezultă că şi calitatea fluidelor îndreptate spre micuţ este diferită. Marele întrupător, prin puterea sa

spirituală şi înaltele cunoştinţe pe care le posedă, controlează executarea întocmai a destinului fiecărui spirit.

De aplicarea corectă a fazelor destinatale, a formării noului trup în concordanţă cu programul stabilit, este răspunzător spiritul dreptas că ne asistă pe toată perioadă la seria fenomenelor şi prefacerilor ce au loc atât în corpul mamei, cât şi în „boţul" de carne din pântecul ei.

O altă sarcină delicată a Marelui întrupător este construirea fetusului cu un anumit sex, masculin său feminin, situaţie care variază după necesităţile evoluţiei, pentru a menţine o ordine şi un echilibru între sexele populaţiei globului nostru.

În concluzie, atunci când un spirit trebuie să se coboare la şcoala vieţii terestre, el soseşte în jurul părinţilor să-i fizici, aşteptând clipa unirii trupeşti a acestora (planşa 5). În planşa 6 sunt reprezentaţi cei doi soţi înconjuraţi de fluidul iubirii, asistaţi de cele 6 spirite, dreptaşul mamei, al tatălui, cei doi ghizi, Marele medic întrupător şi spiritul viitorului copil (dreapta sus), pe care Dora l-a desenat că o unitate, un întreg, sfera, ce conţine în interiorul ei cele două polarităţi, pozitivul şi negativul, iar la exterior este înconjurată de aură viitorului copil. Firul care leagă spiritul ce se va întrupa de acea coloană de infinite repetări ale actului iubirii fizice este reprezentarea simbolică a acelui cordon ce leagă spiritul de materialitate, de lumea materiei fizice, atât de efemere. Actul unirii fizice a celor doi îndrăgostiţi este de fapt forma materializata a unirii fluidice, spirituale.

III.5 ROATA VIEŢII. PLANŞA 7

Evoluţie! Evoluţia spiritului se realizează în spaţiu, îmbrăcat în corpurile lui fluidice, dar şi pe pământ, în trup fizic, fiecare etapă desfăşurându-se după nişte coordonate psihice şi fiziologice cerute de nevoile evolutive individuale şi de grup.

Viitorii părinţi au îndeplinit un punct din destinul lor, s-au unit formând acel nucleu numit familie, s-au iubit şi se

mai iubesc, dorindu-şi cu ardoare un urmaş, un copilaş care să le împlinească dragostea lor sufletească, să le îmbogăţească inimile cu gingăşia şi puritatea sufletului lui.

A sosit şi momentul unirii fizice. Cei doi soţi se iubesc din adâncul sufletului, dar şi dorinţa fizică creşte, privirea, atingerea trupurilor le amplifică această stare. Fiecare celulă a corpului lor vibrează la emoţia iubirii, cele două trupuri tind să devină un tot, aurele se contopesc şi ele, atât femeia cât şi bărbatul devin „unul singur”, iubirea se întâmplă.

În acest timp veghetorii lor nu stau degeaba, ei magnetizează şi fluidizează celulele sexuale dispunându-le la unire, făcând să existe acea atracţie miraculosa dintre ele. Fiecare dintre aceste celule (spermatozoidul şi ovulul) sunt înconjurate de o aureolă fluidică în care există înregistrate toate particularităţile fizice şi defectele corporale ale părinţilor. Din unirea celor două elemente sexuale se va naşte oul ce va purta în el moştenirea genetică de la părinţi.

«Actul unirii – al formării oului, al evoluţiei embrionului, al naşterii – se face sub influenţe cosmice determinate, realizate sub imperiul unor legi fixe, de la care omul de cele mai multe ori se abate prin liberul sau arbitru.

Sunt cazuri când în destinul unor oameni s-a scris ca să nu aibă copii, pentru că tatăl a avut cândva în viaţa precedentă o conduită neiubitoare de copii, brutalizându-i până a stins orice iubire din inima lor, ori pentru că mama nu i-a vrut în altă viaţă şi mereu a căutat să scape de ei cum a luat cunoştinţă că a devenit mamă. Ei bine, în aceste cazuri, cei doi soţi se vor uni fiziceşte, dar nu vor avea urmaşi, pentru că dreptaşii lor – care veghează că destinul lor să se deruleze cât mai fidel planului întocmit sus şi acceptat şi de spiritele ce acum sunt oameni fizici – neutralizează fluidele celor doi soţi, şi urmărea e că elementele lor sexuale, lipsite de fluidele lor respective, nu vor putea da naştere unui ou. Ele mor înaintea fuzionării lor. Da, căci Legea Divină, prin reprezentanţii şi slujitorii

Tatălui, nu le acordă această bucurie, chiar dacă în această viaţă ar dori din tot sufletul să audă şi ei spunându-li-se cuvântul magic: „mama”, „tăticule”. Totul, totul se plăteşte, mai curând sau mai târziu. Dreptatea Tatălui e veşnică şi se aplică fără cruţare.

III.6 CELULELE SEXUALE. PLANŞA 8

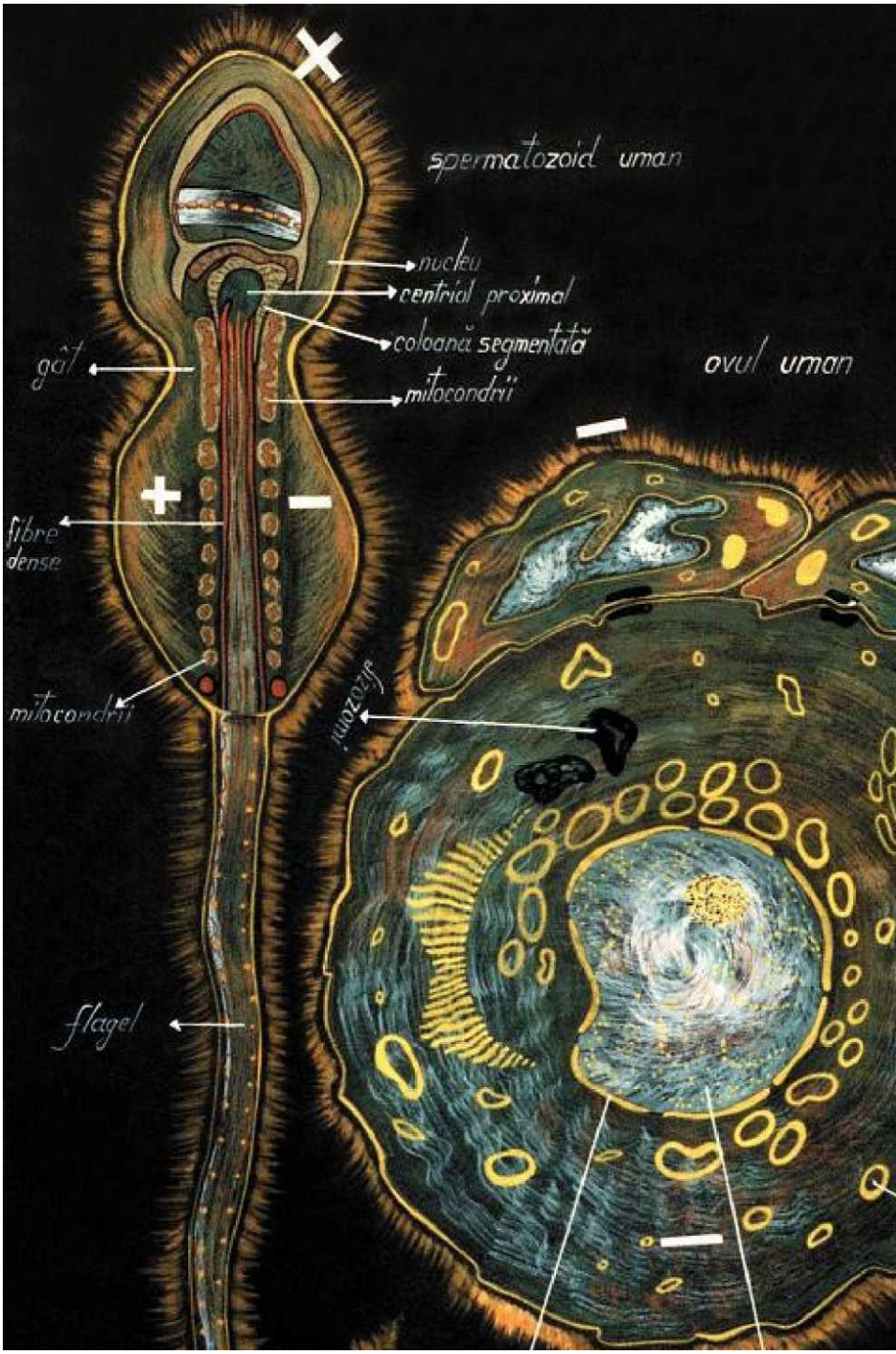
spermatozoid uman
nucleu
centriol proximal
coloană segmentată
mitocondrii
gât
ovul uman
fibre dense
mitocondrii
flagel

Una dintre cele mai importante şi cele mai inteligente celule ale corpului uman este spermatozoidul, şi el la rândul lui o mare colonie de celule. Numai că o forţă irezistibilă îl atrage mereu către o altă celulă sora, la fel de importantă şi ea, numită ovul. Unul este încărcat cu electricitate preponderent pozitiva – spermatozoidul, iar celălalt cu electricitate preponderent negativă – ovulul.

În momentul unirii fizice a celor două fiinţe umane, se formează în corpurile lor un câmp magnetic, un mic ocean energetic în care înoată atât spermatozoidul cât şi ovulul. Acest mediu creează condiţiile că cele două celule să se dorească, să se caute pentru a se uni. În momentul în care spermatozoidul a atins ovulul, se scufundă în masa lui, moare, iar elementele sale componente se contopesc cu cele din componenţa ovulului, dând naştere unei noi celule, oul, care va începe să se dividă până când va ajunge la forma finală ce îi va îngădui spiritului să vină la o nouă viaţă trupească.

Spermatozoidul este o celulă de aproximativ 70 microni, având o structură adaptată funcţiei pe care o îndeplineşte. Este format din cap, o parte mai îngustă numită gât, piesa intermediară şi coada sau flagelul, alcătuit şi el dintr-o piesă principală şi una terminală.

Lungimea capului este de 5 microni, gâtul are 0.3 microni, piesa intermediară este de 10 microni, iar flagelul are 50 – 60 microni.

La specia umană capul spermatozoidului are o formă ovală dacă este privit din faţă şi este ca o pară privit din profil. Aproape întreaga zonă a capului este ocupată de nucleu, citoplasmă fiind foarte redusă.

Capul reprezintă elementul fecundator, având în partea sa superioară un corpuscul ascuţit – acrozomul – care secretă enzime ce fac posibilă pătrunderea spermatozoidului în ovul.

La nivelul gâtului, acea parte îngustă aflată sub polul posterior al capului, se află centriolul proximal, după care urmează mai multe coloane segmentate ce reprezintă

piesele de conexiune între gât şi piesa intermediară. Aici se află centriolul distal care dă naştere filamentului axial şi care este divizat, o parte formând în jurul filamentului inelul distal. Între cele două părţi ale centriolului distal se află piesa intermediară.

Piesa intermediară este o porţiune cilindrică, formată dintr-o teacă mitocondrială helicoidala dispusă în jurul filamentului axial care este alcătuit din nouă coloane mari aranjate în jurul altor nouă coloane mici şi duble, iar central se află două fibrile.

Din filamentul axial se continuă piesa principală, cu filamentul înconjurat de o teacă groasă, fibroasa şi piesa terminală unde filamentul este înconjurat la exterior de un strat de citoplasmă foarte fin.

Coada spermatozoidului execută mişcări pendulare şi ondulatorii care vor începe să apară numai în epididim.

În momentul fecundării, când cromozomii materni şi paterni se combină, are loc şi determinarea sexului embrionului. Spermatozoizii conţin fiecare câte 23 de cromozomi, dintre care 22, numiţi autosomi, vor determina caracterele somatice şi numai unul singur va fi cromozomul sexual. Unii spermatozoizi au cromozom X, alţii cromozom Y. Dacă spermatozoidul care ia parte la fecundaţie are un cromozom sexual Y, va rezultă un embrion mascul, iar dacă cromozomul sexual este X, va rezultă un embrion femei.

Ovulul din planşa reprezintă etapa finală a unor lungi procese de transformare. Primele elemente ale acestui proces sunt ovogoniile, care se formează încă din luna a treia prenatală şi ajung în luna a cincea la un număr de 6 – 7 milioane pentru fiecare ovar. Nucleul ovogonoiei are 46 de cromozomi şi se transformă după câteva diviziuni în ovocite primare, care până la naştere degenerează în mare parte, rămânând aproximativ 2 milioane de ovocite. Acest proces degenerativ continuă şi în perioada copilăriei, până la pubertate numărul lor reducându-se până la patruzeci de mii pentru fiecare ovar. În final rămân aproximativ patru sute care vor continua procesul de ovogeneza.

Ovocitele primare, în urma primei diviziuni de maturaţie, devin ovocite secundare, al căror nucleu conţine numai 23 de cromozomi, datorită împărţirii celulei în două. Dar citoplasmă nu s-a împărţit în mod egal, un ovocit secundar având o cantitate mai mare de citoplasmă decât cealaltă celula ce va fi mai mică şi nu va participă la fecundaţie. În planşa este prezentat ovocitul secundar, după eliminarea din ovar. Înainte de ovulaţie ovocitul secundar intră în a doua diviziune de maturaţie. Această celulă este primul globul polar şi când ajunge în trompa uterină îşi va continua faza celei de-a doua diviziuni şi eliminarea unui al doilea globul polar numai după pătrunderea unui spermatozoid, altfel ovocitul nefecundat va fi absorbit în tractul genital feminin, în decurs de 24 de ore.

III.7 EMBRIONUL LA 72 DE ORE. PLANŞA 9.

Cine a făcut micuţul om? Fiecare ne poate răspunde – tatăl şi mama sa! Realitatea este însă altă: însuşi Creatorul, căci părinţii nu fac altceva decât să reproducă ceea ce Divinitatea a creat, scânteia divină, care pe parcursul evoluţiei sale a ajuns la faza de a putea veni la viaţa de pe această planetă într-o formă umană. În urma contopirii celor două celule a apărut oul, o nouă celulă,

înconjurată de un fluid de o calitate deosebită, rezultat din îmbinarea fluidelor preponderent pozitiv şi negativ al celor doi gârneţi, care este neutru şi formează dublul vital al oului.

«Acum, celula-ou este atrasă cu o mare putere de cavitatea uterină, unde se lipeşte de peretele uterului, iar de acum încolo, mama începe să-i transmită prin curentul sau sanguin cantitatea de fluid vital din care se hrăneşte şi se dezvoltă dublul vital al oului. Şi urmând impulsul energetic al tiparului dublului vital, celula-ou va începe să se dividă în progresie geometrică, întâi în două, apoi în patru, în opt etc., formând o masă celulară prin care se ramifică, există ca o plasă energetică, dublul vital, cel care dirijează evoluţia oului, la rândul lui fiind ţinut sub strictă supraveghere de Marele spirit întrupător.

Spiritul venit la întrupare şi care deocamdată se află în exteriorul mamei, începe să trimită către acest glomerul celular o ramură fluidică prin care se leagă de viitorul lui corp fizic. El înconjoară cu perispiritul său, adică cu învelişurile lui energetice, trupul femeii-mama, luând astfel forma unei „rochii”, strâmtă sus şi largă în poale, un trunchi de con fluidic ce nu o va părăsi pe viitoarea mama până în momentul naşterii.

Acest înveliş se întinde din dreptul umerilor mamei, până mai jos de gleznă, capul ramanad liber din motive bine întemeiate.

De ce spiritul-fiu nu înconjoară şi capul mamei şi prin urmare şi creierul ei?

Ştim că acest organ, creierul – este centrul de comandă prin care spiritul îşi dirijează întregul organism şi având o astfel de funcţie, este normal că el să fie cel mai bogat şi bogăţia lui o reprezintă un fluid electromagnetic a cărui intensitate şi concentrare este cea mai mare în jurul capului. Orice acţiune de natură fluidică venită din spaţiu ce depăşeşte o anumită intensitate, lucrează asupra întregului corp, cel mai puternic resimţindu-se creierul, aceste influenţe producându-i un şoc, fluidul lui fiind pus şi mai violent în vibraţie.

Aceste vibraţii de o frecvenţă ridicată se vor răsfrânge asupra scoarţei cerebrale şi implicit asupra celulelor nervoase. Acest fapt este asemănător cu introducerea unei tensiuni într-un aparat electric peste parametri săi de funcţionare. Ce se poate întâmpla în acest caz? Se ard circuite sau se poate distruge întregul aparat. Cam acelaşi lucru s-ar întâmpla dacă o vibraţie puternică ar afecta creierul viitoarei mame. În celule, impresionate puternic, se va produce o perturbare funcţională şi deci, perturbarea întregului organism, o dezordine generală, de pe urma căreia vă suferi spiritul mamei şi corpul ei fizic.

Cunoscând toate aceste realităţi, sufletul candidat la întrupare are grijă să înconjoare trupul viitoarei mame astfel încât capul ei să rămână liber, căci vibraţia perispiritului viitorului copil fiind prea puternică i-ar putea afecta sănătatea.

Acest trunchi de con stă la o distanţă mai mică sau mai mare de trupul femeii, în funcţie de anumite particularităţi ale ei. În general, cea mai mare depărtare de corpul mamei este de 1 metru, atunci când mama este tânără, deci are câmpul energetic mai puternic şi spiritul copilului stă mai departe de ea ca să nu-i afecteze echilibrul psihic şi fizic. Când, uneori se mai întâmplă că din neatenţie, perispiritul copilului să se apropie prea mult de corpul mamei, aceasta are dureri de cap şi o nervozitate deosebită în corp.

Cea mai mică apropiere este de câţiva cm – niciodată spiritul înconjurător nu se va alipi complet de corpul mamei, căci i-ar produce un mare rău. Apropierea maximă admisibilă are loc atunci când mama este mai în vârstă, pentru a o influenţa ceva mai puternic.

Mărimea distanţei se stabileşte şi în funcţie de culoarea pielii mamei, culoarea părului şi a ochilor.

Persoanele brunete şi cu ochii negrii, primesc, dar şi emit mai puternic fluide electrice. În aceste situaţii distanţa dintre spiritul fiu şi mama este mai mare.

Din momentul când perispiritul copilului a înconjurat pe mama sa, începe să trimită raze fluidice către corpul

acesteia, influenţând-o puternic şi producându-i o serie de transformări interne – glandele mamare încep să se dezvolte, organele genitale se congestionează pregătindu-se pentru păstrarea embrionului şi creşterea fătului, buzele şi picioarele se umflă, pielea se pătează etc. În acest răstimp apar şi modificări ale stărilor psihice caracteristice unei femei însărcinate, care în alte condiţii nu se manifestă.

După ce a avut loc fecundaţia, oul coboară din trompa uterină şi în aproximativ 72 de ore ajunge în cavitatea uterină, în acest timp continuând procesul de segmentare din interiorul oului care generează apariţia blastomerelor. Primele două blastomere apar după 30 de ore, fiecare dintre ele putând da naştere unui embrion întreg. La specia umană segmentarea cuprinde întreaga masă a oului, fiind un tip de segmentare totală şi egală deoarece blastomerele sunt aproape egale. Aceasta diviziune continuă, blastomerele devin din ce în ce mai numeroase, iar oul capătă aspectul unei mure, de aceea el se numeşte în această fază de evoluţie morula. Morula are 16 blastomere după 72 de ore de la fecundaţie când ajunge în cavitatea uterină. După încă o perioadă de o zi sau două, oul (care îşi continuă transformarea) se alipeşte de epiteliul mucoasei uterine, adică de ţesutul de înveliş constituit din celule juxtapuse, dispuse în unul sau mai multe straturi.

Celulele dispuse la periferia oului proliferează intens şi pătrund printre celulele epiteliale ale peretelui uterin, în acest fel începând implantarea sau nidaţia (în latină nidus înseamnă cuib). Implantarea oului se realizează de obicei pe peretele anterior sau posterior al uterului, unde tonusul scăzut favorizează acest proces.

În plan energetic, în acea lume de lumini colorate, se observă la o perioadă ce variază între 48 şi 72 de ore, după ce s-a fixat oui în peretele uterin, o aură ce apare în jurul oului, de culoare auriu transparent (ce se va menţine tot timpul), din care se vor separa celelalte straturi de culori. Din momentul în care au apărut straturile în jurul oului, tot

ce gândeşte mama se imprimă şi la copil, pe stratul al patrulea, împreună chiar şi cu vorbele şi sentimentele tatălui. În legătură cu această temă iată ce ne mărturiseşte doamna Valentina Garlea, clarvăzătoarea din Iaşi:

„Deci, cât timp copilul e în burta mamei, tot ce gândeşte ea, ce fapte face i se imprimă şi copilului şi el vine cu aşa ceva. Şi nu e adevărat că numai după ce mişcă în burtă, copilul o luat viaţa". Din momentul apariţiei straturilor aurei în jurul oului, pe aura lui se imprimă gândurile şi faptele mamei". Dacă mama, în viaţa ei, o făcut ceva rău sau poartă un blestem, ea le transmite energetic copilului, astea rămânând imprimate în stratul lui violet.

(…) De aceea se spune că mama nu trebuie să bea, să nu facă lucruri urâte, să nu vorbească urât şi chiar să nu asculte vorbe rele, dar nici să ascundă că e însărcinată. Dacă tot ascunde lucrul acesta şi mama va avea frică şi emoţii că va fi descoperită sau că va fi pedepsită, copilul ăla vă vorbi greu şi în toată viaţa lui o să mintă. Dacă se întâmplă să aibă chiar gânduri ca să-l omoare într-un fel, înainte de naştere, copilul acela va rămâne în viaţă cu tendinţa – imprimată pe stratul lui violet – de a face crimă; el o să vină cu ceva în spiritul lui ca să ascundă, să omoare, să facă să dispară din viaţa lui ceea ce vede. Şi dacă mama poartă în dânsa un blestem, acesta se transmite şi copilului, fiindcă energia copilului e mult mai gingaşă şi mai primitoare. Şi un blestem sau gânduri rele se pot transmite aşa şi de la bunici, prin intermediul mamei, care o luat energiile rele înainte de a fi născută. Totul este energetic şi lucrurile astea se văd şi pot fi văzute la oricine".

Dora observă: „Ce minune! Spiritul – fiu o înconjoară pe mama cele 9 luni de zile, că o ceaţă invizibilă în jurul trupului său. Ea se mişcă, se îmbracă, merge printre oameni şi nimeni nu simte nimic în preajma ei.

Numai ea poate să simtă iubirea ce-i poartă acel micuţ trupşor şi acel suflet care a ales-o de mama; numai ea cunoaşte intensitatea iubirii ce i-o va dărui peste cele 9

luni când îl va ţine în braţe, când îi va supraveghea somul şi respiraţia, gingăşiile; numai ea poate înţelege intensitatea sacrificiului născut din iubire”.

«Şi toate acestea se datorează şi faptului că actul naşterii la om este mai dramatic decât la animale, fiind însoţit de mari dureri. Dar timpul trece, intervine uitarea peste acesta durere şi unirea, conform cu ce a orânduit Divinitatea pe pământ, are loc din nou, noi trupuri se formează în pântece de mama şi noi spirite vin la şcoala vieţii.

De ar şti femeia ce sublimă misiune are în lumea noastră fizică n-ar mai căuta să abdice de la acest mare rol în mecanismul vieţii de pretutindeni. Vai de femeia care va respinge un suflet căruia că spirit i-a promis că îl primeşte şi ca om pământean îl goneşte, se desparte de el. Amarnic se va căi când va reveni în spaţiu, după moartea trupului fizic. Cel mai important lucru pentru spiritul venit la întrupare, ajutat de Marele întrupător, este construirea viitorului său corp carnal, al noului edificiu în care va trebui să înveţe noile lecţii ale vieţii. Şi aceasta deoarece el este cel mai interesat că totul să se desfăşoare fără nicio greşeală, căci după cum îşi „aşterne” aşa va „dormi” în „haina”, în trupul fizic de care va rămâne nedespărţit pe tot parcursul vieţii.

Pentru a realiza această operă grandioasă, spiritul are nevoie de fluide spaţiale cât şi din cele umanizate de la mama sa, pe care le ia cu deosebită atenţie, puţin câte puţin, pentru a face oul să crească şi să ia forma umană, să organizeze rând pe rând dezvoltarea diferitelor organe.

Calitatea, tăria şi dimensiunea fizică a viitorului copil depind de materialul ce îl trimite spiritul din afară către interior, conform cu destinul său. Chiar dacă nu ar vrea să facă ce a acceptat sus în Cer, el nu este lăsat să se abată faţă de ce are înscris în destin, fiind cu stricteţe supravegheat de Marele întrupător, de dreptaşul său, de acea rază terestră care vine din planul corespunzător evoluţiei sale, purtând cu ea chintesenţa evoluţiei lui din vieţile anterioare, bagajul său de cunoştinţe şi de fapte,

geamantanul plin cu acumulările sale – bune sau rele.

În afară de aceste forţe, pe tot timpul dezvoltării copilului în pântecele mamei, sosesc din spaţiile siderale raze fluidice de la stele şi planete. Influenţa cea mai mare o va avea planetă care se va găsi la meridianul locului sau vecin cu el în momentul naşterii. Fiecare planetă va imprimă în acel copil venit la viaţa terestră o anumită calitate. După gradul evolutiv al acelei planete, după undele vibratorii ce pornesc de la ea şi ajung la pământ, se vor imprima în corpul aflat în creştere anumite particularităţi ce-i vor influenţa în anumite proporţii viitoarea viaţa pământeană.

În funcţie de destinul omului există trei mari modele de corpuri: o formă pentru cei care vor fi destinaţi unei vieţi comune, o formă pentru cei care vor cultiva ştiinţele şi artele, iar a treia forma este specifică acelor care vor avea o misiune moral-spirituală. Din aceste motive corpul lor va fi încărcat cu anumite categorii de fluide, iar organele lor vor avea o astfel de construcţie încât să corespundă unuia din aceste trei mari categorii de misiuni. Între aceste trei mari forme există însă o infinitate de modele de corpuri fizice, corespunzătoare unor anumite ispăşiri a greşelilor din trecut, a îndeplinirii unor anumite funcţii sociale ori a câştigării unor anumite aptitudini.

Concluzionăm: din primul moment, când s-a produs oul, spiritul încercuitor a şi sosit. El înconjoară pe mama sa pentru a o pregăti şi pentru a împrumuta material fluidic de la ea. Apoi spiritul se pune în legătură printr-un fir fluidic cu celula-ou din pântecele mamei. Acest fir la capătul său terminal înfăşoară oul de jur-împrejur şi pe măsură ce oul creşte, se dezvoltă şi se îngroaşă şi acel fir, devenind un cordon fluidic prin care spiritul-fiu înconjurător trimite mereu fluide embrionului, provocând anumite direcţii de creştere şi anumite calităţi ale celulelor, în special acelor aparţinând sistemului nervos, ale viitorului creier.

III.8 EMBRIONUL ÎN ZILELE 22 – 23, 24 – 25,

28. PLANŞELE 10, 11, 12, 13

ZIUA - 22-23 -
MARELE ÎNCARNATOR
GHID
SPIRITUL COPILULUI

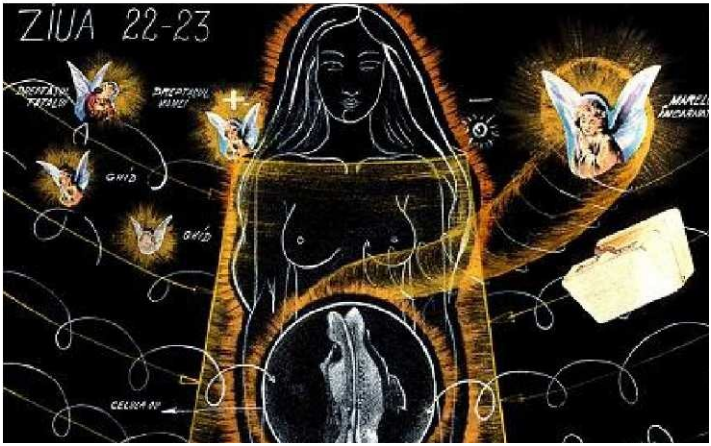
ZIUA 22-23
GHID
GHID

ZIUA 24 -25
DREPTATEA MAMEI
DREPTATEA TATALUI
OMID
OMID
MARELE INCARNATOR
CELULA OU
ÎNGERII COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

ZIUA 28
DREPTATEA TATALUI
DREPTATEA MAMEI
OMID
OMID
MARELE INCARNATOR
CELULA OU

În planşele 10 – 13 sunt prezentate diferite aspecte şi faze ale evoluţiei embrionului aflat în săptămâna a patra. În această perioadă de dezvoltare, fenomenele fiziologice se succed extrem de repede, iar unele au loc concomitent.

În săptămâna a patra apar noi modificări, se produce o curbare în plan transversal, are loc o unire a marginilor laterale către linia mediană şi o curbare în plan longitudinal a discului. Corpul embrionar se alungeşte, depăşind limitele veziculei viteline pe care până acuma era aşezat discul embrionar.

Tot în această perioadă apar la nivelul tubului neural primele trei vezicule cerebrale. Până la sfârşitul săptămânii a patra tubul se alungeşte mai repede decât corpul embrionar şi formează inflexiuni ce determină două curburi importante ale corpului embrionar: curbura creştetului (vertex) şi curbura cefei (nucala). Încep să apară germenii organelor interne, a viitoarelor aspecte exterioare ale fetusului, vizibilă fiind şi apariţia mugurilor membrelor, ce au aspectul unor petale. Până la sfârşitul săptămânii a patra mugurele caudal (coadă) este foarte bine dezvoltat şi orientat ventral.

Aceste evoluţii sunt rezultatul continuării activităţii din planul energetic a spiritelor care participa la selectarea şi dirijarea fluidelor ce determină formarea şi dezvoltarea embrionului în conformitate cu destinul viitorului copil.

În planşa 10 mama este brunetă şi mai în vârstă, fapt care determină spiritul-fiu să stea mai aproape de trupul său.

În planşa 11 mama este blondă, tot mai în vârstă, iar perispiritul copilului este şi mai apropiat de trupul ei, pentru a o influenţa mai puternic, căci femeile blonde au o vibraţie mai puţin penetranta decât brunetele.

În acelaşi timp el trimite din exterior fluide către viitorul său corp carnal. Se observă în fiecare planşă acţiunea deosebită a Marelui întrupător.

În planşa 12 mama este blondă dar mai tânără, motiv

pentru care spiritul-fiu stă mai departe de ea, lucrând la formarea viitorului fetus.

În planşa 13 mama este mai în vârstă şi blondă, cu ochi albaştri. Perispiritul copilului stă mult şi apropiat de mama pentru a o influenţa mai tare.

La construirea corpului micuţului participă Marele întrupător, celelalte entităţi spirituale enumerate în planşele anterioare, inclusiv spiritul candidat la întrupare care ia fluide şi de la tatăl său, indiferent de distanţă şi locul la care se află. Mama are fluid preponderent negativ şi cedează din el copilului în timpul nopţii, iar tatăl preponderent pozitiv, copilul preluând din acest fluid în timpul zilei.

«În general, cantităţile de fluid umanizat absorbit ar trebui să fie cu aproximaţie egale – de la mama şi de la tata. Uneori aşa este, alteori nu, Atunci când se absoarbe fluid egal de la ambii părinţi, copilul va semăna cu amândoi. Când absoarbe mai mult de la tata va semăna cu acesta şi dacă ia mai mult de la mama, va semăna cu ea. Sunt şi cazuri când copilul nu seamănă nici cu mama nici cu tatăl, el având trăsături caracteristice preluate de la o rudă. Acest lucru este posibil deoarece a avut afinităţi mult mai puternice cu trăsăturile energetice ale rudei respective. Iată şi o altă perspectivă pentru înţelegerea eredităţii. Efectul se vede în planul fizic, dar cauzele îşi au rădăcinile în planul astral.

Toate aceste fenomene vor putea fi studiate şi înţelese mai bine atunci când cercetătorii lumii fizice şi a energiilor ce o animă, vor avea acces la cunoaşterea ştiinţifică a celei de a părţii energetice a corpului uman.

III.9 EMBRIONUL ÎN ZILELE 28 – 30, 34 – 36. PLANŞELE 14, 15, 16

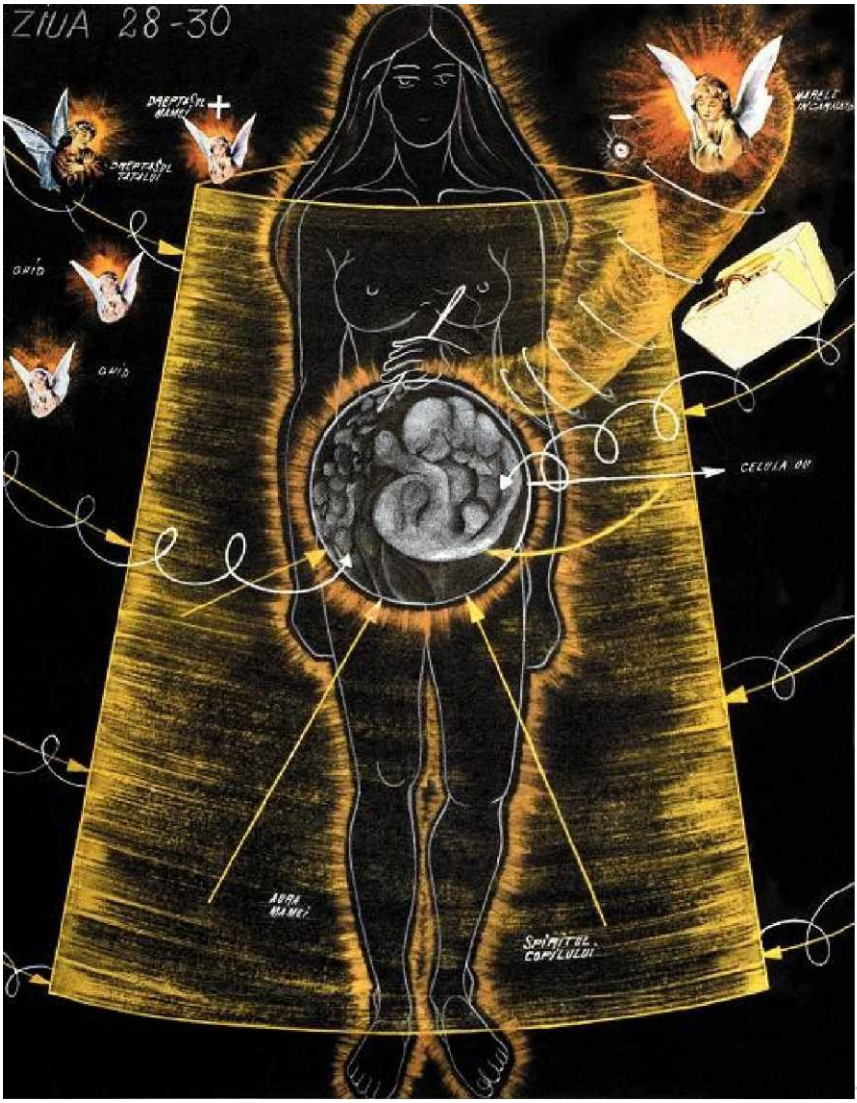
ZIUA 28-30
DREPTA SF. MAMEI
DREPTA SF. TATALUI
GHID
GHID
CELULA OU
MARILE ARCANGHELI
ABDA MAMEI
SUFLETUL COPILULUI

ZIUA 34-36
A
GHID
GHID
CELULA OU
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

ZIUA 34-36
B
GHID
GHID

În aceste planşe este ilustrata continuarea procesului de dezvoltare a embrionului, unde se observă o evoluţie importantă a regiunii cefalice, care trece de la stadiul de trei vezicule cerebrale la stadiul de cinci vezicule, din care vor rezulta toate formaţiunile encefalului. În săptămâna a cincea embrionul este puternic curbat, din care cauza fata ajunge în contact cu proeminenta cardiacă. Gâtul nu este conturat încă, apărând ca o continuare a grosimii corpului, iar mugurii membrelor se subîmpart mai întâi în două segmente apoi în trei. Începe să apară schiţarea mugurilor nazali, mici proeminente care vor participa la formarea fetei alături de mugurele frontal, cel mandibular şi mugurii maxilari. Pe părţile laterale ale capului apar mugurii din care ulterior se va diferenţia pavilionul urechii, iar în cavitatea bucală primitivă este prezent primul mugure lingual şi mugurele tiroidian care, în timp, va migra de la locul de apariţie.

Spiritul copil continuă, ajutat de spiritele asistente, să lucreze asupra formării viitorului corp carnal, absoarbe fluide de diferite calităţi din spaţiu şi le îndreaptă asupra embrionului, ia cu precauţie, puţin câte puţin şi fluide de la mama, mai ales noaptea, iar de la tata în timpul zilei, muncind astfel la zămislirea noului trupuşor.

Mama este şatena, tânără, din care cauza spiritul copil stă mai departe de trupul său.

Şi în aceste planşe apare geamantanul karmic, „proprietatea” spiritului candidat la întrupare, care de fapt îl va însoţi nevăzut pe durata întregii sale vieţi pământene, consumându-şi treptat tot conţinutul prevăzut în programul de viaţă.

Dar ce este acest geamantan karmic? Oare toţi avem aşa ceva după noi? Da! Un om cu sănătatea sa, cu inteligenţa, cu situaţia sa socială, cu toate calităţile sale fizice şi spirituale, nu este decât rezultatul unei serii nesfârşite de cauze produse de el în alte vieţi.

«În existenţa omului nu intervine ceea ce lumea numeşte „întâmplare”. Cei neştiutori cred că

„întâmplarea” face că unul să fie norocos iar altul nefericit. Şi aceasta deoarece nu au posibilitatea de a şti care le-au fost vieţile trecute, care le-a fost conduita în alte existenţe, pentru a reuşi să facă o legătură între viaţa actuală şi faptele, sentimentele şi gândirea ce a frământat fiinţa lor de atunci. Din această cauză, când un eveniment mai aparte ne apare în viaţă, noi credem că „întâmplarea” a făcut să trecem prin acel eveniment, că ar fi fost posibil să fim scutiţi de el, dacă în acel timp nu am fi fost acolo.

Dacă însă am avea pregătirea necesară să vedem în urma veacurilor şirul nesfârşit de locuri, familii, naţiuni unde am trăit altă dată, dacă am examina fiecare viaţă – cu faptele pe care le-am făcut, cu dorinţele care ne-au mânat existenţa, cu sentimentele care ne-au călăuzit, cu gândurile care ne-au determinat la toate, atunci am vedea că prin ele am produs când bucurii, când mâhniri, am comis când fapte juste, când nedreptăţi care au păgubit pe alţii, că în unele vieţi am comis comploturi, schingiuiri sau crime împotriva semenilor noştri; cu alte cuvinte am generat o mulţime de cauze care acum, în această viaţă, sau în cele viitoare, trebuie să-şi producă efectul. Prin ele ne-am creat ceea ce se numeşte o „karmă”, bună sau rea, care trebuie să fie plătită neapărat, ca şi o datorie făcută cândva.

Numai astfel am cunoaşte perfect că suntem acum ceea ce am cauzat altă dată, că suferim acum pentru că am făcut să sufere pe alţii, că ne bucurăm acum pentru că am mângâiat altă dată şi aşa mai departe.

III.10 EMBRIONUL ÎN ZILELE 40 – 42. PLANŞA 17

Aici embrionul este reprezentat la sfârşitul

săptămânii a şasea. Sunt evidente progresele înregistrate în dezvoltarea formei exterioare a corpului cât şi a organelor. În regiunea cefalică se schiţează viitoarele emisfere cerebrale, apare partea nervoasă a glandei hipofize, iar din peretele dorsal al cavităţii bucale se schiţează hipofiza glandulară.

La nivelul intestinului primitiv se pot distinge toate porţiunile din care urmează să se diferenţieze segmentele tubului digestiv, în zona duodenului încă incomplet dezvoltat apărând muguri din care se vor diferenţia ficatul şi pancreasul.

În urma unor diviziuni repetate ce dau naştete bronhiilor, mugurele pulmonar se transformă într-un ciorchine cu două porţiuni simetrice în jurul cărora se schiţează cavităţile pleurale.

Limba apare bine conturată la sfârşitul săptămânii a şasea, iar musculatura ei începe să se diferenţieze.

Încep să se întrezărească gingiile în care sunt deja prezenţi mugurii dentiţiei primare şi începe migraţia celulelor specifice pe locurile unde se dezvoltă oasele, muşchii şi dermul pielii.

În locurile viitoarelor oase apar piese cartilaginoase, care se observă la baza craniului şi în locurile unde urmează să se diferenţieze vertebrele, coastele, sternul şi membrele. Tot în timpul acestei săptămâni apar primii centri de osificare, modelele cartilaginoase fiind înlocuite treptat cu piese osoase. Unele oase apar direct, fără a fi precedate de modele de cartilaj, cum sunt cele care alcătuiesc bolta craniului şi oasele fetei, clavicula şi bolta palatină.

Se diferenţiază cartilajele membrelor, în special la cele superioare, acestea având formă aproximativă a viitoarelor oase. Cordul începe să capete orientarea definitivă, iar sistemul circulator se complică cu apariţia de noi vase şi legături între ele, în timp ce altele se condensează în vase mari, diferenţiate în artere şi vene.

Tot acum se delimitează şi cavităţile corpului.

Rinichiul este într-o perioadă tranzitorie, de trecere

de la o schiţă primitivă la altă definitivă ce se va contura în luna a treia.

În acesta planşa mama este mai în vârstă şi spiritul fiu stă mai aproape de corpul mamei pentru o influenţa mai puternică. Aceleaşi entităţi participă la construirea embrionului respectând coordonatele înscrise în destin.

În perioada sarcinii mama trebuie să beneficieze de o îngrijire deosebită – prin cuvinte şi fapte. «Ea trebuie să fie scutită de orice supărare, de emoţii puternice, alimentaţia să fie corespunzătoare şi să cuprindă alimente consistente şi în cantităţi mici. Ce se întâmplă când mama se supără? În perispiritul ei se produc furtuni, perturbări importante, împiedicând astfel spiritul întrupător la construirea armonioasă a micuţului trupuşor. Ambii părinţi trebuie să-şi ducă o viaţă cumpătată şi după o anumită conduită.

De asemenea, se mai cere odihna mamei (dar nici exagerată), nici foarte multă, dar să evite activităţi prea obositoare şi de durată, care ar afecta conlucrarea armonioasă cu spiritul copil la construirea micuţului trup. Se cere: muncă, mişcare (nu până la epuizare), odihnă. Este recomandabil că vederea, auzul, simţurile să-i fie plăcut impresionate, să admire peisaje frumoase, care-i produc trăiri şi emoţii benefice, muzica să fie melodioasă, vibraţiile sonore având ecou în micuţa fiinţă care începe să se formeze.

În aceste condiţii, după naştere, mama va fi scutită de multe neplăceri în creşterea şi educarea viitorului om.

EMBRIONUL ÎN ZILELE 44 ŞI SAPT.8-A. PLANŞELE 18, 19

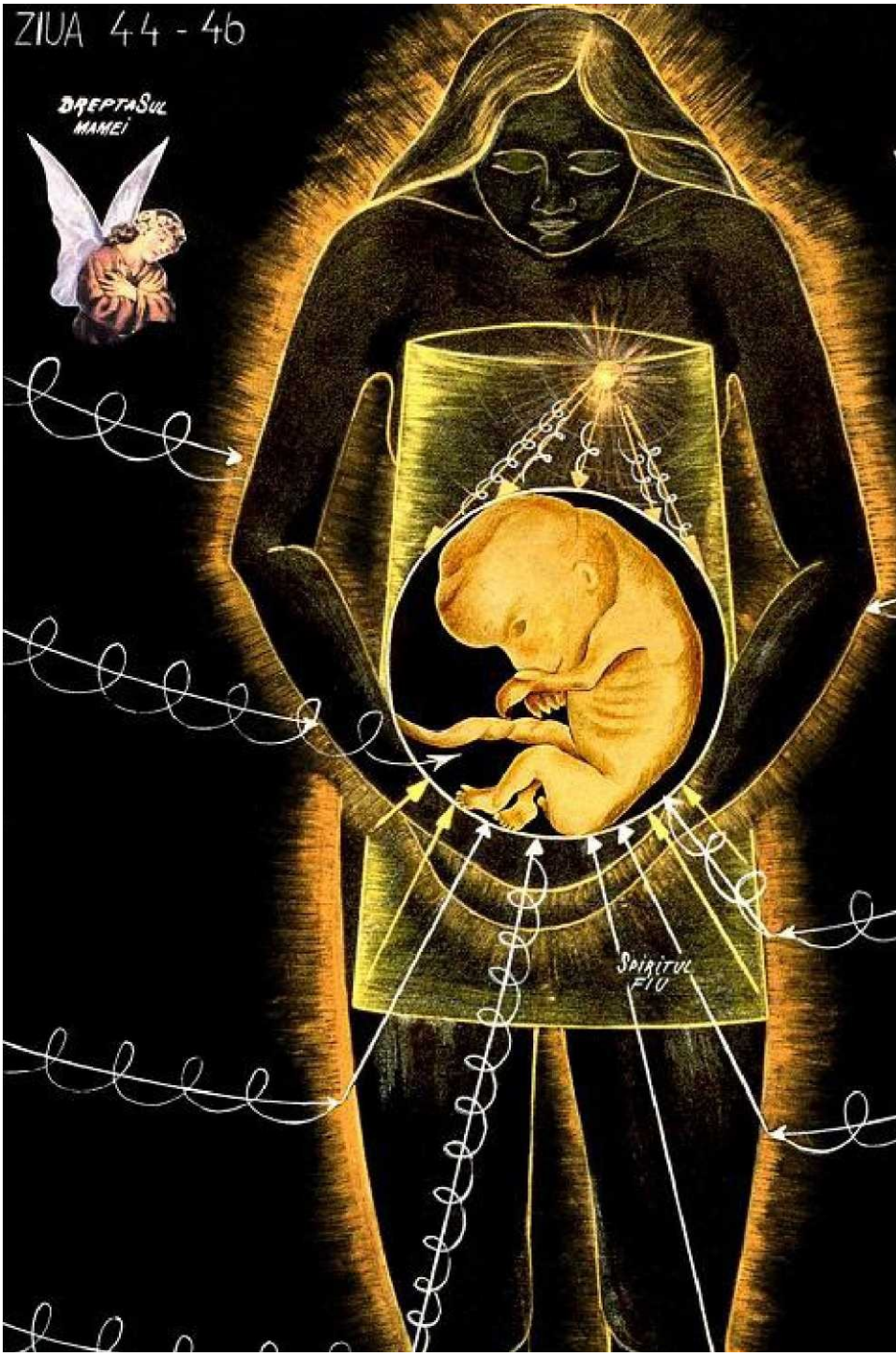
ZIUA 44 - 46
DREPTASUL MAMEI
SPIRITUL FIU

«Pe timpul somului, noaptea, sufletul mamei se încarcă cu fluide cosmice proaspete, motiv pentru care este indicat că mama să se culce odată cu lăsarea nopţii şi să se trezească când se luminează de ziuă, înainte de răsăritul soarelui, pentru a se încărca cu fluide solare şi terestre necesare în continuare trupuşorului fiului său.

Am spus că, ziua, spiritul fiu o înconjoară pe mama sa, dar noaptea, când mama doarme, spiritul ei, părăsindu-i corpul fizic, merge şi înconjoară la rândul său spiritul fiului. Chiar din acesta perioadă se produce o îmbrăţişare reciprocă. Explicaţia?

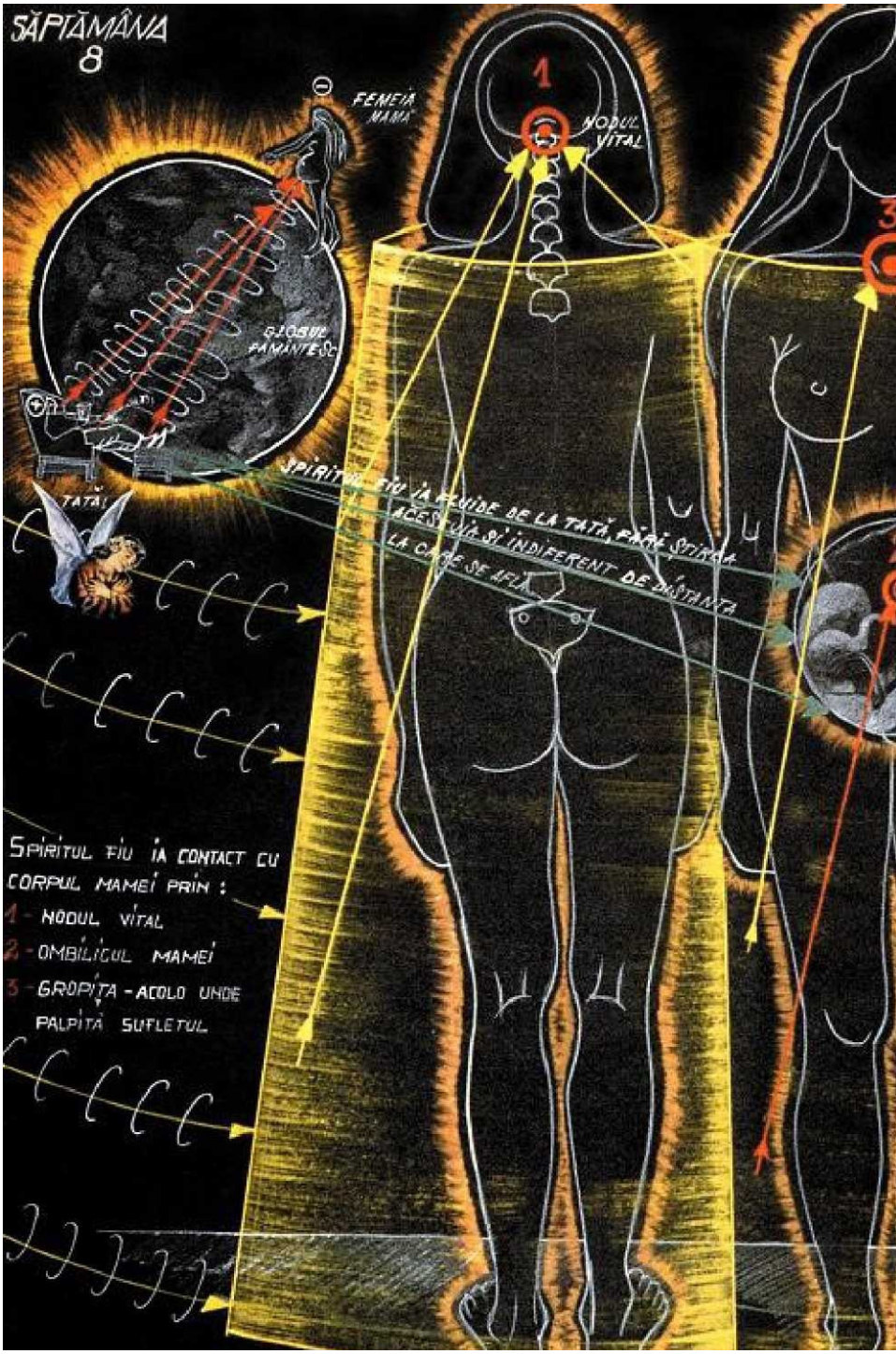
SĂPTĂMÂNA
8
FEMEIA
MAMA
NODUL
VITAL
GLOBUL
PĂMÂNTESC
TATĂL
SPIRITUL FIU IA FLUIDE DE LA TATĂ, PRIN SPIRAL
ACESTUIA ȘI INDIFERENT DE DISTANȚA
LA CARE SE AFLĂ
SPIRITUL FIU ÎA CONTACT CU
CORPUL MAMEI PRIN :
1 - NODUL VITAL
2 - OMBILICUL MAMEI
3 - GROPIȚA - ACOLO UNDE
PALPITĂ SUFLETUL

Pe timpul zilei spiritul micuţului primeşte anumite fluide din spaţiu pe care le îndreaptă către mama, iar aceasta le îndreaptă către copilul în formare din pântecul său. Dar noaptea, când spiritul mamei părăseşte parţial trupul fizic în timpul somnului, absoarbe anumite fluide pe care le îndreaptă asupra perispiritul fiului său. Este o operă comună a acestor spirite, născută din iubirea reciprocă, aşa cum este ea înţeleasă în stare de spirit.

În planşa 19 este prezentată faza finală de dezvoltare a embrionului, în săptămâna a opta, de aici încolo începând perioada fetală.

Absorbirea de fluide de la mama se face mai uşor, cele două entităţi fiind mai apropiate, însă de la tata se realizează mai greu, acesta fiind la diferite distanţe de spiritul fiu.

«Aceasta absorbţie are loc indiferent dacă tatăl, ca om, vrea sau nu acest lucru. Din aceste motive, felul traiului pe care îl duce tatăl influenţează în mare parte viitoarea viaţa a copilului, de aceea este deosebit de important să trăiască cumpătat, fără niciun fel de excese, un trăi cât mai moral posibil. Să evite agitaţia politică, comercială, jocurile de cărţi, viaţă dusă prin baruri şi localuri, gândurile negre şi urâte, vorbele nearmonioase, până chiar şi la alimentaţie trebuie să fie atent, consumând o hrană simplă şi uşoară. Este bine să fie evitate băuturile alcoolice, condimentele tari, care prin perturbările ce le aduc în perispiritul tatălui, fac ca spiritul copil să preia fluide cu o frecvenţă vibratorie nociva pentru alcătuirea viitorului său corp fizic. Se ştie că noaptea, când omul doarme, se face înlocuirea fluidului uzat cu altul proaspăt. Dar dacă tatăl îşi pierde nopţile, acest lucru nu se petrece şi copilul îşi va construi noua lui casă cu fluide de proastă calitate, uzate, provenite de la tata.

Iată unul din motivele pentru care unii copii sunt sănătoşi, frumoşi şi veseli, iar alţii bolnăvicioşi, sensibili sau cu diferite metehne, care ar fi putut fi evitate printr-un comportament cumpătat şi armonie în familie din partea

părinţilor. Cum putem realiza această cât mai neabătut? Cunoscând că tot ce facem se înregistrează şi va afecta viaţa celor dragi şi a noastră în viitor, mai devreme sau mai târziu.

«Misiune sfântă ai femeie! Ai abdicat vreodată de la acest mare rol „în mecanismul vieţii de pretutindeni?”

Ce minunată este această mare operă a spiritului! Din planşele anterioare am aflat că spiritul fiu se ţine la o distanţă oarecare de mama. Lotuşi, legătură între cei doi, contactul – se face prin trei puncte şi anume:

1 – printr-un fir fluidic se leagă de măduvă mamei, de aşa numitul nod vital, acolo unde începe coloana vertebrală.

2 – prin ombilicul mamei – se leagă de bazinul unde copilul îşi formează corpul fizic.

3 – prin partea inferioară a laringelui, în scorbura unde se unesc claviculele cu sternul, unde palpita sufletul şi pe unde se produce un fel de inspiraţie şi expiraţie fluidică, un fel de sorb de fluide spaţiale şi o eliminare de fluide uzate.

În acest timp apar şi modificări importante în plan fizic. Embrionul a ajuns la şapte, respectiv opt săptămâni de la formarea oului, în urma pătrunderii spermatozoidului în ovulul secretat de ovar şi ajuns în trompa uterină. Forma curbată a corpului se atenuează, regiunea cefalică începe să se armonizeze cu dimensiunile restului corpului, iar gâtul devine tot mai bine conturat.

Chiar dacă embrionul nu are încă înfăţişare umană, fata este deja modelată şi canalele olfactive se deschid la exterior prin narine, acestea astupându-se cu un dop epitelial care va dispare aproape de naştere.

Nasul nu este încă prea bine conturat, fiind scurt şi lat, iar deschiderea gurii apare ca o fantă îngustă. Şi ochii migrează, ajungând din părţile laterale ale capului, unde au apărut la început, în poziţie anterioară, ca urmare a fuziunii mugurilor faciali, dar rămân încă foarte depărtaţi.

Un alt element nou este dezvoltarea pleoapelor, care se vor închide până la sfârşitul săptămânii a opta,

rămânând astfel până în luna a şaptea fetală. Tot acum începe schiţarea conductului auditiv extern.

Săptămână a şaptea este marcată şi de apariţia pe mugurii maxilari a doua lame palatine ce vor fuziona în cavitatea bucală, formându-se bolta palatină care va separă definitiv în cursul următoarelor trei săptămâni cavitatea nazală de cavitatea bucală propriu-zisă.

În această perioadă se dezvoltă semnificativ şi intestinul embrionului care formează o ansă, iese din cavitatea abdominală ajungând în cordonul ombilical, unde va rămâne timp de încă trei săptămâni.

Săptămână a opta se caracterizează printr-o transformare majoră ce se realizează la nivelul scheletului unde apar mai mulţi centri primari de osificare, cartilajele fiind treptat înlocuite cu piese osoase.

III.12 FĂTUL ÎN SAPT. 9-A, 12-A, 13-A, 14-A, 15-A, 16-A. PLANŞELE 20, 21, 22, 23, 24, 25

SĂPTĂMÂNA 9
DREPTAȘUL MAMEI
DREPTAȘUL TATĂLUI
GHID
GHID
MINȚILE ÎNCARNATORI
INFLUENȚE COSMICE
SĂPTĂMÂNA 10
BAGAJUL KARMIC AL SUFLETULUI FIU
KARMA

SĂPTĂMÂNA 12
DREPTĂȚUL MAMEI
DREPTĂȚUL TATĂLUI
MAREELE ÎNCARNATOR
GHIZI
ÎMPLINIRE COSMICĂ
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

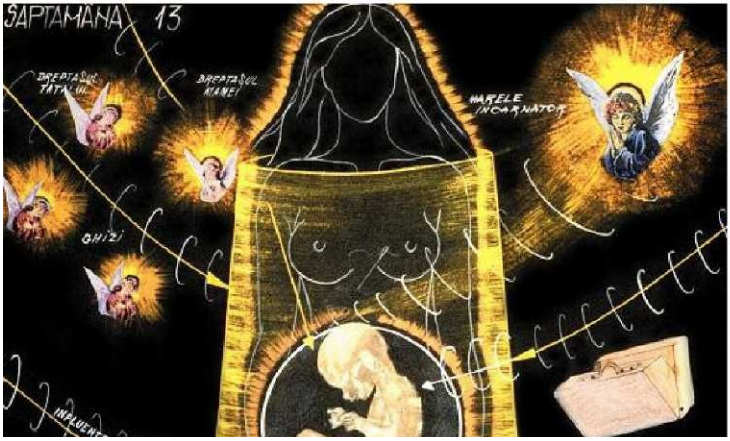
SĂPTĂMÂNA 13
DREPTĂȚUL TATĂLUI
DREPTĂȚUL MAMEI
MAREELE ÎNCARNATOR
GHIZI

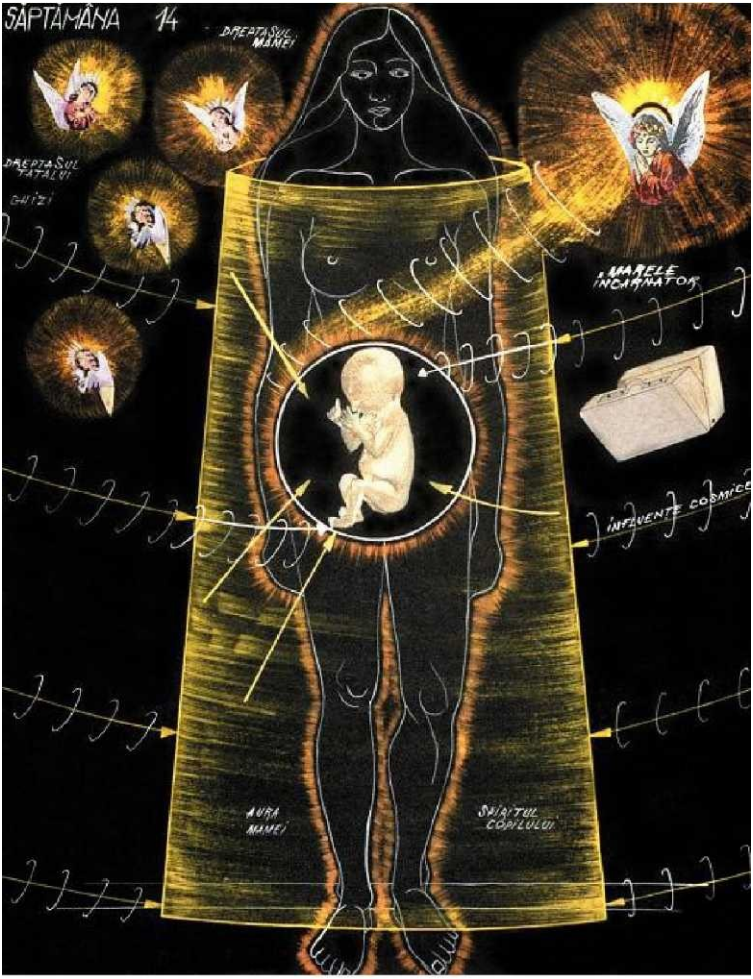
SAPTAMÂNA 14
DREPTA ȘUL MAMEI
DREPTA ȘUL TATĂLUI
GHIZI
MAREELE INCARNATOR
INFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SUFLETUL COPILULUI

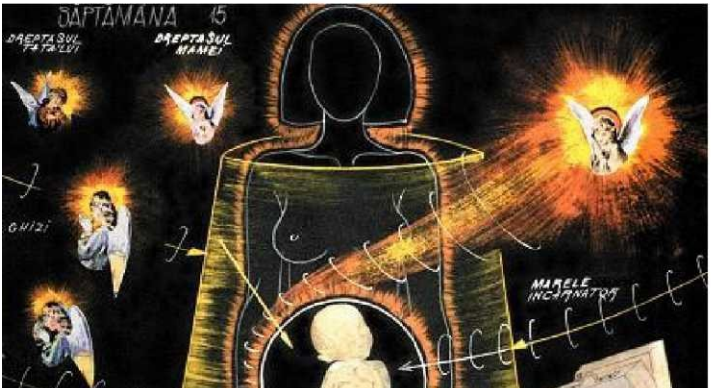
SAPTAMÂNA 15
DREPTA ȘUL TATĂLUI
DREPTA ȘUL MAMEI
GHIZI
MAREELE INCARNATOR

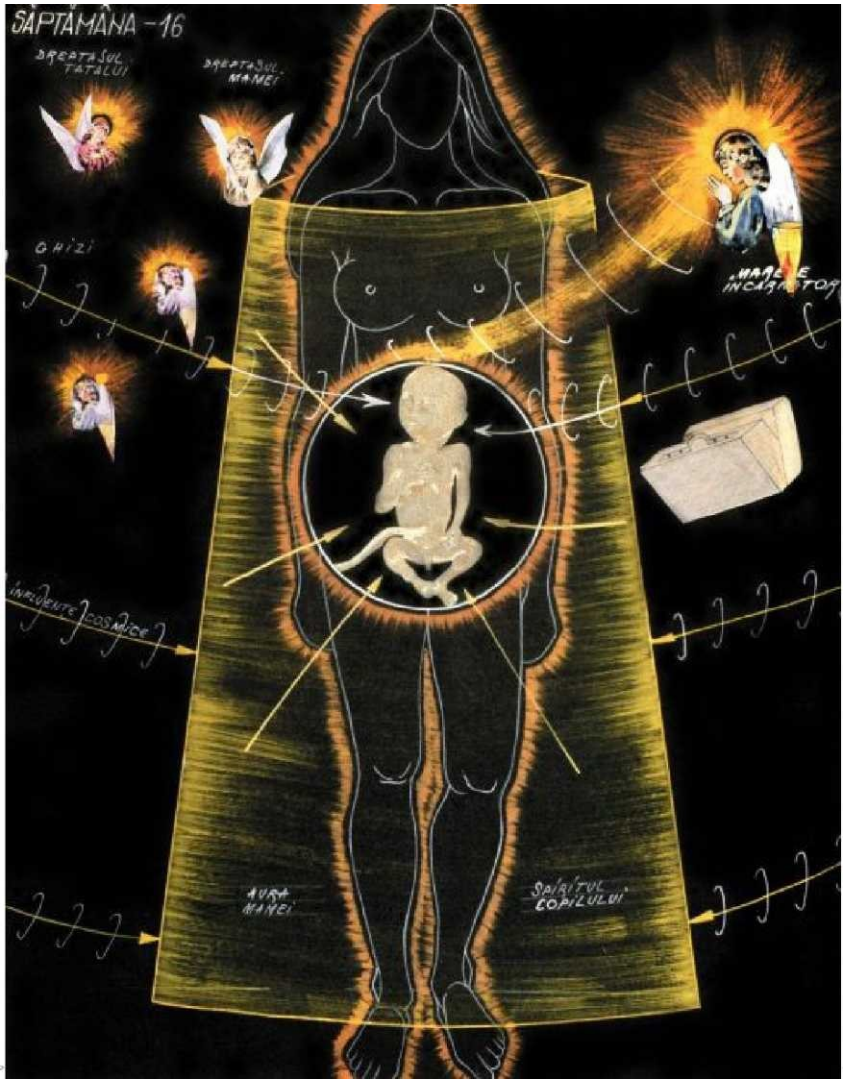

Începând cu săptămână a noua intrăm într-o nouă fază de evoluţie şi anume perioadă fetală, când are loc iniţierea integrării ţesuturilor care formează organe ce se pregătesc să funcţioneze. Din acest moment până în săptămâna a douăzecea a sarcinii, fătul prezintă o creştere accelerată atât în dimensiuni cât şi în greutate.

Se observă o încetinire a dezvoltării regiunii cefalice,

o creştere considerabilă a trunchiului şi regresia totală a cozii. Fata se conturează tot mai bine, la fel şi gâtul, iar capul îşi redresează poziţia.

Pleoapele sunt deja bine diferenţiate, iar ochii ajung de pe părţile laterale ale capului la nivelul fetei; tot în acest timp urechile ajung aproape de poziţia normală. Chiar de la această vârstă, la făt este activ reflexul suptului.

În săptămâna a zecea intestinul reintră în cavitatea abdominală şi începe definitivarea poziţiei intestinului subţire şi a intestinului gros.

Spre sfârşitul săptămânii a douăsprezecea, fătul începe să manifeste contracţii musculare slabe, nepercepute încă de mama, dar absolut necesare pentru dezvoltarea normală a musculaturii. Raportul de creştere a membrelor şi trunchiului este tot mai echilibrat, totuşi membrele inferioare sunt încă mai scurte, urmând ca până la sfârşitul săptămânii a şaisprezecea să capete lungimea normală.

Apare o schiţare a organelor genitale externe, unghiile sunt deja dezvoltate, iar osificarea scheletului progresează rapid în urma aportului de calciu şi fosfor oferit de trupul mamei.

Toate aceste modificări şi încă altele nevăzute sunt realizate de spiritul copilului sub strictă supraveghere a Marelui întrupător şi ajutat atunci când este cazul şi de celelalte spirite prezente. Tot ce va fi copilul depinde de conţinutul bagajului. Ei, o fi chiar atât de drastic acest geamantan? Hai să mai cotrobăim puţin prin el să vedem ce mai aflăm.

Pentru a ne descurca în căutarea noastră prin tainica valiză este nevoie să cunoaştem «marea lege a cauzalităţii, legea cauzelor şi a efectelor, cunoscută în Orient sub numele de „karma” (acţiune), iar în poporul nostru cu numele de „destin”, lege oglindită în vorbă românului: „Ceea ce semeni, aceea vei culege”. Omul, în timpul existenţei sale pe pământ, emite din fiinţa lui trei feluri de forţe. Mai întâi emite vibraţii mentale, care se răspândesc

în infinit, numite gânduri. Ele lucrează în jurul nostru ca nişte cauze uriaşe, producând efecte, în fiecare secundă, la orice distanţă, asupra oricărui lucru, asupra oricărei fiinţe, asupra oricărei materii sau forţe. Omul, prin gândurile lui, devine un radiator de unde, care acţionează mai slab sau mai tare, mai aproape sau mai departe, după cum şi gândul lui a fost dictat de o voinţă mai tare sau mai slabă. Am putea compara omul, în ceea ce priveşte gândirea lui, cu un magnet, care acţionează în jurul lui pe o arie magnetică, mai mică sau mai mare, după cum şi el este mai slab sau mai tare. Dar o comparaţie şi mai sugestivă ar fi cu un post de radioemisie. Acest centru emite unde care se risipesc de jur-împrejurul staţiei radiofonice, pe distanţe cu atât mai mari, cu cât emisia a fost mai puternică.

A doua categorie de forţe ale fiinţei noastre sunt dorinţele. Ele se nasc în spiritul nostru şi se fixează ca idei-forţe în corpul nostru mental. Aici vibrează încontinuu şi aşteaptă momentul prielnic ca să se realizeze – fie în lumea eterică, fie în lumea fizică pământească.

În fine, a treia categorie de forţe sunt forţele fizice puse în lucru de cele două de mai sus şi desemnate cu numele de fapte.

Este bine să reţinem că energiile mentale sunt cele mai puternice, căci ele acţionează asupra materiei cu care şi din care Creatorul a făcut şi creează totul.

Să vedem acum modul în care aceste trei feluri de forţe lucrează cât timp trăim pe pământ şi efectele pe care le produc. Rezultatele lor se ţes între ele ca firele unei pânze, din care vom construi viitorul nostru corp vital şi fizic, determinând astfel şi felul de viaţă ce-l vom avea în viitoarea întrupare. Cu alte cuvinte, să vedem cum aceste trei feluri de cauze construiesc karma noastră viitoare. Să nu uităm că omul, în viaţa sa pe pământ are două karme în faţa sa: una din veacurile trecute, care l-a adus aici unde este acum, cu fizicul, cu inteligenţa, cu starea lui socială; a doua este karma pe care de acum încolo o va ţese, o va combina prin cele trei forţe de mai sus, în prezenta viaţa.

Ferice de omul care achită cât mai mult din datoriile

veacurilor trecute şi pe de altă parte se sileşte să nu mai contracteze altele noi. În acest caz, viaţa lui pământeană viitoare îi va fi mai uşoară, mai lipsită de suferinţe fizice sau sufleteşti.

Omul se naşte când în România, când în Franţa, când în Asia, când în America, când într-o familie, când în alta, în diferite stări sociale şi în diferite regiuni, şi în existenţa lui iubirea sau ura îl leagă magnetic de toţi cei cu care vine în contact. Karma lui din trecut se înnoadă cu cea viitoare şi alături de karma lui individuală se leagă de karma colectivităţii, a naţiunii din care face parte. De aici, o reţea foarte complicată de legături spirituale, care toate trag de om spre anumite locuri, stări sociale şi condiţii de existenţă.». Conţinutul geamantanului, «karma individuală a omului, este cea care îl leagă în lanţuri puternice, ducându-l la o viaţă redusă, sau care îi da putinţă unei vieţi rodnice, intelectuale şi morale, devenind astfel un centru spiritual care va radia în jurul său familiar şi naţional raze nevăzute, ce vor produce efecte reale şi precise.

III.13 FĂTUL ÎN SAPT. 17-A, 18-A, 20-A, 21-a, 22-A. PLANŞELE 26, 27, 28, 29, 30

Începând cu săptămânile a şaptesprezecea şi până în a douăzecea se produce o încetinire a creşterii în lungime a corpului fătului, concomitent cu apropierea proporţiilor membrelor inferioare de cele finale.

SAPTAMANA 16
DREPTA SUL TATĂLUI
DREPTA SUL MAMEI
+
GHIZI
MARELE ÎNCĂIERĂTOR
INFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

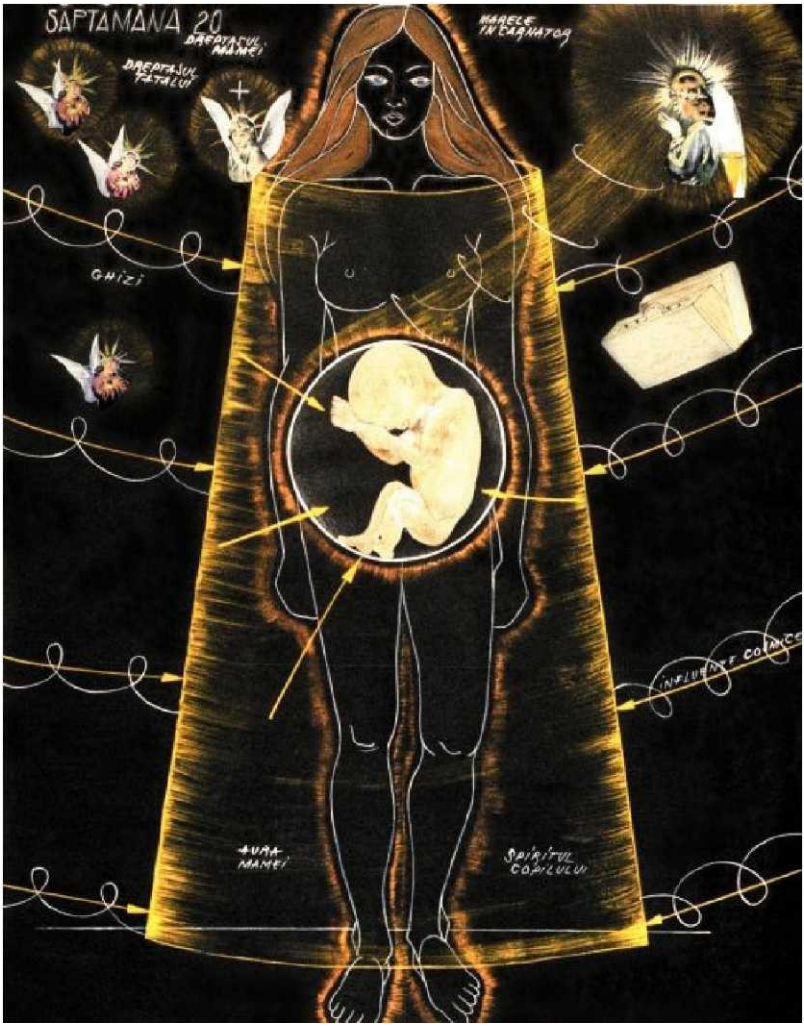
SAPTAMANA 20
DREPTACIUL MAMEI
DREPTACIUL TATALUI
MARELE INTELEPTOR
GHIZI
INFLUENTE COSMICE
AURA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

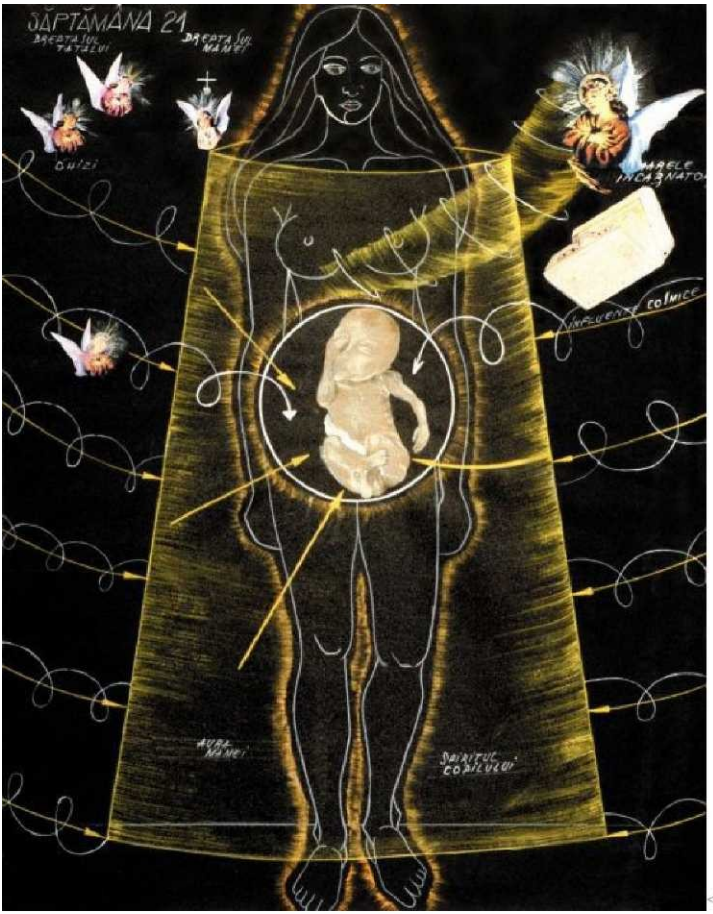
SĂPTĂMÂNA 21
DREPTA LUI TATĂLUI
DREPTA LUI MAMEI
GHIZI
MARELE INCĂRNATOR
ÎNFLUENȚE COSMICE
AURA MAMEI
SUFLETUL COPILULUI

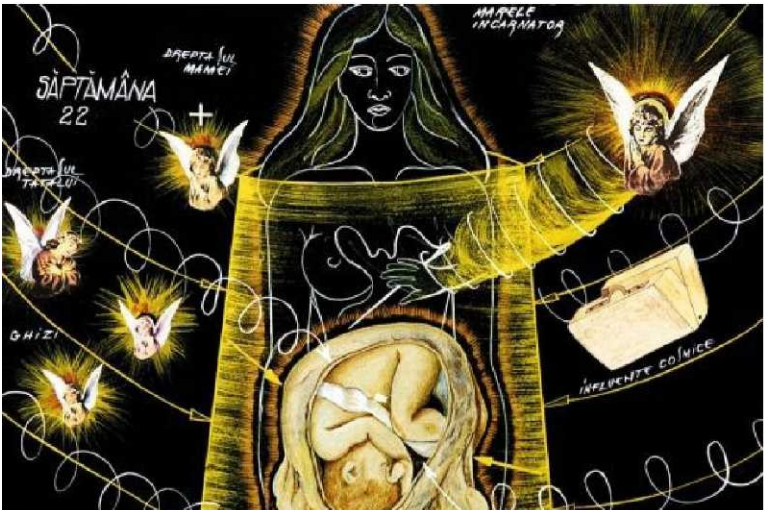
MARELE INCĂRNATOR
DREPTA LUI MAMEI
SĂPTĂMÂNA 22
DREPTA LUI TATĂLUI
GHIZI
ÎNFLUENȚE COSMICE

În săptămâna a şaptesprezecea apare pe corpul fătului un păr fin, denumit în termeni medicali „lanugo”, de la latinescul „lana” care înseamnă „lina fină”. Acesta se observă şi în regiunea pubiană şi axilara, părul începe să crească şi pe cap, în această perioadă apărând şi sprâncenele. Mişcările fătului din pântec sunt acum resimţite de mama, în jurul săptămânii douăzeci şi doi dacă este vorba de prima sarcină şi optsprezece în cazul sarcinilor ulterioare.

Pielea capului fătului este acoperită de o substanţă grasă cu aspect brânzos, numită vernix caseosa, iar la gât, în spatele sternului şi în jurul rinichilor apare un ţesut grăsos numit „grăsime brună” ce furnizează căldura corpului prin oxidarea acizilor graşi, iar după naştere va da posibilitatea noului născut să-şi menţină constantă temperatura corpului.

Spre sfârşitul săptămânii douăzeci şi doi, corpul devine tot mai bine proporţionat, iar la degetele de la picioare apar unghiile. Dacă fătul se naşte la această vârstă, el nu va putea supravieţui deoarece plămânii sunt insuficient dezvoltaţi pentru a putea asigura respiraţia minimă necesară.

Spiritele care lucrează la formarea trupuşorului sunt prezente în continuare, selecţionând diferite calităţi de fluide din spaţiu şi încercând, pe cât le stă în putinţă, prin sugestie, fără să încalce liberul arbitru al părinţilor, să-i determine la o viaţă cumpătată, să evite locurile şi situaţiile care ar produce animozităţi şi conflicte în familie. De asemenea încearcă să-i ţină pe părinţi deoparte de acele persoane cu fluide de o calitate mai proastă şi a căror influenţă rea ar dăuna viitorului copil.

Dar repet, nimeni nu are dreptul să decidă în locul părinţilor, să le ia viaţa în posesie, să le anuleze liberul arbitru. Niciun spirit superior nu face aşa ceva căci ştie că liberul arbitru, aşa de redus cât este, reprezintă un dat de la Divinitate fiecărui om, este pârghia prin care noi evoluăm în prezent, la gradul nostru de înţelegere,

datorită lui ne asumăm răspunderea propriei noastre vieţi, a gândurilor, vorbelor şi faptelor noastre.

Totuşi, acest liber arbitru nu înseamnă libertatea aşa cum este ea înţeleasă de obicei, ci ne pune în valoare propria răspundere, căci de fapt lumea se conduce prin legi şi cei care prin ignoranta lor se abat de la ele se autopedepsesc.

«Eu sunt liber să lucrez, să gândesc, dar toate acţiunile mele sunt îngrădite de regulile comunităţii din care fac parte. Noi, oamenii, suntem la rândul nostru cu toţii îngrădiţi de legile naturale care guvernează această planetă, apoi a celor care ţin de evoluţia sistemului nostru solar. În fine, cu toţii, mici şi mari suntem supuşi legilor ce vin din Sfera Divină. Vedeţi ce de îngrădiri, ce de reguli, ce de legi. Încearcă să te mişti altfel şi să faci ce ţi-o trece prin minte. Dacă prin îndrăzneală, prin nesocotinţa ta vrei să cunoşti asprimea legilor, o poţi face, dar amar vei suferi şi te vei căi de pasul tău nebunesc. Numai Unul singur, suprema Fiinţă, a posedat odată deplină libertate, dar şi El s-a îngrădit, s-a legat pe El însuşi, prin legile de El decretate. Aşadar cosmosul se conduce după voinţa Unicului Dumnezeu.

Prin urmare dacă noi trebuie să ne supunem tuturor acestor legi, ce s-a mai ales din liberul nostru arbitru? Aproape nimic. Dar acea mică fărâmă care a mai rămas din el face fericirea sau nenorocirea noastră, după felul în care ne purtăm.

Observăm că de fapt e vorba de supunere şi activitate armonică cu gândirea şi activitatea Celui veşnic.

În lume nu există egalitate. Marile grupuri de spirite nu cuprind entităţi egale între ele. Codul moral al veşniciei nu cuprinde în el ideea de egalitate. În lumea terestră s-a proclamat odată: egalitate, fraternitate, libertate – o himeră ce în vecii vecilor nu se va realiza, nici în Cer, nici pe pământ.

Nefiind egalitate, nu poate fi fraternitate de idei, nu poate fi nici libertate de interpretare. Nu există egalitate, deoarece Dumnezeu a creat, creează şi va crea mereu

entităţi spirituale. Cum ele sunt născute în timpuri diferite, totul e ierarhizat de Tatăl, din veşnicie până în veşnicie. În Sfera Divină nu este egalitate, ci numai ierarhie. Dar acolo totul e iubire, e o fraternitate din principiu, dar nu de idei. Se iubeşte pe x, y, z nu ca indivizi, ci se iubeşte în principiu, pentru că eu toţii sunt fiii aceluiaşi Tată. Nicăieri nu este libertate pentru că trebuie să te supui regulilor stabilite. „Liber", „libertate" sunt cuvinte, dar spiritul nu e liber niciodată. Cele ce sunt înscrise în arhiva universului liber e oricine să le citească, dar fiind de grade evolutive diferite, va interpreta fiecare după nivelul său. Deci nu există egalitate nici în judecată, nici în cunoaştere, nici libertate, ci evoluţie şi veşnică supunere. Ţelul tuturor este fericirea, iar fericirea se dobândeşte din armonia vieţii particularului cu a totului, a perifericuluicu a Centrului creator.

III.14 FĂTUL ÎN SAPT. 24-A, 26-A, 28-A. PLANŞELE 31, 32, 33

SAPTAMANA 24
DREAPTA ȚUL MÂNEI
DREAPTA ȚUL PĂTRUJ
MAMEI ÎNCĂRCĂTOARE
GHIZI
ÎNȚELIGENȚE COSMICE
AURA MÂNEI
SPIRITUL COPILULUI

SĂPTĂMÂNA 26
DREPTA SUL TATĂLUI
DREPTA SUL MAMEI
MARELE ÎNCĂLĂTOR
GHIZI
ÎNFLUENȚE COSMICE
APA MAMEI
SPIRITUL COPILULUI

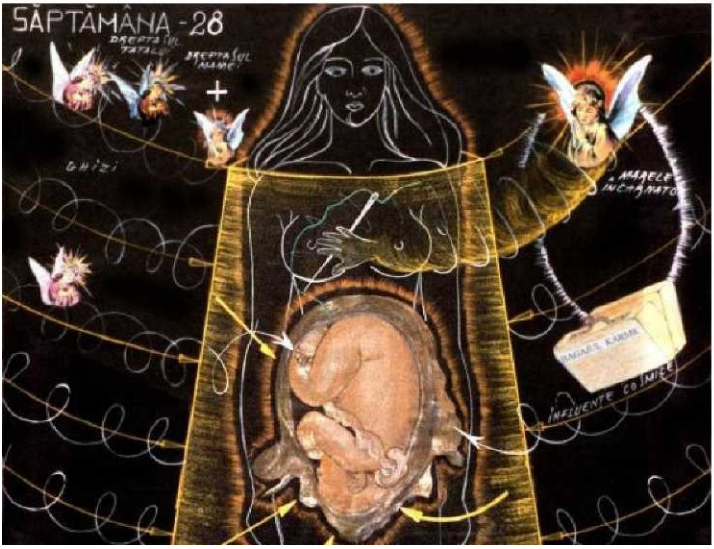
SĂPTĂMÂNA - 28
DREPTA SUL TATĂLUI
DREPTA SUL MAMEI
+
GHIZI
MARELE ÎNCĂLĂTOR
ÎNFLUENȚE COSMICE

Începând cu săptămâna douăzeci şi patru apare o maturaţie histologică şi funcţională tot mai pronunţată a plămânilor, iar două săptămâni mai târziu centrii nervoşi vor putea controla mişcările ritmice respiratorii ce pregătesc condiţiile de realizare a respiraţiei după naştere.

Inima fătului funcţionează din plin şi îşi face simţită prezenţa prin ritmul bătăilor sale, de două ori mai rapid decât al inimii mamei. Sângele venos al fătului se amestecă cu cel arterial deoarece există un orificiu oval prin care atriul drept comunică cu cel stâng.

Cutia cranianǎ protejează creierul şi prezintă numeroşi centrii de osificare, care vor continua să crească şi se vor suda ceva mai târziu, după naştere. Aceste porţiuni dintre unele oase ale cutiei craniene sunt nişte zone fibroase, numite fontanele, dintre care cea mare se simte uşor la pipăit, sub pielea capului, în creştet şi se va închide abia la doi ani.

Începând tot cu săptămână a douăzeci şi patra are loc o dezvoltare rapidă a circumvoluţiunilor creierului care până atunci erau abia schiţate.

În următoarele săptămâni (26, 27), lanugo începe să fie înlocuit cu un păr fin, numit vellus, ce va continua să apară şi după naştere, până la şapte opt luni.

Între săptămânile treizeci – treizeci şi patru are loc o modificare a pielii fătului, care dacă până atunci era zbârcită, acum devine netedă deoarece sub ea se acumulează grăsime, acumulare ce continuă până în săptămâna treizeci şi opt.

În ultimele săptămâni ale perioadei fetale cutia toracică are un aspect proeminent, iar circumferinţa cutiei craniene este încă mai mare în raport cu celelalte părţi ale corpului.

La fătul mascul, în săptămânile douăzeci şi opt – treizeci şi doi testiculul coboară din cavitatea abdominală, la naştere aflându-se în scrot.

Data aproximativă a naşterii este la treizeci şi opt de săptămâni de la fecundaţie, existând variaţii normale de

zece – cincisprezece zile, în plus sau în minus.

Toată această evoluţie, opera grandioasă de transformare a oului rezultat după fecundaţie în micuţa fiinţă umană gată pregătită pentru viaţa pământeană, a fost rezultatul muncii spiritelor desemnate să prezideze procesul întrupării şi a spiritului copilului ce se va naşte. Această activitate s-a desfăşurat urmând cu stricteţe elementele prevăzute în programul de viaţă pentru spiritul ce urmează a se întrupa şi care au fost extrase din faimosul geamantan, care ne urmăreşte pe fiecare, pretutindeni. În timpul vieţii mai golim câte un pic din el plătindu-ne vechi datorii şi îl încărcăm cu gândurile, dorinţele şi faptele noastre, care vor constitui elementele hotărâtoare ale viitoarelor noastre existenţe. Dar dintre toate aceste acumulări ale noastre, oare care sunt cele mai importante?

«Dintre toţi factorii care determină viitoarea noastră întrupare şi modul de viaţă pe care îl vom desfăşura în acea viaţă, gândul este factorul cel mai puternic, cel mai hotărâtor. Din această cauză trebuie să avem mare grijă să nu mai gândim fără niciun rost de una, de alta, mereu, secundă de secundă, trecând de la un subiect la altul, abordându-le superficial, fără a ne concentra în mod serios asupra nici unui subiect. De asemenea, să nu permitem să se nască, sub influenţele invizibile ori impresiilor celor petrecute în timpul zilei, idei josnice, necuviincioase, de critică ori de ură împotriva cuiva.

Iată care este raţiunea acestei recomandări: dacă gândim şi mereu trecem de la o gândire la alta, înşirându-le ca şi mărgelele pe aţă, atunci producem vibraţii în corpul nostru spiritual, vibraţii dezordonate, producem imagini care abia formate, se şi distrug prin imaginea următoare, şi aşa mereu mai departe.

Această furtună, acesta învălmăşeală de imagini abia conturate, vor avea drept consecinţă acumularea unui material haotic, din care spiritul nu va putea trage prin analiza niciun învăţământ.

Într-adevăr, o înşirare de imagini da putinţă spiritului

să facă o analiză a mărimilor, a intensităţilor, a culorilor, cu alte cuvinte – o comparaţie ce are ca rezultat o judecată. O înşirare de judecăţi da naştere la un raţionament. Dintr-o sumă de raţionamente, spiritul extrage un învăţământ, care are ca rezultat final naşterea unei aptitudini, a unei facultăţi.

Or dacă noi gândim mereu fără rost – o adevărată purgaţie de idei confuze şi fugitive, atunci rezultatul este că spiritul nu va mai avea un material de judecată clar şi precis, nu se va putea forma un raţionament, deci nu va urma niciun câştig pentru el. Omul va veni în viaţa ulterioară cu o mentalitate tot aşa de inferioară ca şi cea din viaţă trecută.

Să nu se piardă din vedere nici acest adevăr: în existenţa noastră aici pe pământ, lungă de mii şi mii de ani, urcăm încetul cu încetul scara lui Iacob, pe scara spiritualităţii. Dar din nefericire nu există numai suişuri, ci sunt şi căderi şi coborâri spirituale, din cauza unei vieţi nesocotite, a unor gânduri josnice, a unor simţuri brutale, a unor fapte ruşinoase sau criminale.

Concluzia este deci să ne silim să acordăm atenţie gândurilor noastre şi din când în când să ne oprim mintea din inerţia activităţii ei şi să controlăm ce gândim. Atunci, când vedem că ne-am abătut de la subiectul de la care pornisem, să ne reîntoarcem la el, să stăruim şi să ne concentrăm asupra aceluiaşi gând, pentru că imaginea mentală realizată prima dată să o fortificăm, să o facem mai evidentă, cu un contur mai precis, astfel că materialul din care se va forma judecată, raţionamentul, învăţătură, facultatea ce va rămâne în ultima analiză, să fie puternică. Urmând astfel, mintea noastră va deveni din ce în ce mai clară, vorbirea mai coerentă, noţiunile mai înalte, raţionamentul mai puternic.

Dar să nu urmărim numai claritatea imaginilor, ci mai ales calitatea şi puritatea lor. Pentru aceasta să ne silim să citim, să vorbim, să gândim numai despre probleme serioase, ştiinţifice, filosofice, la idei ce îmbracă frumosul sub toate aspectele, la gânduri umanitare sub aspectele lor

infinite. Gândind astfel, hrănind mintea cu asemenea subiecte şi eliminând cărţile, filmele de aventuri, sex, crimă, perversitate, viaţă destrăbălată, fugind de orice discuţie sau poveste obscenă, cu un cuvânt – căutând să înlăturăm orice fel de imagini sau gânduri inferioare, noi atragem din mediul înconjurător particule eterice fine, din cele ce au o mare evoluţie. În acest fel perispiritul – instrumentul şi vehiculul de evoluţie al spiritului, cu ajutorul căruia scânteia noastră divină înconjurată de cele trei învelişuri centrale va deveni din ce în ce mai luminoasă – va atrage şi va emite la rândul lui idei, judecăţi, raţionamente, manifestând astfel facultăţi superioare, care vor constitui bogăţia noastră spirituală, darurile noastre mentale în viitoarea noastră viaţă.

Astfel, omul, de-a lungul veacurilor se ridică din întunericul minţii sălbaticului până la lumina minţii savantului, a înţelepciunii îngereşti a sfântului. Acesta e rostul nostru pe pământ, că mereu să ne ridicăm la cuminţenie, la înţelegerea că totul din jurul nostru e Dumnezeu manifestat, arătat nouă, că toţi oamenii sunt copiii acestui Creator şi deci suntem fraţi, şi ca atare trebuie să ne iubim.

III.15 MOMENTUL NAŞTERII – PLANŞA 34

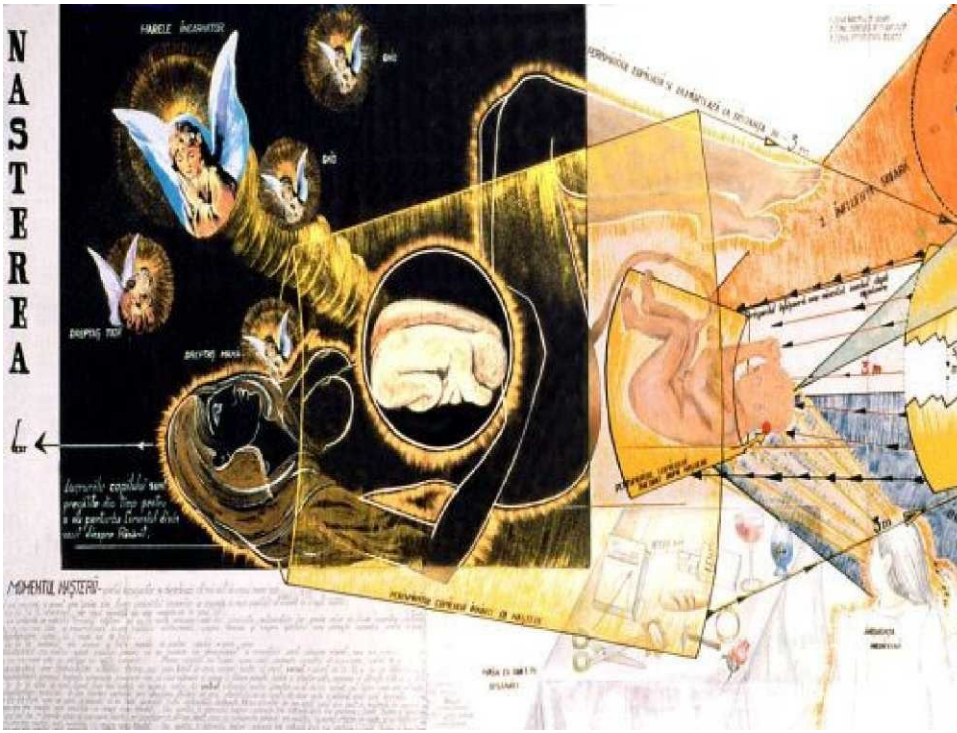

Motto: «Naşterea apare chiar fără niciun rost, când părăseşti lumea aceasta în copilărie. Pentru ce ai mai venit la viaţă?

Numai ca să apari ca un meteor şi fără să fi gustat şi înţeles ceva din ea, să pieri pe veci de pe arenă. A sosit aşadar şi momentul ieşirii la „lumina zilei" a micuţului boţ de om. Nouă luni de zile a durat construirea trupului în care-şi va face şcoala vieţii terestre, nouă luni spiritul fiu a lucrat cu atenţie şi dragoste asupra mamei, dar şi asupra propriului corp. Mama este cea care simte momentul sosirii naşterii şi tot ea trebuie să fie pregătită pentru marele eveniment.

Este bine să fie cunoscute câteva „mici secrete" pentru a nu-l influenta negativ pe micuţul pui de om şi a-i produce vibraţii nedorite cu repercusiuni în dezvoltarea corpului fizic.

«Atunci când soseşte momentul naşterii, mama trebuie să fie aşezată cu capul spre vest şi picioarele spre

est. Planeta noastră este scăldată în permanenţă de trei mari categorii de curenţi fluidici dintre care unul provine din Sfera Divină, curentul Divin, altul de la Soarele nostru şi al treilea este cel al planetei noastre. Curentul Divin este primit astfel de la picioare spre cap, pe când micuţa fiinţă primeşte curentul de la cap spre picioare şi acest lucru corespunde cu „un prim sărut” dat de Divinul Tata pruncului nou născut.

Pentru că venirea pe lume a copilului să fie cât mai uşoară, este indicat că în camera unde se execută travaliul naşterii şi în sala de naştere să nu fie multe persoane, doar medicul şi o asistentă, două, care să nu se agite de colo până colo şi să aibă toate cele necesare aranjate din timp şi aşezate de partea capului mamei, pentru a evită circulaţia pe la picioarele ei.

De asemenea, gândurile celor prezenţi, privirea, sentimentele lor, produc valuri de fluide magnetice, electrice şi spirituale care toate se repercutează asupra copilului extrasensibil, asupra mamei şi asupra spiritului ce pândeşte momentul pentru a lua în stăpânire corpul lui în care va trăi pe acest pământ.

Momentul naşterii este unic pentru fiecare suflet ce se reîntrupează, când pentru prima dată este supus influenţelor mediului, fiind singur în marea de energie care ne învăluie pe toţi.

Nu este bine să se umble pe la picioarele celei care naşte pentru a nu perturba Curentul Divin venit dinspre răsărit şi care în acest moment unic are o influenţă deosebită asupra micuţei şi gălăgioasei fiinţe.». Privind planşă, Dora îşi zice în gând: „Mulţi se vor întreba”, Dar ce-i cu acest curent? Dintotdeauna s-a dat naştere fiinţelor prin acest proces şi eu nu am mai auzit de atâtea amănunte! Ce mai, domnule! Femeia este femeie, aşa a lăsat-o Dumnezeu, deci dă-i pace să-şi vadă de ale ei. Astea sunt femeieşti!”

Or fi, dragi fiinţe, este însă mai bine să ştiţi şi să beneficiaţi de aceste cunoştinţe în folosul ambelor părţi”.

«Curentul venit din Sfera Divină străbate cosmosul,

universurile, înconjoară rând pe rând sistemele solare, ajunge la fiecare planetă, da şi întreţine viaţa, mişcarea şi vibraţia a tot ce există, după care se întoarce de unde a plecat.

Pe lângă acesta mai este un al doilea curent, cel Solar, care vine din centrul sistemului nostru şi are o influenţă specială de viaţă şi putere evolutivă.

În momentul naşterii, mai soseşte din spaţiu, pe lângă acestea, un curent sub forma unei raze fluidice ce coboară din planul energetic corespunzător gradului de evoluţie al noului venit la viaţă, curent fluidic ce aparţine acestei planete, numit raza terestră. Această rază are imprimată în ea toate gândurile, toate sentimentele, chintesenţa tuturor acţiunilor pe care acest spirit le-a avut în nesfârşita lui carieră umană, este deci raza proprie esenţei sale evolutive.

Prin urmare, orice spirit venit la întrupare, primeşte în momentul naşterii trei forţe reprezentate prin cele trei feluri diferite de fluid – Cosmic, Solar, Terestru – care vor lucra continuu asupra corpului noului venit la viaţă. Aceste trei influenţe sunt de fapt cele „trei ursitoare” pe care le întâlnim atât de des în tradiţia populară. După felul cum au lucrat, tot aşa va fi şi corpul copilului – frumos, urât, normal sau anormal, inteligent sau prost, sensibil sau grosolan. Chiar dacă spiritul candidat la întrupare nu ar mai vrea să facă ce a acceptat sus în Cer – anume că el să-şi făurească un corp conform cu destinul sau – o va face raza terestră, care aduce toată forţa, chintesenţa evoluţiei lui din vieţile anterioare şi care nu va îngădui – chiar de s-ar opune el – să construiască altceva decât ceea ce corespunde gradului său evolutiv.

Nu aşa stau lucrurile cu un spirit evoluat, care prin meritele şi cunoştinţele sale, are dreptul la fluide cu vibraţii mult mai înalte, deci, „material de construcţie” mai preţios, cu posibilităţi de alcătuire a corpului fizic care să-i redea mai just ceea ce doreşte şi gândeşte, un corp sensibil care va putea înregistra şi unele din influenţele lumilor invizibile.

Cine dirijează cantitatea de fluid de o calitate sau alta către micul corp în formare? Marele întrupător este cel care coordonează întreg procesul de întrupare, el adună anumite fluide din spaţiu (din raza terestră)

Şi le îndreaptă către spiritele care îşi construiesc corpul fizic.

Asistente la acest proces – în spaţiu – sunt aceleaşi entităţi care au supravegheat dintru-început toată această operă minunată.

Totul este pregătit, ştiut, aşteptat.

A sosit, în sfârşit şi momentul naşterii!

Ce se întâmplă? Spiritul, împreună cu perispiritul său, care timp de 9 luni a înconjurat corpul mamei, se depărtează până la 3 metri de acesta. Când s-a declanşat expulzarea şi micuţul trup a început să alunece către lumina zilei terestre, perispiritul se desparte în două jumătăţi. Imediat ce copilul a ieşit, perispiritul se contopeşte în jurul micuţului corp, cele două jumătăţi anterioare reunindu-se din nou. De acum, tandemul spirit – perispirit va fi însufleţitorul, animatorul corpului, fără de care el nu înseamnă nimic.

Având un chip visător, Dora îmi spune: „Dacii, strămoşii noştri, aveau un mod tare interesant de a privi toate aceste fenomene. Plângeau la naştere şi se bucurau la moarte. De ce? Ştiau ei ceva? Ştiau!

Micuţa fiinţă şi gingaşa, ce drum greu te aşteaptă la venirea ta în acest plan! Ce multe datorii ai de plătit şi apoi câte ai să mai faci, câte ispite întâlneşti şi pe care le vei putea oare depăşi? Ţi s-a şters din memoria ta mai tot ce ştiai în spaţiu. Ce drum vei alege? Vai, micule prunc!

În primii anişori de viaţă e posibil să mai ai contact cu fraţii tăi din spaţiu, să îi vezi şi să stai de vorbă cu ei, să te joci şi cu alţi copilaşi, dar care au numai corpuri fluidice, eterate. Părinţii tăi observându-te, dar nevăzând pe nimeni în jur, te vor convinge în curând că toate acestea sunt nişte prostii, nişte aiureli de care nimeni nu are nevoie în această lume şi te vor îndruma din toate puterile spre lucruri mai „serioase”, despărţindu-te tot mai mult de

lumea pe care de abia de câţiva anişori ai părăsit-o. Cum? Simplu. Prin educaţie. Acea educaţie care îţi va concentra eforurile şi atenţia aproape exclusiv asupra lumii materiale, unde succesul, reuşită, dobândirea de averi şi de titluri, de diplome şi funcţii vor fi valorile ce-ţi vor fi impuse, fără a se ţine cont dacă le vei obţine ridicându-te pe mormintele altora sau, uneori, chiar pe propriul tău mormânt! Dacă vei fi astfel, cei din jurul tău se vor bucura şi se vor mândri cu realizările tale, dar sufletul va plânge în străfundul tău, tânjind după lumea de minunate culori din care ai coborât şi pe care aici, jos, nu o mai regăseşti. Ce s-a întâmplat cu tot ce ai ştiut odată?

Din nefericire pentru noi din toate cunoştinţele spirituale pe care ar fi trebuit să le păstrăm pentru a menţine legătura cu lumea spaţială din care venim, ne-a mai rămas doar o „coajă uscată”, esenţa s-a pierdut prin cine ştie ce sertare ale unor minţi sau este prea acoperită de praf, prea învechită ca să-i mai dăm importanţă.

Poate, tu – micule om, poate tu ai curajul să aduci la Lumină adevărurile spirituale de mult îngropate de o educaţie strict materialistă, de o lume în care dreptul la viaţa nu-ţi mai este dat de Dumnezeu ci de bani, poate tu vei şterge praful uitării şi îţi vei ajuta şi părinţii, şi rudele şi neamul să-şi aducă aminte.

Eşti OMUL viitorului! Fii pregătit şi pregăteşte-i şi pe alţii. Este o eră nouă, cea a iubirii. De Sus, tu vii curat şi pur, aşa să rămâi, micule OM!”

CAPITOLUL IV – COPILĂRIA ŞI ADOLESCENŢA. PLANŞA 35

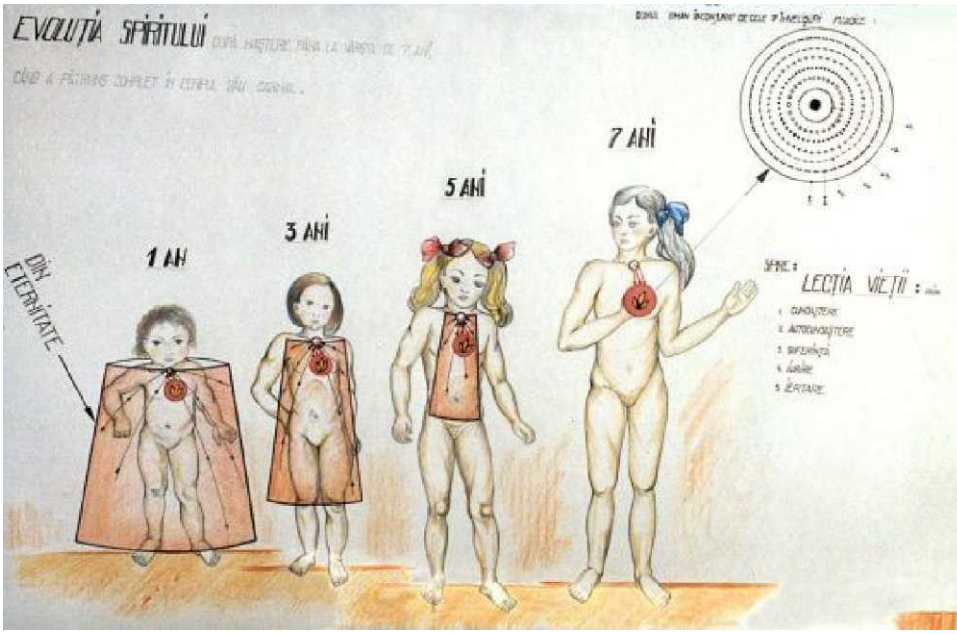

Camera e plină de planşe înşirate în tot locul. Printre ele şi cea cu nr. 35. Încercând să o aşeze mai bine, Dora meditează: „Evoluţia este legea universului. Evoluezi de la naştere şi până la moarte, evoluezi şi după aşa-zisa moarte. Şi uite-aşa! De când te naşti, viaţă şi destinul îşi urmează cursul lor. Zilele se scurg şi deocamdată singurul scop este să creşti mare. Mama te îngrijeşte şi te alimentează, ea da" material de construcţie" corpului fizic în care sălăşluieşti tu, pentru a te dezvolta.

Şi atât? Nimic mai simplu! Te-ai născut, faci gălăgie mare, mănânci şi… astfel tot să trăieşti!

În plan subtil nimic? Totul s-a terminat aici, odată cu naşterea? Nu se poate! Divinitatea în înţelepciunea Sa a organizat totul – pe toate planurile – văzute şi nevăzute.

Forma fizică creşte, dar odată cu ea creşte în volum şi forma energetică, corpul extern fluidic, pentru că şi el absoarbe din spaţiu material identic cu el, dezvoltându-se. În această perioadă de început, copilul caută să se obişnuiască cu limitarea fizică, să se adapteze lumii tridimensionale.

Am văzut că la naştere, spiritul şi perispiritul copilului înconjoară corpul fizic şi tot aşa cum 9 luni a stat în preajma mamei, învăluind-o ca într-un clopot, tot aşa stă şi în preajma căsuţei în care va vieţui. Însă doar la început! Căci, pe zi ce trece, spiritul din afară pătrunde puţin câte puţin în interiorul profund al corpului său fizic. Acest proces se desfăşoară pe durata primilor şapte ani de viaţă, la sfârşitul cărora spiritul înconjurător a pătruns complet în corpul său”.

Să vedem cum se realizează această transformare.

Am amintit că, în etapele de creştere, corpul spiritual absoarbe energie din spaţiu. «Aceasta se realizează datorită unui fel „de pulsaţie”, adică de apropiere şi depărtare de corpul fizic, se poate asemăna cu un flux şi reflux, ceva în genul respiraţiei umane. Mai clar, când copilul inspiră, adică ridică pieptul, trage spre corpul lui sufletul ce înconjoară corpul, trimiţând un val de fluid în interior. Când expiră, spiritul se depărtează şi absoarbe din spaţiu fluid necesar dezvoltării sale şi corpului fizic. Aceasta se realizează timp de şapte ani în mod progresiv prin partea inferioară a laringelui, acolo unde se unesc claviculele cu sternul, prin aşa-zisa gropiţa, locul unde palpita sufletul.». Câmpul energetic al copilului este amorf, de culoare cenuşiu-albăstrui, fără a avea o formă definită. Este foarte sensibil, deschis complet şi vulnerabil la aproape toate vibraţiile din mediul în care trăieşte, căci micuţul are toate chakrele deschise fără însă a avea şi pelicula energetică protectoare ce apare abia după şapte ani, din care cauza bebeluşul este foarte impresionabil la influenţele psihice mai intense. Cât este mic, adesea copilul doreşte la mama sau la tata în braţe, aceasta fiind soluţia cea mai comodă de a se proteja cu ajutorul câmpului energetic al părinţilor.

Dar atenţie, un ataşament exagerat faţă de copil, poate avea cauze nesănătoase, părinţii sau cei din familie putând acţiona ca nişte vampiri energetici. Iată ce ne mărturiseşte în acest sens, d-na Maria Vârlan – în cartea scrisă despre dânsa de Ion Tugui – povestind un caz: „A

venit la mine un tată cu fetiţa lui care era foarte bolnăvicioasă, slăbuţă, nu mânca, fusese dusă pe la diferite spitale. Am diagnosticat-o şi am simţit că fetiţei i se „fură „energie, aproape în mod constant. Am stat de vorbă cu tatăl fetiţei, care mi-a spus că o iubeşte foarte mult. El mi-a spus: „Cu mine doarme fetiţa, când o hrănesc o ţin în braţe, sunt mereu cu ea”.

I-am sugerat să încerce că timp de patru luni să nu mai stea atât de mult în preajma ei. Noi ştim că nu tatăl era vinovat, ci aşa era organismul lui... În mod obişnuit organismul nostru se hrăneşte cu energie din atmosferă, din natură. Am constatat că unele persoane nu-şi pot lua pe deplin această energie direct din natură, ci o fac prin intermediul altor fiinţe umane. Din fericire, tatăl fetiţei în cauză mi-a urmat sfatul, iar fetiţa şi-a echilibrat astfel sistemul bioenergetic, revenind la o stare mult mai bună”.

Ţinând cont de faptul că spiritul iese din corp noaptea, în timpul somnului, pentru a se reîncărca cu energie, este necesar ca micuţul copil să doarmă singur sau doar cu copii apropiaţi de vârsta lui, căci, dacă în timpul nopţii doarme cu părinţii sau cu bunici, aceştia, dacă au sănătatea mai şubredă, îi fură de energie pe cei mici.

Până la vârsta de un an, spiritul se află în cea mai mare parte în afară corpului fizic, ceea ce-i da posibilitatea să aibă un contact aproape continuu cu lumea spirituală.

De ce spiritul nu poate pătrunde dintr-odată în interiorul trupului fizic după naştere şi este necesară o perioadă de şapte ani pentru desăvârşirea acestui act? Acest lucru nu se întâmplă deoarece la începutul întrupării, când trupuşorul micuţului este atât de fragil, energia spiritului este mult prea puternică pentru a fi suportată de plăpândul corp, atât de puternică încât pur şi simplu l-ar arde. Astfel, timp de şapte ani se produce o echilibrare treptată între energia spiritului şi dezvoltarea corpului fizic care, întărindu-se, va putea susţine în interiorul sau energia spirituală.

La vârsta de 3 ani spiritul este pătruns în interiorul

corpului fizic într-o proporţie destul de însemnată.

Odată cu noile experienţe de viaţă pe care le trăieşte, viaţa lui emoţională se îmbogăţeşte şi chakrele încep rând pe rând să se dezvolte, proces ce va continua de obicei toată viaţa. Acum, chakra a doua începe să metabolizeze noi frecvente de energie.

Pulsaţia continuă şi la vârsta de 5 ani, când spiritul este şi mai mult absorbit de corpul fizic, contactul copilului cu lumea spirituală din timpul zilei, în stare de veghe, este din ce în ce mai diminuat, urmând ca după vârsta de şapte ani, când duhul pătrunde complet în corpul fizic, micuţul să nu mai aibă această clarvedere. Dacă părinţii, prin educaţia ce i-o acordă la această vârstă nu-i inhibă aceste calităţi, ele se pot dezvolta într-un mod armonios, ajutându-i evoluţia şi putând deveni o binecuvântare pentru cei din jur.

Pregătirea părinţilor pentru a cunoaşte aceste fenomene este deosebit de importantă pentru că în această perioadă, spiritul fiind mai mult în afară trupului, copilul, pe lângă comunicarea cu lumea spirituală, poate avea amintiri din vieţile trecute pe care, relatându-le, cei nepregătiţi să nu le poată înţelege, având faţă de copil un comportament care să-i inhibe dezvoltarea normală.

După vârsta de şapte ani, spiritul, care până acum stătuse mai mult în exterior, se află de acum în interior, captiv al corpului fizic. Aceasta va fi starea lui (de obicei) până în momentul morţii fizice.

Noua situaţie de spirit captiv, i-ar fi imposibil de suportat pe durata întregii vieţi, dacă legea divină nu i-ar fi dat posibilitatea părăsirii trupului în fiecare noapte, în timpul somului, când revine în lumea invizibilă, de feerie şi muzica sublimă a spaţiilor.

Odată cu pătrunderea completă în trup, entitatea spirituală începe o nouă etapă de evoluţie, pe parcursul vieţii având loc mai multe transformări importante, atât ale corpului fizic cât şi ale energiei psihice ale spiritului întrupat. După vârsta de şapte ani şi până la pubertate, copilul îşi deschide chakra a treia, luând avânt tot mai

mare dezvoltarea capacităţilor sale mentale. În toată perioada de creştere, pe măsura dezvoltării de noi calităţi şi culorile aurei sale se modifică, îmbogăţindu-se cu noi nuanţe. În perioada adolescenţei chakra inimii se deschide pentru a absorbi o varietate mult mai complexă de fluide, câmpul primind mult mai multă culoare roz; emoţiile devin mai puternice, atât cele de iubire cât şi cele de aversiune, chakrele şi corpurile energetice fiind uneori minunat de armonioase, alteori devastate, complet dezechilibrate de emoţiile vulcanice care îi cuprind sufletul.

Tot legat de aspectele energetice ale evoluţiei copilului (manifestaţi ale etericului sistemului nervos în funcţie de stările psihice), Valentina, în cartea scrisă de Florin Gheorghiţă, „Fenomenul Valentina", ne prezintă în termeni mai puţin academici, dar foarte sugestivi şi calzi, noi detalii inedite:

„— (...) Aşa, într-o zi am văzut mai bine ceva la care, până atunci, nu mă gândisem: în trupul oamenilor sunt o mulţime de fire şi firuţe goale, da" nu acelea prin care curge sângele. Astea-s altceva; şi, din cele care îs mai grosuţe, se ramifică sute şi mii de firuţe goale, care toate sunt tot mai subţiri. Da" prin toate acestea circulă un fel de fum.

Nu toate firele astea au aceeaşi culoare. Cele mai groase au o culoare mai închisă, iar astea mai subţiri au o culoare mai deschisă. Da1 toate au înăuntrul lor un fum. La copii, în general, aburul ăsta e roz până la şapte ani. Dar, atunci când suferă o durere, fumul îşi schimbă culoarea şi devine un roz mai închis (urmăresc lucrul ăsta zilnic la fetiţa din casă, la Diana). Însă, pe măsură ce copiii cresc, rozul se schimbă. La oamenii mari, fumul acesta devine mai alb. Dacă omul e potolit şi nu-i pornit pe ceva, se vede foarte clar cum merge fumul ăsta în lungul firelor alburii, cărora doctorii le spun că-s nervi. Dacă omul gândeşte spre lucruri bune, vin valuri, valuri de abur, mai pline. Dar, ceva mi s-a părut tare curios: atunci când omul devine hachitos, pe el sau pe altcineva, firele şi firuţele astea goale se umplu şi se fac pline cu fum, iar fumul trece

din culoarea aceea uşoară şi frumoasă şi se face un roşcat care se închide tot mai mult la culoare, până la un roşu închis. Şi, pe cât părea de gol fiecare firuţ şi oricât ar fi de subţire, se umflă şi parcă îi gată să pocnească. Atunci omul e tare hachitos.

Fumul ăsta circulă tot timpul. Dar, se duce liniştit atunci când omul îi liniştit sau când doarme. Dar, dacă omul îi agitat, fumul se duce mai repede. Însă, când omul îi nervos, fumul ăsta uită să mai circule, se îndeseşte şi atunci necăjeşte steluţele astea din cap, la care medicii le spun neuroni. Aşa poate să ajungă cineva să-şi piardă chiar minţile, blocându-şi fumul ăsta în curgerea lui. Când omul se enervează tare, fumul devine roşietic. La cei bolnavi de minte se face roşu-maro şi nu mai circulă.

În schimb, atunci când ne bucurăm de ceva din suflet, stratul doi se face de un roz frumos şi se întinde până la vreo jumătate de metru, iar fumul din nervi devine de un alb-roziu frumos şi uşor”.

Revenind la perioada copilăriei, este de menţionat şi faptul că cele trei entităţi spirituale care veghează viaţa celui întrupat, dreptaşul, stângaciul şi cel de creştet nu prea intervin în viaţa sugarului, pentru că mama lui îl ţine în preajma ei, şi dreptaşul şi stângaciul ei pot face oficiul dreptaşului şi stângaciului copilului. Dar când copilul a început să se îndepărteze de mama lui, când el a început să ia oarecum iniţiativa, atunci trebuie condus, şi deci intervin protectorii lui spaţiali.

Pe măsură ce creşte copilul, acţiunea dreptaşului, a stângaciului şi a celui de creştet e mai activă. Cu alte cuvinte, cu cât materialul trupului fizic s-a tot prefăcut, cu atât activitatea asistenţilor spaţiali este mai încordată, mai ştiinţifică.

De aceea, la fiecare din etapele vieţii trupeşti, aceşti asistenţi se schimbă. Adică cei trei asistenţi din tinereţe au înlocuit pe cei din copilărie, iar la rândul lor vor fi înlocuiţi cu alţi trei, când tânărul va fi bărbat, şi aşa mereu, până la destrupare.

Sugarul trece în faza de copil, apoi în cea de elev, de

adolescent, tânăr, bărbat şi bătrân. Mereu alte gânduri şi simţuri, mereu alt material corporal, mereu alte modalităţi de funcţionare a diferitelor lui organe.

Deci se înşiră din copilărie până la bătrâneţe o serie de fenomene fizice, psihice, fiziologice etc, care toate constituie material de studiu şi conlucrare între cel întrupat şi cei din spaţiu. Într-adevăr, cei trei spaţiali nu sunt numai aşa alăturaţi de omul fizic, ci sunt legaţi de el printr-un cordon fluidic, stabilit de şeful grupului său, al colectivităţii din care fac parte aceste patru duhuri. Din această cauză ceea ce simte cel aflat în trup fizic, simt şi ceilalţi trei din spaţiu legaţi de el. De o plăcere se bucură şi ei, de o durere suferă şi ei. Aşa de exemplu, când se face o operaţie chirurgicală omului fizic, toată durerea lui o va împărtăşi, vrând-nevrând, şi celorlalţi trei spaţiali.

Teoretic, s-a spus că sunt trei colaboratori spaţiali, care concura la desfăşurarea vieţii celui întrupat. În realitate, nu este numai o treime – adică un dreptas, un stângaci şi unul de creştet – ci o multiplicitate din fiecare. Deci vor fi mai multe entităţi de dreapta, de stânga şi de creştet.

Am mai vorbit despre rolul lor. Unul spune: „Aşa e bine”. Altul nu stăruieşte, nu impune, ci arată că mai este şi o altă cale. Tras de o parte, împins de altă parte, biejtul om rămâne să aleagă în virtutea deplinei lui chibzuinti. După o zi întreagă de conlucrare, vine examenul a tot ce s-a făcut peste zi. Examenul se dă în faţa celui de creştet. El va judecă faptele executate, iar nu intenţiile sau ideile care l-au frământat pe spirit peste zi, deoarece ideea, ca idee statică, nu are nicio forţă în lumea pământeană. Ea se transformă în forţă dinamica când cauţi să o pui în acţiune.

În jurul vârstei de 24 – 26 de ani la bărbaţi şi cu doi-trei ani mai puţin la femei, se rup legăturile fluidice dintre mamă şi copil. Aceste legături au existat pe toată durata creşterii lui până la această vârstă, prin intermediul celor şapte chakre principale, legături mai tari sau mai firave, în funcţie de natura relaţiilor mamă-copil.

Din acest moment, iubirea dintre copil şi mama

îmbracă alte aspecte, determinate de noua stare de independenţă a copilului faţă de mama sa. Câţi vom ajunge să înţelegem că iubirea nu înseamnă a lua viaţa cuiva în posesie?

De acum încolo, existenţa tinerei se va concentra asupra învăţării lecţiei sale pentru care a venit la viaţa: cunoaştere, autocunoaştere, suferinţa, iubire, iertare, răbdare etc.

De aceea este bine că tinerii să nu se căsătorească înaintea acestei vârste dacă părinţii (în special mamele), nu sunt de acord cu această intenţie a lor. De ce? Fiindcă, în aceste condiţii, câmpul energetic al tânărului a cărui mama a fost împotriva căsătoriei, va fi mereu afectat, dezechilibrat, de gândurile de frustrare ale mamei, fiind încă legat energetic de ea. Acest lucru se va repercuta cu consecinţe adesea nefaste pentru tânăra familie constituită, care cu greu îşi va găsi bună înţelegere necesară unei convieţuiri armonioase.

Măsura în care aceste lecţii vor fi fost învăţate, va fi dată de rezultatele pozitive obţinute, dar, acest lucru îl va şti şi mai bine după moarte, când îşi va viziona întregul film al vieţii sale, şi-şi va da seama de importanţa cunoaşterii acestor adevăruri înainte de a te afla în acest act de trecere de la o stare la alta, de la conştiinţa mărginită de starea cea mai grosiera a materiei, la starea conştiinţei de spirit liber, cu nebănuite calităţi şi perspective.

CAPITOLUL V – FENOMENUL MORŢII

V.1 MOARTEA NATURALĂ. PLANŞA 36

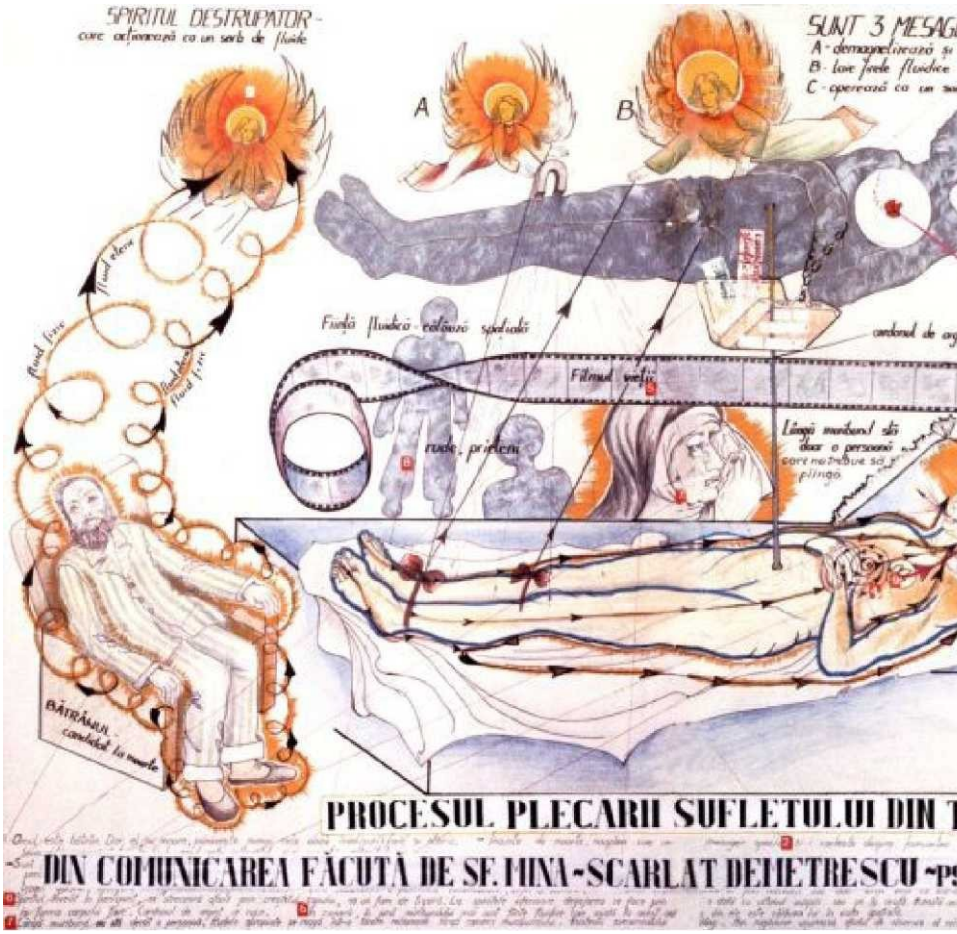

Viaţa a determinat-o pe Dora să caute: „Pentru ce te-ai născut? Ţi-ai pus întrebarea, tu, omule călător pe acest pământ?

„Cine eşti? De unde vii? Încotro mergi?” Cel puţin eu, mă ştiu pe mine, dintotdeauna mi-am pus aceste întrebări şi-mi era o frică nebună. „Bolnavă” de frică! De cine? De ce? Nimeni nu-mi putea răspunde. Gândiţi-vă, de cine, de ce ne este frică? De necunoscut!

Am fost la medici, am fost peste tot. Frica mea, era ceva mai specială, îmi era frică de viaţă în sensul că, bine-bine, trăiesc, dar în secunda următoare ce va fi, întuneric? Îmi era frică de moarte – numai gândul său cuvântul

moarte îmi producea fiori cumpliţi. Un lucru era foarte interesant – nu prea despărţeam viaţa de moarte – îmi era frică de ceva viu pentru că acesta în mod sigur cândva va trece prin acelaşi proces al „inexistentei”, îmi spuneam şi vizualizăm acea fiinţă sau lucru fără viaţă în el, gândul imaginativ fiind foarte puternic, cu rol foarte bine determinat.

Ce este? Cine este? Cum este, mă întrebam eu disperată.

Mi se explică, „Aşa a lăsat Dumnezeu” sau „se întrerup toate funcţiile vitale” sau… sau… Nu! Nimic nu-mi satisfăcea întrebările care mă inundau.

Până într-o zi, când, a început sfârşitul acestor necunoscute. Speriată, am întâlnit un OM – simplu – care pentru mine a însemnat totul. Am început să învăţ şi am încercat să înţeleg picătură cu picătură din tot şi din toate. Am ajuns să studiez tot acest proces care altă dată îmi dădea fiori. Cum s-a realizat aceasta? Prin cunoaştere, autocunoaştere, prin autodepăşire. Cum am reuşit? Cu voinţă”!

Voinţa este resortul care împinge spiritul să vadă, să analizeze, să judece, să înveţe din ce în ce mai mult. Prin voinţa înţelegi folosul suferinţei pentru întărirea spirituală. Cine m-a ajutat? Acelaşi OM. Se poate numi mentor, maestru, învăţător – cu alte cuvinte un spirit cu o educaţie înaltă, cu numele pământean – Valeriu Popa.

Atenţie! Mi s-a arătat doar cărarea şi eu am mers pe ea. Am doritsa merg pe calea indicată şi ajutorul mi s-a dat oricât a fost de greu. Totul se face prin convingere şi ajutor reciproc. Argumentul ideea iubirea.

Ce este moartea? Ce sunt spiritele? Când veţi trăi aceste stări n-o să vă mai fie teamă, căci teamă vine din neştiinţă.

Se ştie că întreaga materie, toate fiinţele, după o vreme trebuie să-şi schimbe starea, trec prin diferite faze, se supun în evoluţia lor şi procesului morţii, fenomen caracteristic întregii Creaţii. Este foarte necesar ca omul să înţeleagă ce e moartea şi să se convingă că acest mare

şi important act este doar o schimbare a stării de conştiinţă”.

Omul în întregul său, aşa cum este conceput deocamdată de marea parte a învăţăturilor esoterice, este o trinitate alcătuită din spirit (scânteia divină), perispirit (învelişurile energetice ce înconjoară scânteia) şi corpul fizic, format din materie similară cu cea a planetei pe care spiritul se întrupează. Nimic nu moare în univers, ci totul se preface în mai bine, în perfect.

Aşadar Sfântul Duh evoluează, Fiul de Dumnezeu evoluează, deci toţi şi totul evoluează, fără de sfârşit.

Legea evoluţiei nu permite nimănui să stagneze. Şi spirite şi materie mereu vin de la Centru în lumile create şi se reîntorc la Centru, pentru a pleca iarăşi şi iarăşi în lume, spre o ascensiune în veşnicie.

Înconjurată de pagini pline de însemnări şi volumele lui Scarlat Demetrescu, Dora încearcă să fixeze mai bine aceste idei: „Şi ca să se înţeleagă mai bine un aspect al evoluţiei, înaintarea, văzută din perspectiva planului nostru, tridimensional, să ne gândim la următorul exemplu: te urci pe o scară rulantă şi ea merge acţionată de o forţă pe care tu nu o vezi, o simţi mai degrabă sau o ştii că există (pentru că ţi s-a demonstrat).

Odată cu ea mergi şi tu, căci asta-i regula. Prea mare libertate de acţiune nu ai. În lateral, dacă ai vrea să păşeşti, rişti să te accidentezi, în jos, este mai greu, căci ai merge în contra sensului de rulare al scării şi în plus vin cei din spate care te „forţează” cumva să mergi, unde? Tot în faţă, în sus, căci asta ţi-ai dorit de fapt atunci când ai hotărât să pui primul pas pe scară şi de fapt este şi mai simplu, dacă înveţi, ştii şi respecţi regulile de circulat cu scara rulantă. Dacă încalci regulile prin liberul arbitru sau din ignoranţă, urcuşul tău devine mai greu, te poţi accidenta sau chiar rostogoli la vale, îi deranjezi pe cei din jurul tău şi-ţi vei atrage chiar şi admonestări din partea lor. Şi pe când tu te chinui să demonstrezi nu ştiu ce „exhibiţii” de care eşti tare mândru, „colegii” de urcuş sunt deja sus, unii şi-au realizat dorinţele şi merg mai departe. Merită?

Sau un alt exemplu – la şcoală: toţi copiii ştiu că pentru a ajunge om mare şi cineva, trebuie să înveţi.

Ce? Lecţia care ţi se predă de către cei mai mari ca tine, şi ei odată copii, aflaţi în postura de învăţăcel. Tu, conştiincios îţi însuşeşti câte cunoştinţe poţi – şi uite aşa, ajungi „cineva" sau… fiecare după merit. Sunt unii însă, care – deşi sunt micuţi, încă copii – vor să demonstreze cu tot dinadinsul ca ei sunt cel puţin egalii mai mărilor, ai celor mai vârstnici şi mai cunoscători ai vieţii, şi chiar mai presus de ei. În schimb nu fac nici cel mai mic efort pentru a-şi însuşi cele mai elementare lecţii, fiind adesea conduşi în viaţa de orgoliu, mândrie, prostie… care, mai devreme sau mai târziu îşi vor arăta „colţii", adevărata faţă. La ce mai regreţi, suflete?

Timpul a trecut, cei de-o seamă cu tine şi-au luat „examenele" şi acum se bucură de rodul muncii lor, iar tu ai rămas undeva în urmă, nenorocit, singur, cuprins de remuşcări şi regrete. La şcoala vieţii, dacă la examen vii cu lecţia neînvăţată, nu eşti trecut şi rezultatul este suferinţa, singura care te face să deschizi ochii mari şi să strigi, „Doamne, n-am ştiut!"… „Nu-i adevărat fiule, lecţia pe care ai avut-o de învăţat, o găseşti pretutindeni în natură, care sunt Eu, unde ţi-a fost mintea? Ia treci tu şi mai repetă încă o dată şi încă o dată până vei evolua.

Pentru mine nu există decât eternitatea, am răbdare şi te iubesc!"

Moartea este un act fiziologic natural, care face parte din legea evoluţiei. Prin cunoaşterea lui, omul poate scapă de povară grea şi apăsătoare a gândului, „Doamne, am să mor!", de asemenea şi de o altă gândire greşită, adică „Şi dacă tot mor, o viaţă am, să o trăiesc din plin, deci să mă distrez cât pot, să am cât mai multe, căci cu altceva nu mă aleg!" Jalnică este aceasta îndepărtare de la adevărul că tot ce facem ni se înregistrează, că după moarte ne întâlnim cu noi aşa cum am fost pe pământ, cu tot ce am gândit, vorbit şi făcut, fiind nevoiţi să suportăm consecinţele, bune sau rele, ale acţiunilor noastre.

Este bine că omul să cunoască ce se va petrece cu el

în timpul morţii, această trecere ce desparte încă două forme de existenţă (cea pământeană şi cea spaţială), căci astfel el poate să-şi recapete repede conştiinţa în noua sa stare, de spirit eliberat de trupul fizic. Prin autocunoaştere se poate ajunge ca în tot timpul acestei treceri, omul să nu-şi piardă deloc această conştiinţă şi totul să se petreacă foarte natural, ca şi cum ai pleca într-o staţiune de odihnă.

Ce se întâmplă dacă omul vine cu idei false din lumea terestră? La ora trecerii într-o altă stare de conştiinţă, el rămâne sub imperiul fricii şi al neştiinţei. Trecerea se face greu, cu o agonie prelungită şi cu o suferinţă imensă din partea celor rămaşi în plan fizic, iar când sufletul a ajuns acolo sus, nu prea ştie ce este cu el, vede că trăieşte şi nu înţelege ce este cu acel corp întins pe pat şi ce au cei dragi de plâng – căci el trăieşte – ăsta vede şi simte. Se zbate cumplit în neştiinţă şi de abia târziu începe să se lumineze.

Pentru cei materialişti, care nu şi-au pus niciodată problema că dincolo de viaţă fizică mai există ceva, unde conştiinţa noastră îşi continuă existenţa, şocul este imens, mai ales când cel eliberat de trupul fizic vede că nimic din ce a gândit, făcut, nu a rămas neînregistrat şi apar remuşcările – ce bine dacă apar, deoarece conştiinţa înseamnă că se trezeşte. Sunt multe cazuri, când şi acolo sus, cei destrupaţi nu se dezmeticesc, negând cu vehemenţă realitatea pe care o trăiesc, prelungindu-şi starea de confuzie şi împotrivire; cât amar pentru bietele suflete!

Există un foarte mare număr de oameni care nu sunt răi, cred într-o viaţă de dincolo, cred în ceea ce li se spune de către reprezentanţii bisericii sau de predicatori, despre o viaţă minunată – lângă Iisus, lângă Dumnezeu, despre un rai minunat – unde stai într-o fericire deplină, pentru că ai acceptat să-ţi duci viaţă pe acest pământ; ai făcut curăţenie generală de Paşte şi de Crăciun, ai tăiat miei şi porci, ai făcut cozonaci, ai ţinut un pic de post şi apoi ai mâncat şi ai băut pe săturate (şi chiar mai mult).

În rest nu se dă nicio lămurire despre scopul şi felul vieţii de dincolo, legătura ei cu tot ce se întâmplă pe acest

pământ şi nu eşti scos din cercul îndoielii; te tot întrebi, „aşa o fi?”

Nu de mult am avut pe cineva foarte apropiat, care a trecut în celălalt spaţiu, al luminii şi culorilor.

Este cazul tipic de mai sus – ascultă interpretările clasice ale cunoştinţelor şi legilor divine, încerca să respecte pe cât putea, iubea pe Dumnezeu şi pe Iisus şi credea într-o viaţă de plăcere şi fericire veşnică – omul de credinţă medie! Nu a existat dorinţa de a asculta mai departe, de a cerceta, studia – dacă tot avea această posibilitate. Omul clasic! Dacă aşa a fost până acum, aşa scrie, nu trebuie să mai auzi nimic altceva.

Punct!

Numai că, în momentul trecerii, i-a trebuit aproape o săptămână de chin pentru a accepta desprinderea.

Cel rămas în viaţa era foarte fericit că celălalt locuieşte lângă Iisus. Dar… am arătat în planşă a doua că există 81 de trepte de staţionare ale spiritului în zonele din spaţiu, din jurul pământului. „Cel rămas în viaţa”.

Are doar credinţa lui şi crede că le ştie perfect pe toate. Nu acceptă alte informaţii. Nu încă! cum spunea Popa Valeriu. Fiinţa plecată nu avea vibraţiile atât de înalte – toată viaţa nu a avut decât rolul de simplă soţie şi mama – pentru a locui atât de sus, dar este într-un plan frumos, benefic. Proverb popular: „socoteală de acasă nu se potriveşte cu cea din târg”.

În fine, sunt unii oameni, foarte puţini, care cunoscând ceva din lumea invizibilă, se silesc să-şi ducă existenţa terestră în deplină cunoştinţă de urmările ei, pentru a putea, după moartea corpului lor material, să se bucure de o viaţă spirituală cât mai fericită, de trecerea de la închisoarea carnală la viaţa mai liberă, de duh în spaţiu.

Cine se osteneşte să studieze această ştiinţă, nu va mai greşi! Cunoştinţele cu privire la univers şi viaţa constituie o ştiinţă, pentru că fenomenele se produc veşnic după aceste legi, norme fixe, după care se desfăşoară viaţa. Or o sumă de legi ce privesc aceleaşi fenomene, ce se produc totdeauna în aceleaşi condiţii, formează o

ştiinţă. Dar această ştiinţă te poartă către Autorul tuturor forţelor şi legilor stabilite, şi anume la Fiinţă Supremă, Dumnezeu, Creatorul din veşnicie. Raportul dintre om şi Creatorul lumilor văzute şi nevăzute se numeşte Religie. Deci, cunoaşterea acestei ştiinţe nu te va mai lasă să cazi în greşeală atâtor bănuieli şi superstiţii ce bântuie în omenire.

Pentru om este foarte important să înţeleagă ce este acest fals „înfricoşător" fenomen – numit moartea.

Înţelegând, nu ar mai face atâtea greşeli când îi pleacă în celălalt spaţiu cineva foarte drag şi nu ar mai produce atâtea vibraţii, atâtea unde eterice perturbatoare, datorate durerii despărţirii. Aceste vibraţii au o mare forţă, circulă prin spaţiu şi apoi se duc la destinaţie, în cazul nostru la sufletul plecat din lumea fizică.

Vă imaginaţi ce senzaţie are dragul de el, nu ştie prea bine nici ce se întâmplă cu el, iar în plus, mai este şi copleşit de durerea celor rămaşi în plan fizic, într-o atmosferă de jale şi deznădejde.

Aceste vibraţii de durere îl tulbură atât de mult, încât nu se poate lămuri ce-i cu el şi unde se află, îl întristează, îl „sfâşie în bucăţi" de durere şi nu mai poate să plece de lângă rudele rămase pe pământ; astfel el nu se mai înaltă la locul destinat, avansarea îi stagnează, este tras în jos, aproape de pământ, iară putinţa înălţării în zona spaţială ce se cuvine gradului său evolutiv. Toate acestea se datorează numai unei profunde necunoaşteri a actului fiziologic natural, numit moarte.

Dacă eu adevărat îi iubiţi pe cei plecaţi de lângă voi, nu-i mai plângeţi, căci aceste lacrimi îi ard fluidiceşte, cum arde jăratecul corpul vostru fizic. Este mai bine, mai demn, mai spiritual, să vă înălţaţi gândul cu iubire, cu respect, zilnic, rugându-vă pentru lumânarea şi avansarea pe cărarea vieţii lor veşnice. Şi alături de aceste rugăciuni este de mare folos – pentru cel ce se roagă şi pentru cel pentru care se roagă – că vorba său gândul să fie tradus în faptă.

La câteva zile de la decesul persoanei iubite, am

aprins o lumânare şi cu poza în faţă, privind-o, m-a cuprins deodată un val imens de dor şi de iubire. Şi fără să vreau mi-au curs două lacrimi. După aceea am primit mesajul: „Nu plânge, căci lacrimile tale înseamnă pentru mine ca şi cum mi-ai face baie într-un cazan cu apă fiartă şi sărată. Sunt bine”. Lacrimile mi s-au oprit imediat şi am fost apoi în continuare destul „de tare”, rugându-mă pentru binele ei în noua stare în care se află. „Despărţirea” este cea mai grea, dar totuşi iluzorie şi că mâine ne vine şi nouă rândul. Roata vieţii!

Este foarte bine dacă, gândindu-te la cel drag, atunci când întâlneşti un biet om sărman să-i ajuţi cu ce poţi şi cu o mică rugăciune. Ce mi s-a mai transmis: „nu lasă un om sărman când îi e foame, mâncarea pe care o dai atunci când are nevoie, aceea e binefăcătoare; dăruieşte iubirea ca să poţi învinge; fericiţi cei ce pot să-i ajute pe cei din jur”.

Binele făcut unui om nefericit, unui frate de-al tău, se va răsfrânge, împreună cu gândul transmis, asupra iubitului tău spaţial şi astfel el va primi unde vibratorii superioare, el putându-se înălţa mai mult şi mai uşor. Şi el se roagă la rândul lui, de sus, din spaţiu, pentru tine. Nici nu vă imaginaţi ce mulţumire îi aduceţi! Popular a aceasta se numeşte pomană.

După ce şi-a părăsit trupul, fiecare spirit îşi va vizita iubiţii lăsaţi în planul fizic, îi va sugestiona, încurajându-i în aceste momente mai dificile, le va da fluide pentru întărirea fizică şi psihică; îi îmbrăţişează, căutând să le atragă atenţia că el, cel mort, e viu, trăieşte, se află lângă ei. De cele mai multe ori cei rămaşi jos, oamenii fizici, nu sesizează aceasta prezenta, la fel cum adesea nu sesizăm o adiere de vânt, sau cum nu percepem undele de radio sau imaginile de la televizor, deşi ele se află în jurul nostru în permanenţă. Acum însă, nimeni nu mai neagă existenţa atomului, a electronului, a undelor radio sau a celor de televiziune deoarece ele pot fi obiectivate, prin intermediul aparaturii ştiinţifice, simţurilor noastre. „Mâine” se va întâmpla acelaşi lucru şi cu dovedirea continuării vieţii

noastre după părăsirea corpului fizic, când, fiecare dintre noi vom putea vedea apărând pe ecranul televizorului pe „morţii" noştri vii, vorbind cu noi şi comunicându-ne despre felul cum trăiesc ei după ce au „murit". Deocamdată o mare parte dintre oameni încă au credinţa că aşa ceva nu există (este mai uşor şi mai simplu; nu te mai complici… nu înţelegi şi trebuie să studiezi…) şi ca atare refuză existenţa „spiritelor", spunând că aceste idei sunt venite de la cel rău.

Cineva m-a întrebat odată: „Cum? Spui că eşti credincioasă, crezi în Dumnezeu şi crezi şi în spirite?"

M-am blocat! revenindu-mi din uimire, cu o voce calmă, dar fermă am întrebat: „Ce este Dumnezeu, ce formă are?" „De… spirit", sosi răspunsul după o oarecare şovăială. „Atunci cu ce sunt eu vinovată că am credinţa într-un Dumnezeu Spirit? Omul nu este făcut după chipul şi asemănarea Sa? Are Dumnezeu ochi albaştri, părul creţ şi talia lui. Popescu? Sau este spirit, forma energetică ce cuprinde întreg cosmosul? Spirit este El, pe noi ne-a creat asemenea Lui, deci tot spirite!"

A nega este cel mai simplu şi la îndemâna oricui. Este bine să afirmi „nu cred încă" său" Aşa o fi!

Rămâne să studiez, poate mă conving. „…"

Deci, pornind de la ipoteza încă pentru unii şi certitudinea pentru cei care s-au preocupat mai mult de acest domeniu, că spiritele există, putem încerca să înţelegem fenomenul de la graniţa dintre cele două lumi, aşa-zisa moarte.

«Am văzut că la naştere spiritul îşi ia noul trup în primire şi timp de şapte ani tot pătrunde în interior, încetul cu încetul. La un moment, după ani şi ani de convieţuire – trup şi spirit – acesta ajunge să se obişnuiască atât de mult cu starea de spirit întrupat încât nici nu se mai gândeşte că într-o zi anume, înscrisă în destinul lui, va trebui să părăsească corpul fizic, de care s-a ataşat atât de mult. Legăturile s-au întărit an de an şi spiritul s-a obişnuit aşa de bine în corpul fizic încât nu mai doreşte să plece. Cu toate că vremea despărţirii a sosit, scoala terestră s-a

terminat, omul deşi neputincios, bătrân şi fără putere, nu-şi mai doreşte „sfârşitul”.

„Nu! Nu… nu!” Aceasta nu-i pentru el. „Vai, sărmanul meu prieten, frate sau rudă, a murit, dar asta mie nu mi se poate întâmpla acum, eu mai am până atunci!”

Ce este de făcut în această situaţie? Legea este lege şi trebuie îndeplinită. Vrei sau nu vrei!

Procesul morţii începe cu şapte – nouă luni înainte de moartea efectivă. În plan energetic se observă o îndepărtare progresivă a corpurilor energetice de trupul fizic, începând cu primul, după care se retrag şi celelalte. Tot în acelaşi timp şi luminozitatea chakrelor începe să slăbească, iar la un moment dat acestea încetează să mai funcţioneze, prima care se opreşte fiind cea din creştetul capului; apoi încetează să funcţioneze şi celelalte, moartea survenind la şapte zile după ce vârtejurile de energie au dispărut.

Naşterea este prezidata de un spirit de înaltă evoluţie numit mesager întrupător, dar şi moartea este asistata tot de un mare spirit, fiind de fapt că o naştere a spiritului în lumea lui. Acest spirit care conduce şi supraveghează procesul desprinderii de corpul fizic a părţii psihice se numeşte mesager destrupător. Primul, dirijează fluidele pentru construirea unui edificiu, cel de-al doilea taie legăturile care ţin spiritul legat de acest edificiu.

Acesta este cazul morţii naturale, cel prezentat în planşa nr. 36. Deci, când se apropie termenul desprinderii definitive de trupul fizic, mesagerul destrupător începe să-i vorbească în timpul nopţii spiritului ce urmează să moară, despre frumuseţea spaţiului de dincolo, de muzică sublimă, despre iluzia vieţii terestre, despre faptul că şi-a terminat această şcoală şi că e timpul să se întoarcă „acasă”. Şi tot aşa, zi şi noapte îl tot influenţează, până când acesta începe să simtă că nu mai are mult de trăit, deci, acceptă că spirit, sfârşitul. Sfârşitul nu se datorează însă acestor convingeri, ci unei operaţiuni foarte delicate realizată din spaţiu de către spiritele asistente la procesul destrupării. Se ştie că omul este alcătuit din două părţi materiale:

Corpul fizic, pipăibil şi cel bioenergetic cu cele şapte (în principal) subdiviziuni ale sale, dintre care cel mai apropiat de corpul fizic este corpul eteric sau dublul vital cum i se mai spune. Pe cel fizic îl hrănim cu alimente în timpul zilei, iar pe cel vital cu fluid eteric din atmosfera din jurul pământului, ziua prin respiraţie, dar cantitatea cea mai mare o absorbim noaptea, în timpul somnului. Mesagerul destrupător îl demagnetizează, îl defluidizează pe cel care urmează să moară – adică trage şi absoarbe din el cantităţi de fluid eteric şi magnetic în cantităţi mai mari decât asimilează acesta. Şi de aici vine neputinţă, epuizarea ce-o resimte de obicei omul în pragul morţii.

Destrupătorul ar putea să împiedice asimilarea de fluide din timpul nopţii, dar aceasta ar însemna pentru bătrân, o chinuire mai vie decât chinuirea trupului prin a-l frustra de hrană. Or aceasta cruzime nu este permisă în lumea spiritelor, unde domnesc Legile Sfinte şi Eterne ale universului. Din acest motiv defluidizarea corpului fizic se face ziua, subtil şi nevăzut, fără ştirea spiritului, prizonier în întunericul trupului. Ea se derulează în mod consecvent şi progresiv. Nu este permisă defluidizarea bruscă, decât în caz de accident sau sinucidere. Omul nostru se topeşte că o lumânare, îi slăbesc puterile fizice şi în aceeaşi măsură şi spiritul său se eliberează de milioanele de legături nevăzute ce le-a înnodat cu trupul său fizic şi eteric. Este cunoscut faptul că de la începutul vieţii până la vârsta de 28 de ani celulele corpului fizic se înmulţesc mai repede decât numărul celor care se uzează, urmează apoi o perioadă când numărul de celule care cresc este aproximativ egal cu cel al celulelor uzate, iar după 55 – 60 de ani, numărul de celule noi este mai mic decât al celor uzate, din acest motiv apărând îmbătrânirea şi micşorarea dimensiunilor corpului fizic.

Când momentul hotărât a sosit, pentru uşurarea desprinderii şi după gradul evolutiv al celui care pleacă, sosesc trei mesageri destrupători – fiecare cu o misiune specială. Unul – A – acela care este cel mai mic în grad, demagnetizează şi deelectrizează corpul fizic, permiţând

desprinderea părţii psihice. Al doilea – B – este superior primului, având misiunea de a tăia rând pe rând toate firicelele fluidice ce sunt prinse de celulele corpului fizic şi care leagă partea psihică de trupul carnal. Al treilea – C – este superior ambilor şi operează ca un sorb, atrăgând la exteriorul corpului, fir cu fir, toate particulele eterice ce formează perispiritul pe cale de a se elibera şi-l aglutinează într-o masă de materie ce posedă memorie şi care va pluti în curând deasupra trupului fizic, luând o formă identică cu acesta.

În acelaşi timp, al treilea mesager destrupător, cel superior între cele trei spirite sosite să ajute la desprinderea spiritului de corpul fizic, lucrează asupra celei mai divine părţi din om, asupra scânteii divine, pentru că ea să iasă din corp cea dintâi, ea fiind de esenţă divină, şi deci din prima secundă să părăsească corpul, că după ea să vină, rând pe rând, celelalte părţi componente ale sufletului, cele şapte haine eterice ale scânteii. El se străduieşte că nu cumva să mai rămână ceva materie eterică, din corpul vital, pe restul perispiritului, căci în acest caz spiritul suferă de prezenţa să tot timpul şederii sale în spaţiu; în plus, va prejudicia felul şi calitatea noului corp, în care se va întrupa acest suflet în viitor. Prezenţa acestor mari entităţi este absolut necesară, pentru că în jurul muribundului, adeseori se află membrii familiei sale, care prin jalea lor, prin dorinţa lor de a-l ţine încă în planul fizic, exercită o forţă de reţinere puternică. Ei bine, această forţă atractivă a celor iubiţi din jurul agonizantului este neutralizată, învinsă de forţă atractiv spirituală a entităţilor superioare, care prezidează aceasta destrupare.

Se întâmplă uneori, că forţa celor din jurul muribundului să fie aşa de puternică, de sfâşietoare, că sufletul este rechemat, readus din nou în corpul lui fizic, care, oarecum galvanizat de dorinţa vie a celor din jurul lui, reia pentru câteva clipe cursul vieţii pământene, deschizând ochii, privind şi chiar vorbind conştient în lumea fizică. Aceasta revenire însă, e de scurtă durată, pentru că forţele spirituale, cu puteri dublate, atrag din

nou în afară pe cel ce îşi întrerupsese calea şi pornise spre descătuşare. De aici necesitatea că în ultimele momente, lângă muribund să nu stea decât o singură persoană. Toţi ceilalţi – familia, prietenii, să se adune într-o cameră mai depărtată şi să rămână acolo în tăcere şi rugăciune, pentru a uşura efortul celui ce-şi părăseşte trupul, haina lui de acum uzată.

Odată ce cordonul ombilical ce leagă sufletul de corp a fost tăiat, duhul e luat de spiritele asistente şi îl înconjoară cu o reţea fluidică creată de ele.

Şi iată pentru ce. După ce sufletul s-a desprins de corp şi a devenit liber, atunci, treptat, spiritele asistente îl dezbracă şi de haină planetară. Cum spiritul nu poate stă în preajma Pământului fără acest înveliş, spiritele destrupătoare îl îmbracă cu o nouă haina fluidică, haina provizorie, până după prezentarea în faţa Forului Suprem, când i se va da una potrivită ascensiunii sale evolutive. Dezbrăcarea acestei haine trebuie să se facă treptat, cu mare prudenţă, pentru că sufletul suferă, i se tulbură claritatea conştiinţei sale, care îi va aduce prejudicii viitoarei sale reveniri la viaţă.

Cât priveşte materialul hainei planetare dezbrăcate, el se risipeşte, se dizolvă în spaţiul înconjurător. El va servi spiritelor de acelaşi grad evolutiv cu acest frate, pentru a-şi crea un nou înveliş planetar. Deci o haină nouă din materia ce a mai fost utilizată, şi deci perfecţionată.

Sufletul, deşi devenit liber, mai păstrează oarecum legături fluidico-spirituale cu fostul lui trup. Aceste legături trebuie rupte treptat, şi nu brusc.

Iată pentru ce Marile Lumini ale Spaţiului recomandă – în special popoarelor de cultură şi formaţie europeană – înmormântarea în locul incinerării, deoarece prin incinerare ultimele legături fluidice ale corpului se rup brusc, din care cauza spiritul suferă o traumă similară cu o comoţie ce s-ar petrece creierului fizic, cu urmări grave. Prin înmormântare, dezagregarea corpului este lentă, materialul său se descompune în minerale, iar legăturile fluidice se desprind încet, de tot ce a aparţinut fostului

corp pământean.

Deci, să nu-l plângem pe cel ce moare, adică pe cel ce se naşte în lumea spirituală, ci să ne plângem pe noi, cei rămaşi în lumea suferinţei şi a întunericului spiritual. Noi suntem de plâns de către cei de „sus” pentru că nu ne-am terminat încă seria încercărilor şi a suferinţelor. Şi nu este nevoie de exemple, vă rog doar să priviţi în jur.

Dar să revenim la momentul morţii, pentru a mai aduce câteva explicaţii elementelor prezentate în planşă. După desfacerea legăturilor fluidice, când sufletul începe să părăsească corpul, separare care de obicei se face lent şi gradat, se observă stingerea treptată a funcţiilor vitale, trupul nemaiprimind energia necesară funcţionării lui.

Momentul acesta, pentru omul bun, se manifestă sub forma unei picoteli, el este atras într-un somn dulce; pentru cel care însă a dus o viaţă fără de căpătâi, acest moment este plin de frică. Cu cât omul este mai teluric, mai atras doar de bunurile materiale ale acestui pământ, cu atât legătura fluidică dintre corp şi suflet este mai mare şi desprinderea este mai dureroasă, agonia este mai lungă.

Când perispiritul începe să se desprindă, să se retragă din trup, se simt nişte furnicături în tălpile picioarelor. Retragerea începe de la picioare şi mâini – acestea încep să se răcească şi îşi pierd sensibilitatea. Sufletul se retrage în lungul picioarelor, apoi de-a lungul abdomenului şi se întâlneşte în piept cu partea ce s-a retras din mâini. Se face o mică staţionare şi retragerea continuă în lungul gâtului, ajungând în cap, unde înconjoară creierul (el este ultimul organ care pierde contactul cu perispiritul) unde, din cauza comprimării perispiritului, apare în jurul capului o luminozitate mai puternică, un fel de aureolă, care uneori poate fi văzută în timpul nopţii. Acum, fostul om fizic trăieşte momente deosebite.

Prin fata constintei sale vede defilându-se toate faptele vieţii, chiar şi gândurile şi emoţiile trăite de la naştere până la moarte, ce sunt înregistrate şi în memoria veşnică a spiritului şi în anumite zone din spaţiul din jurul

Pământului, că într-o memorie uriaşă de calculator; vede totul, ca şi cum ar privi un film cinematografic. Nimic nu scapă vederii sale spirituale, te vezi exact aşa cum eşti în realitate – bun sau rău, cu tot ce ai făcut şi gândit. Vezi că ai fi putut ierta multe, începi să înţelegi mai mult cât de importantă este iubirea, iertarea, compasiunea, vezi că în loc de timpul pierdut în lupta pentru acumulări de bogaţii materiale, din care n-ai reuşit să iei cu tine nici măcar un vârf de ac, ba din contră, ţi-ai lăsat rudele şi familia de pe pământ luptându-se, urându-se şi certându-se pe împărţirea averii lăsate de tine, ai fi putut face mult mai multe pentru acumulări de cunoştinse ştiinţifice şi fapte de iubire, care acum ţi-ar fi fost de mare folos, căci ele te însoţesc şi dincolo de moarte.

Numai că în aceste clipe, când eşti faţă în faţă cu filmul vieţii tale, nu mai ai unde să te ascunzi de tine, unde să fugi, nu mai ai cum să „întorci capul în altă parte”, cum zice Dora şi nici să aduci motivaţii fără rost nu mai poţi.

După ce întreaga panoramă a vieţii i se derulează fulgerător, spiritul este cuprins de o stare de inconştienţă tot mai profundă.

Acum, spiritul, înconjurat de perispirit, se strecoară afară din corp prin creştetul capului la fiinţele evoluate, prin gura sau pe la ceafă, la cele mai puţin evoluate, sub forma unei ceti alburii. Când tot perispiritui a ieşit din corp, rămâne o vreme plutind deasupra trupului, având exact forma acestuia. Acesta este omul eteric (stafia celui care moare).

Dsprinderea definitivă a sufletului de corp nu se face decât atunci când s-a rupt cordonul fluidic ce îl lega de corpul fizic, operaţiune asemănătoare cu tăierea cordonului ombilical ce leagă copilul nou-născut de placenta mamei sale. Ce este acest cordon, adesea numit „de argint”. Este un fir de energie luminoasă ce leagă spiritul şi perispiritul sau de trup şi datorită căruia toate impulsurile primite din mediul înconjurător de către corpul fizic sunt percepute imediat şi de perispirit, care le transmite instantaneu scânteii divine, cea care analizeza şi

decide. Atunci când faci „călătorii astrale”, când eşti ieşit din corp cu alte cuvinte, şi cineva îţi atinge sau îţi agresează corpul fizic prin zgomote, variaţii de lumină, ori în alte feluri, perispiritul simte fulgerător, prin intermediul cordonului care îl leagă xpermanent de trup, aceste semnale şi ajunge cu o viteză uluitoare înapoi în „cuşca” sa. De aceea, când eşti concentrat, meditezi sau te rogi, este bine să nu fii deranjat.

Până în momentul desprinderii definitive, creierul mai poate funcţiona şi muribundul mai poate vorbi – el spune că vede în camera pe părinţii lui decedaţi, rude, prieteni, uneori vorbeşte cu ei, explicând şi celor prezenţi în camera ceea ce vede şi aude. Aceste fiinţe ce trăiesc în lumea eterică, prin prezenţa lor, prin vibraţiile corpurilor lor spirituale şi prin rugăciunea lor, ajută la desprinderea spiritului de corpul fizic. Cei prezenţi în cameră nu văd nimic şi spun ca iubitul lor aiurează. Uneori muribundul semnalează şi prezenţa unor oameni, doi sau trei, pe care nu îi cunoaşte şi care îl ajută să se desprindă. Ei sunt mesagerii destrupători.

Aceste fiinţe invizibile pentru majoritatea oamenilor, au venit, din iubirea ce o poartă celui ce părăseşte pământul, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l conducă în noua lui Călătorie. Una dintre ele este călăuza lui în noua viaţă spaţială.

Separarea definitivă se face cu un ultim suspin adânc, şi din acest moment inima îşi opreşte activitatea.». Trupului fizic i s-a oprit „motorul”. L-ai lăsat acolo, jos, împreună cu toate lucrurile materiale ce le-ai agonisit, şi gată, ai plecat.

Omule, patru scânduri prinse în cuie sunt toată averea ta – cum spunea Valeriu Popa – dacă le ai şi pe astea, căci se întâmplă că în timp de război sau în cataclisme nici de aşa ceva să nu ai parte.

Retuşând un detaliu la planşă, Dora murmură: „Da, ţi-ai lăsat trupul fizic în pământ, însă de necazuri tot n-ai scăpat! În plan spiritual, acolo, sus, ai luat totuşi ceva cu tine – „geamantanul „acţiunilor tale – fapte, sentimente,

cunoştinţe ştiinţifice. Cu el vii la viaţa terestră, descarci ce ţi-ai luat în destin, îţi plăteşti din poliţele trecute şi încarci iarăşi – fapte şi sentimente bune sau rele, gânduri, cunoştinţe ştiinţifice cu valoare mare sau… Tu eşti cel ce-ţi faci bagajul pentru călătoriile tale. În plan fizic ţi-l face soţia, dar în plan spiritual ţi-l faci singur, că de aceea ţi-a dat Dumnezeu trup şi suflet, să le foloseşti armonios”.

«Din studiul unui mare număr de informaţii referitoare la procesul morţii s-a observat că există pentru cel decedat unele faze fundamentale – care, în general, se reproduc în mod constant la toţi cei care mor şi fenomene secundare – care se produc sau nu, după înălţimea spirituală a celui ce a trecut în lumea spaţială.

Trăsăturile fundamentale sunt:

1. Sufletul nu crede, la început, că a murit.

2. Se vede om, ca şi mai înainte.

3. Îşi aduce aminte de tot ce a gândit, vorbit şi a făcut în viaţa lui terestră.

4. A fost întâmpinat de rude sau prieteni.

5. A căzut într-un somn.

6. Lumea în care a sosit e splendidă sau întunecoasă, după gândurile, vorbele şi faptele lui din viaţa terestră.

7. Lumea cerească e substanţială, reală şi asemănătoare ca aspect cu cea pământeană. Această asemănare se diminuează tot mai mult, pe măsură ce te ridici în planurile superioare.

8. Spiritele comunică între ele prin gândire, acesta fiind limbajul spiritual.

9. Gândirea e forţa creatoare de lucrări şi fenomene.

10. Spiritele străbat spaţiile, că gândul, în sus sau împrejurul pământului.

Potrivit condiţiei lor morale şi evoluţiei lor intelectuale, spiritele gravitează automat către nivelul spiritual corespunzător.

Sunt însă şi fenomene de un ordin secundar, care se petrec în lumea spiritelor cu ocazia sosirii noului venit:

1. Toţi afirmă că după ce observă corpul lor carnal întins, rece şi palid pe pat, se văd şi pe ei, având un corp

eteriform.

2. Cu toţii afirmă că după cum în lumea carnală nu pot găsi doi indivizi absolut identici, tot aşa două spirite nu pot să treacă în mod absolut prin aceleaşi fenomene spirituale, fiind vorba de diferite grade evolutive.

3. Două suflete care au trăit împreună ca soţi, fiecare se vor duce în nivelul lor spiritual. Dar pot să se întâlnească şi să-şi comunice ideile şi sentimentele de câte ori doresc.

4. Deşi orice spirit poate crea prin puterea gândului său, marile creaţii sunt rezervate doar anumitor grupe de spirite specializate.

5. Spiritele dominate de pasiuni umane rămân totdeauna legate de mediul unde au trăit, un timp mai scurt sau mai lung, după intensitatea pasiunii lor. Somnul care apare imediat după moarte, în general, nu le produce nicio schimbare în înţelegere, de aceea ele se cred că trăiesc tot pe pământ, cred că trăiesc tot printre cei din planul fizic. Dintre aceste spirite sunt şi cele ce bântuie diferite locuinţe.

6. Toate afirmă că durerea sfâşietoare a celor rămaşi pe pământ le produce grozave torturi şi că din această cauză nu pot să intre în raporturi cu ei. În acelaşi timp, îi reţin la faţa pământului, nepermiţându-le să se ridice la nivelul corespunzător evoluţiei lor.

7. În fine, unele din ele afirmă că văzându-se singure, se înspăimântă, dar că imediat aud o voce care vine de departe. E vocea unui spirit amic, care simţind din depărtare neliniştea acestuia, vine, îi vorbeşte şi îl sfătuieşte.

Tot legat de fenomenul morţii şi a situaţiilor pe care le poate întâlni cel de curând decedat, să o ascultăm din nou pe Valentina, care ne descrie ce vede ea în timpul unei înmormântări, deşi cu ochii fizici este nevăzătoare:

„— Să vă spun însă ce-am văzut la înmormântarea domnului profesor S.V., de la Universitate, socrul domnului doctor C; când am intrat în biserică şi m-am apropiate de sicriu, am mai văzut doar la unghiile lui, sub unghii, că îi

mai lucrau câteva forme de alea mici, cărora domnii doctori le spun celule; la fel, mai lucrau unele şi la firele de păr din cap şi din barbă. Dar, cum mă tot uitam, treptat se stingeau şi astea.

Când or venit preoţii – or fost trei –, i-am spus domnului doctor că numai unul este preot adevărat, că avea o culoare aurie, frumoasă, şi la tot ce spunea el se lumina şi mai mult. Altul era de culoare gri cu maro, iar celălalt era portocaliu închis cu roşu.

De la toată mulţimea din biserică veneau firuţe de lumină până deasupra sicriului, unde – încă de la intrare – am văzut o formă făcută parcă din fum. Şi forma parcă ştia, că venea la mulţimea oamenilor, pe deasupra lor, se apropia deasupra nevestei mortului, mergea la fata dânsului şi o mângâia, iar apoi revenea din nou deasupra sicriului.

Şi cum cântau părintele şi corul, se vedeau culori de lumină, valuri, deasupra sicriului, care se schimbau spre jale. Când părintele o prins a zice că „din pământ suntem făcuţi şi în pământ vom merge”, am privit la sicriu: acolo, toate oasele nu mai erau apropiate unul de altul şi nu se mai vedea luciosul dintre ele; erau puţin distanţate între ele. Şi, după aceea, am văzut totul numai negru. Nici la unghii şi nici la păr nu am mai văzut luminiţele celulelor pe care le văzusem cu o jumătate de oră mai înainte.

Dar atunci or apărut vreo patruzeci de forme în aer, care erau ca nişte păpuşele: nu aveau mani şi nici picioare, dar aveau un fel de aripioare. Şi parcă s-or luat la ceartă cu formă aceea din fum de deasupra sicriului. Era acuma către sfârşitul slujbei. Forma parcă tot voia să stea lângă fata dânsului, parcă să se ascundă undeva, să nu plece.

Când părintele o ieşit pe uşă să plece afară, formă nu voia deloc să iasă din biserică. Păpuşile alea se tot suceau şi parcă stăteau de vorbă cu ea şi tot îi făceau cale liberă să iasă. Când părintele o prins a cânta afară, toate formele alea, vreo patruzeci, i-or făcut vânt la forma asta ca să se ducă din nou deasupra sicriului, care acum era afară. Dă „ea nu stătea deloc liniştită, se tot foia în părţi, se dădea

de-a dură, era tare zbuciumată. Când părintele se oprea din mers şi spunea" Dumnezeu să-l ierte" şi toată lumea repetă vorbele astea, atunci formele de păpuşele îi făceau iarăşi cale liberă şi o împingeau că pe un fan pe forma aceea. Şi ea tot aşa se zbuciumă.

Am mers noi aşa şi ne-am oprit de vreo unsprezece ori. Când să plecăm a unsprezecea oară din loc, formă iar se zbuciumă şi parcă cerea ajutor. Dar astea multe şi mici tot nu o lăsau.

Însă am rămas uimită acolo, la mormânt, când or început să bată într-un lemn (N.A. Valentina nu ştia că se bătea capacul sicriului), forma parcă se înăbuşea şi nu voia să se bată acolo, parcă încerca să nu-i lase să bată. Că, dacă oamenii ar fi închis ochii ca mine şi ar fi putut să vadă cum forma aceea nu voia să se bată, ar fi lăsat mortul în pace.

Când o dat sicriul în groapă şi o turnat pământ peste el, atunci ea s-o strâns grămadă şi, deşi era acuma mică, s-o strâns mai grămadă, de parcă i-ar fi fost tare, tare frică de ceva. Şi formele alea mici tot treceau pe lângă ea, pe rând. Şi cu toate că formă de fum era acum mică şi cerea ajutor, niciuna dintre formele cele multe – cu aripioare – nu voia să o ajute.

Şi când s-o auzit pământul dat şi făcut grămadă, forma din fum s-o dus deasupra mulţimii; s-o dus şi la soţia mortului şi parcă o certă; dă „ea nu avea nicio vină, fiindcă el o murit de cancer. O venit şi deasupra mea şi parcă m-o mângâiat pe cap. Pe urmă, zbuciumată, o venit deasupra gropii şi de-acolo s-o ridicat în sus, sus de tot; şi cu cât se ridică mai sus, cu atâta se transformă în lumină. Deci, dispărea fumul formei şi sus, sus, unde a ajuns, s-o făcut ca o stea; era ca o stea de pe cer, că cele pe care le-am văzut când eram copil. Şi s-o învârtit aşa – în semn de cruce – de mai multe ori, deasupra oamenilor. Şi o stat acolo, deasupra feţei şi a doamnei, până s-o dat toate pomenile. Da" razele de lumină care veneau de la globul care acum era luminos, nu mergeau la toată lumea, ci numai la cei apropiaţi mortului.

Apoi, o mers cu noi înapoi, până în dreptul bisericii. Acolo s-o ridicat în sus, s-o mişcat mergând în colţuri de parcă ar fi făcut de trei ori semnul crucii şi, după asta, steaua o dispărut.

Deci, nu-i adevărat că omul moare. El trăieşte mereu. După aceea, floarea lui se transformă într-un glob, mai întunecat sau mai luminos, care se duce şi stă cu altele de acelaşi fel în stratul culorii sale sau mai coboară printre noi".

«Atenţie, dragi cititori! Morţii voştri ştiu tot, tot ce vorbiţi şi ceea ce gândiţi despre ei. Cuprins de dor, se coboară ca fulgerul, îi priveşte pe cei iubiţi, îi îmbrăţişează, îi sărută cu înfocare, dar el fiind mai subtil decât aerul, omul nu-l vede, nu-l aude, nu-l simte, nu ştie că e alături de el. Văzându-i uneori în suferinţă, sau în mari dureri sufleteşti, ar vrea să le vorbească, să le facă cunoscut că n-a murit, că trăieşte, că e lângă ei, dar nu poate să se manifeste în chip vizibil pentru ei. Uneori produce prin vibraţia dragostei sale o căldură iubitului său iubitei sale, asemănătoare cu radiaţia caldă care vine de la o sobă, dar bietul om – preocupat de durerea, amărăciunea, de gândurile lui nenumărate – nu bagă de seamă aceasta dulce căldură, care îl încălzeşte, în general, în partea dreaptă a corpului.

Alteori, mai ales imediat după destrupare, când încă are ceva din puterile fluidului vital, el poate absorbi fluid din spaţiu, îl condensează până la punctul de a realiza un deget cu o densitate apropiată de cea a materiei fizice, şi apoi ciocane cu el, o dată sau de mai multe ori, lemnul unei mobile, geamul unei oglinzi ori al unei ferestre. Uneori poate sparge un pahar sau trânti un mic obiect de pe masă. După puterile lui, după nivelul lui, el poate produce diferite manifestări, ca să arate că e prezent, că aprobă sau nu ceea ce s-a spus de ai săi, etc. Uneori, camera fiind închisă pe deplin, se simte un curent, o mişcare de aer destul de puternică, prin cameră, care încetează repede. Se citează cazuri când o flacără ori un punct luminos s-a arătat fulgerător. Face tot posibilul –

după natura şi puterile lui – ca să îi încredinţeze pe ai săi că e şi el acolo şi i se sfâşie sufletul de durere că nu poate atrage atenţia iubiţilor lui, pentru a-i încredinţa de prezenţa lui.

Dacă lumea ar şti câtă bucurie le provoacă aducerea-aminte de ei şi o vorbă duioasă la adresa lor! De ar şti ce profunde sentimente de recunoştinţă şi iubire le stârneşte în suflet depunerea unei flori pe mormântul lor! Şi pe cât amintirile duioase şi parfumul florilor le procura o nesfârşită fericire, pe atâta îi torturează plânsul necurmat şi disperarea celor lăsaţi jos pe pământ. Dacă îi iubim cu adevărat, să nu-i mai supunem la asemenea torturi, să ne stăpânim, pe cât posibil, lacrimile care îi ard şi să-i ajutăm să revină în planul corespunzător evoluţiei lor prin undele vibratorii ale rugăciunilor noastre, care le sosesc că o briză binefăcătoare. În loc de morminte costisitoare – şi în definitiv, pieritoare – mai bine să se facă milostenie în numele celui plecat, uşurând mizeria unui bătrân, sărăcia unei mame văduve sau ajutând un copil orfan, care e lipsit de dragoste şi de necesarul material.

Cu ocazia parastaselor, preotul, pomenind numele lui, el ia cunoştinţă, şi ca fulgerul se coboară pe firul dragostei alor să-i şi asistă la toată slujba ridicată către Cel Atotputernic pentru uşurarea sufletului său.

Aceste unde ale asistenţilor şi ale preotului îi dau puteri ca să-şi desprindă de pe perispirit impurităţile eterice pe care le-a contractat în viaţa lui pământească. Eliberat de ele, vibraţiile perispiritului lui iau un ritm mai rapid şi astfel, acum se poate ridica la un nivel şi mai înalt, până acolo unde va întâlni o zonă cu un eter ale cărui vibraţii corespund cu ale perispiritului lui. Deci rugăciunile celor de jos ajută enorm celor de sus, după cum şi rugăciunile celor de sus ajută celor de jos, în mersul vieţii lor terestre.

V.2 TUNELUL. PLANŞA 37

Din studiile şi relatările unor oameni care au trecut prin moarte clinică sau din comunicările unor spirite, apare adesea semnalarea unui fenomen specific, şi anume trecerea printr-un tunel, la capătul căruia se zăreşte o lumină spre care se îndreaptă cei care şi-au părăsit trupul fizic.

Spiritul – după ce şi-a părăsit corpul fizic şi cel vital

(primul strat aurie aflat în imediata apropiere a corpului fizic) – are, o perioadă de timp, aceeaşi formă corporală ca şi omul de pe pământ. Se vede pe sine şi mai vede un altul întins pe pat, galben şi nemişcat, care seamănă nespus de mult cu el, parcă s-ar vedea pe sine într-o oglindă. Caută să înţeleagă şi nu poate să se lămurească. Numai spiritul evoluat, odată ce şi-a părăsit trupul fizic, înţelege că el este cel ce nu moare niciodată, iar cel de pe pat nu e decât veşmântul lui de lut. Curând, şi unul şi altul cad într-un somn adânc, când nu mai ştiu nimic de ei. Acest somn tine la unele duhuri câteva zile, la altele câteva luni şi, în fine, sunt cazuri când durează un an, doi. Somnul acesta este indispensabil, ca să dea spiritului posibilitatea să se odihnească, să-şi refacă forţele pierdute prin efortul desprinderii de corpul lui. Se petrece, prin urmare, un fenomen asemănător cu somnul noului-născut, care, obosit de presiunile şi durerile expulzării din matricea mamei sale, are nevoie să doarmă pentru a se reface şi obişnui cu nouă lume în care a sosit. După un timp, mai scurt sau mai lung, spiritul se deşteaptă şi îşi începe nouă carieră de om spaţial.

Unele suflete sunt înconjurate de duhuri cunoscute şi înţeleg pe deplin noua situaţie. Altele însă, chiar şi după acest repaus, nu pot să-şi dea seama unde sunt. Ar întreba, şi nu văd pe nimeni în jurul lor. Acest spirit, încă impur – sau mai bine zis încă îmbibat cu material vital în perispiritul sau – simte necesitatea să se coboare la faţa pământului, şi pe firul legăturilor eterice revine acasă, unde îşi găseşte familia şi semenii, în toiul activităţii. Văzând la fel ca pe vremea când avea corp fizic, văzându-se şi simţindu-se pe sine, se crede încă viu, încă printre oamenii pământului. Cum ideea morţii la omul simplu sau neştiutor e legată de ideea unei pieiri veşnice, şi el văzându-se încă viu, se crede om pământean. Târziu, înţelege că el totuşi a trecut în ceata celor de sus. Aşa de exemplu, vrea să ia un obiect din casa lui, că să-l aşeze în altă parte, şi constată că mâna îi trece prin acel obiect. Se adresează soţiei, copiilor, dar vede, cu mirare, indiferenţa

lor, parcă ar fi surzi. Şi e natural să nu-l audă, pentru că vorbirea lui este eterică, spirituală, diferită de cea sonoră a oamenilor fizici.

Un asemenea spirit, întrebat cu ce se ocupă în noua sa existenţă, răspunde că e foarte ocupat, că îşi construieşte o casă nouă. Nu ştie că a murit şi că în lumea cerească nu mai are nevoie de haine, mâncare şi adăpost. El se vede cum cară cărămizi, cum le îmbină şi treptat înalta zidul. Toate acestea sunt realităţi – dar realităţi eterice, construite cu puterea gândului lui şi din materialul eteric care umple universul; construcţii, bineînţeles, vremelnice, până ce gândul lui are altfel de preocupări. Şi asemenea acte, similare cu cele terestre, sunt foarte numeroase. Umblă, dar constată că pluteşte deasupra pământului şi nu mai are nevoie de mişcarea picioarelor. Când vrea să se ducă undeva, se şi pomeneşte ajuns acolo, în virtutea dorinţei, care îl proiectează cu viteza la locul dorit. Sosind acasă, vrea să deschidă uşa, dar dorind să intre, constată că a trecut prin ea şi se află în mijlocul camerei.

Un şir de asemenea experienţe face lumină în mintea lui, şi de la o vreme îşi dă seama că nu mai e printre cei „vii" şi că acum e în ceaţă „morţilor". Iată pentru ce e de mare folos pentru om, că încă de pe când e în lumea fizică să studieze fenomenele spirituale, fie că le crede, fie că nu, pentru că atunci când va trece pragul morţii şi se găseşte în lumea „de dincolo", să-şi aducă aminte de cele citite, şi astfel să nu mai rătăcească vreme îndelungată, ajungând târziu la cunoaşterea adevărului.

Înainte de a se ridica în planul corespunzător evoluţiei lor, multe spirite trăiesc experienţa tunelului ce se deschide în faţa lor, fiind împinşi în întuneric. După ce traversează această zonă învăluită în obscuritate, ies într-o lumină strălucitoare care are mai multe semnificaţii, în funcţie de cultură şi formă religioasă din care provine noul sosit.

Alte persoane se trezesc în faţa unei scări de diferite forme (uneori în spirală), pe care o urcă tot spre lumină.

Alţii trec printr-o poartă foarte frumoasă, cu multe decorări. Unii aud un şuierat când traversează tunelul sau percep ceva asemănător cu o vibraţie electrică ori un huruit.

De obicei, la ieşirea din tunel, entitatea spirituală întâlneşte fiinţe de lumină, trăind într-o mare de lumină. Această lumină e mult mai strălucitoare decât orice formă de lumină pe care o putem vedea pe pământ, dar deşi este foarte strălucitoare şi intensă, ea nu deranjează, ci e caldă, vibrantă, răspândind în jur o stare de iubire. Aici, cei „morţi" îşi întâlnesc deseori rudele sau prietenii decedaţi. În unele cazuri sunt descrise peisaje pastorale, scăldate în această lumină şi pline de verdeaţă, pomi, plante, flori, de un colorit de o frumuseţe imposibil de descris în termeni pământeni.

Apoi urmează întâlnirea cu o fiinţă de lumină a cărei strălucire, frumuseţe, iubire radiantă, depăşesc orice imaginaţie umană. Creştinii spun că e Dumnezeu sau Iisus. Alţii, aparţinând altor religii, spun că e Buddha sau Allah. Înţelegerea şi acceptarea percepute din partea acestei fiinţe sunt infinite. Deşi frecvent, acest fenomen nu este totuşi prezent la toţi cei ce îşi părăsesc corpul fizic. Dar iată cum descrie Betty J. Eadie acesta călătorie şi întâlnirea cu fiinţa de lumină: „Când te afli în prezenţa unei energii enorme, ştii. Acum ştiam şi eu. Un sunet adânc, bubuitor şi intempestiv a început să umple încăperea. Am simţit puterea din spatele său, o mişcare care părea fără odihnă. Dar deşi sunetul şi puterea erau uluitoare, eram din nou plină cu un sentiment foarte plăcut – aproape hipnotic. Am auzit dangăte de clopot, sau clopote depărtate, sunând în împrejurime – un sunet minunat pe care nu-l voi uita niciodată. Întunericul a început să-mi înconjoare fiinţă. Patul, lumina de la uşă, întreaga încăpere păreau să se estompeze, şi imediat am fost trasă cu blândeţe în sus şi într-o masă mare, rotitoare, neagră.

M-am simţit de parcă aş fi fost sorbita în sus de un enorm uragan. N-am putut vedea nimic cu excepţia

întunericului intens, aproape tangibil. Întunericul era mai mult decât o lipsă a luminii; era o negreală densă cum nu mai cunoscusem niciodată înainte. Bunul simţ îmi zicea că ar trebui să fiu îngrozită, că toate spaimele copilăriei ar trebui să se deştepte, dar în interiorul masei negre am simţit un profund sentiment plăcut de bine şi de calm. M-am simţit înaintând prin ea, iar sunetul rotitor se stingea. Eram într-o poziţie înclinată, mişcându-mă cu picioarele înainte, cu capul ridicat uşor. Viteza ajunsese atât de incredibilă încât am simţit că anii lumina nu o pot măsura. Dar pacea şi liniştea au crescut şi ele, şi am simţit că aş fi putut sta pentru totdeauna în această stare minunată.

Am observat alţi oameni, precum şi animale, călătorind laolaltă cu mine, dar la distanţă. Nu puteam să-i văd, dar simţeam că trăiesc aceeaşi experienţă ca şi mine. Nu mă simţeam legată de ei şi am ştiut că nu reprezintă vreo ameninţare, aşa că în curând nu i-am mai băgat în seamă. Am simţit, totuşi, că erau câţiva care nu înaintau ca mine, ci zăboveau în această minunată întunecime. Ei fie nu aveau dorinţa, fie pur şi simplu nu ştiau cum să procedeze. Dar nu există frică.

Am simţit că se desfăşoară un proces de alinare. Dragostea umplea această masă mişcătoare, rotitoare, iar eu m-am scufundat mai adânc în căldură şi întunericul ei şi m-am bucurat în siguranţă şi pace…

Am văzut un punct de lumină în depărtare. Masă neagră din jurul meu a început să semene din ce în ce mai mult cu un tunel, şi m-am simţit călătorind prin el cu o viteză încă mai mare, îndreptându-mă către lumina. Eram atrasă în mod instinctv de ea, deşi, iarăşi, am simţit că alţii s-ar putea să nu fie atraşi. Pe măsură ce mă apropiam, am zărit chipul unui om care stătea în picioare în această lumină, care radia de jur-împrejurul meu. Când m-am apropiat mai mult, lumina a devenit strălucitoare, cu mult mai strălucitoare decât soarele – şi am ştiut că niciun ochi pământean, în starea sa naturală, nu ar putea privi această lumină fără a fi distrus. Numai ochii spirituali o suportau – şi o apreciau. Pe măsură ce ajungeam mai aproape am

început să mă ridic în picioare.

Am văzut că lumina din imediata sa apropiere era aurie, ca şi cum întregul său corp ar fi avut un halou auriu împrejuru-i, şi am putut vedea că haloul auriu izbucnea din jurul lui şi se împrăştia într-o albeaţă magnifică, strălucitoare ce se întindea spre exterior pe o distanţă oarecare…

În faţa Lui am trăit iubirea cea mai nelimitată pe care am simţit-o vreodată şi, când i-am văzut braţele deschise ca să mă primească, m-am dus către El şi m-am lăsat îmbrăţişată, zicându-mi mereu în gând că am ajuns acasă… Ştiam că El îmi cunoaşte toate păcatele şi greşelile, dar ca acelea nu contau chiar acum. Nu am avut niciun dubiu despre persoana să ştiam că El era Mântuitorul meu, şi prieten şi Dumnezeu. Era Iisus Christos, care mă iubise totdeauna… k".

V.3 JUDECATĂ. PLANŞA 38

«Sufletul omului, venind la viaţă pe pământ, îşi duce existenţa săvârşind uneori fapte bune, dar de cele mai multe ori – fapte necugetate. Divinitatea, în înţelepciunea ei, a socotit că nu e bine că greşelile comise de un spirit în decursul vieţii pământene să i se înscrie tot mereu în cartea vieţii, pentru că el are deja multe crime, minciuni, pasiuni etc. Din vieţile trecute. El a revenit la viaţă ca să lichideze sau să corijeze o parte din ele. Dar dacă altele noi se vor înscrie în cartea vieţii lui, atunci adunându-se prea multe, nu va mai putea să le achite niciodată. De aceea Divinitatea a hotărât că multe din greşelile comise de un om carnal, în decursul vieţii, să le plătească chiar în acea viaţă.

Într-adevăr, la câteva ceasuri sau zile de la greşeală comisă, sufletul acelui om este chemat sus, în faţa unui

tribunal compus din cei trei şefi ai marelui grup din care sufletul face parte, de exemplu grupul german, latin, slav etc. În faţa acestui for de primul grad, apare sufletul culpabil şi acuzatorul lui. Acuzatorul îşi formulează plângerea împotriva semenului său, care i-a adus o critică nedreaptă, o pierdere nemeritată, o suferinţă nemotivată etc, şi cere ca justiţia divină să-i dea satisfacţie. Inculpatul este însoţit de dreptaşul lui, care a văzut şi auzit, care ştie totul. El stă ca un martor al lui Dumnezeu. Întrebat, inculpatul nu poate nega fapta, ci cel mult caută să îşi motiveze acţiunea. El nu poate nega fapta, pentru că patru martori glăsuiesc împotriva lui; greşeala lui e ştiuta de dreptaşul lui, e ştiuta de dreptaşul victimei, e scrisă în perispiritul vinovatului şi, în plus, e fotografiată în arhiva eterică a Pământului. Negarea deci nu e posibilă, cel mult acuzatul caută să se scuze. Judecătorii, examinând împrejurările, apreciază gravitatea faptei şi Legea Divină, care cere ca nimeni să nu se facă judecătorul semenului său, dictează o pedeapsă mai mare ori mai mică.

Către dimineaţa, spiritele se coboară în trupurile lor şi niciunul dintre ele nu ştie ce s-a petrecut în acea noapte, sus în spaţiu. Dar în zilele următoare, asupra culpabilului, anumite forţe execută sentinţa şi el cade greu bolnav, ori are o pierdere oarecare, ori suferă moralmente din cauza unei acţiuni făcută contra persoanei sale. Cu alte cuvinte, omul trece prin zile grele, în care sufletul îi e zdruncinat din seninătatea, din pacea şi mulţumirea lui.

Aceste pedepse nu sunt, în general, de lungă durată şi nici atât de puternice, pentru că destinul, în marile lui linii, să îi fie schimbat. E ca şi cum s-ar ţese o pânză şi, din timp în timp, un nod apare în urzeala şi pânza iese cu mici noduri. Cu alte cuvinte, viaţă îşi urmează firul trasat, orânduit dinainte de a se întrupa duhul, dar în decursul ei intervin aceste amărăciuni, lacrimi, suferinţe. Care sunt fructul greşelilor lui din această viaţă. Deci în decursul vieţii pământene, duhul se prezintă de multe ori în faţa juriului suprem al marii colectivităţi din care face parte, plătind greşelile comise în această viaţă.

Nimeni nu poate critică înţelepciunea Divinului Creator dacă cunoaşte bine alcătuirea lumilor şi conducerea lor sublimă. Totul este perfect, atâta doar că bietul om e sortit durerii. Această durere e urmarea faptelor sale greşite, ele însăşi fiind urmărea ignoranţei sale. De multe ori, această durere este urmărea deciziilor îngerilor planetari care – făcând şi ei scoală lor evolutiva şi aplicând-o asupra umanităţii – greşind cât de cât, omenirea va suferi.

Îngerii sunt îngeri, dar perfecţi nici ei nu sunt.

Îngerii conduc, dar aplicarea nu o pot face ei direct. Divinitatea nu le-a dat lor puterea de a sili direct pe om să acţioneze într-un anumit fel sau altul. Executivul, intermediarul între îngeri şi umanitatea întrupată sau spaţială sunt spiritele albe superioare. De obicei, ascultând directivele date de îngeri, spiritele albe sunt convinse de expunerile făcute de aceştia şi caută să le aplice cât mai corect. Liberul arbitru domneşte însă pretutindeni. Uneori cei albi sunt convinşi, alteori nu împărtăşesc punctul de vedere al îngerilor şi se opun executării anumitor fapte. De aici rezultă experienţe uneori într-un sens, alteori în alt sens. Şi toate aceste încercări se fac pe spinarea oamenilor întrupaţi. De unde, uneori, urmează suferinţa lor în masă.

Dar să revenim la viaţa omului fizic şi la consecinţele ei. În fine, aţa de pe mosorul vieţii s-a terminat, ziua plecării a sosit şi spiritul va trebui să-şi părăsească trupul. După încetarea vieţii terestre, duhul e luat de ghidul său, urcat în faţa celor trei şefi ai grupului său, care examinându-l sumar, dau o sentinţă provizorie, ordonând apoi în ce nivel va locui pe durata şederii lui în spaţiu. După aceea e luat de ghid şi coborât la faţa pământului, spre a sta o vreme în preajma celor dragi, consolându-i, conducându-le paşii, corectându-i şi încurajându-i. Cu această ocazie, el asistă la înmormântarea trupului său, observându-şi corpul pe care l-a animat şi cu care a gustat toate plăcerile lumii carnale. După aproximativ 42 de zile, spiritul îşi ia zborul şi se înalţă, după ce s-a purificat în sferele inferioare, în nivelul desemnat, conform hotărârii

şefilor grupului său.

Toate spiritele, fără excepţie, când ies din criza morţii sunt primite de conducători experimentaţi, pentru a-i întări, consolă şi asistă. Ei vor intra în existenţa aşa după cum cer condiţiile lor morale, intelectuale şi spirituale. Mediul care îi va primi va fi determinat de gradul lor de spiritualitate. Dincolo de moarte ne aşteaptă pe fiecare o situaţie pe care noi ne-am pregătit-o pe pământ. Nu poţi să te duci în alt loc. Calificările noastre spirituale sunt cele care ne fac să gravităm, cu o precizie de neînfrânt, către condiţiile de existenţa ce corespund meritelor şi lipsurilor noastre. Marea lege a afinităţii reglează procesul care este inexorabil. Omul merge după moartea sa în locul pe care el şi l-a preparat, prin traiul lui pe pământ.

Din cauza acestei legi, omul care şi-a dus o viaţă plină de desfătări şi greşeli, omul care şi-a curmat firul vieţii lui, venind în lumea spirituală, e marcat cu fluide impure, cele mai inferioare din natură.

Gândurile de ură şi de răzbunare, clevetirea şi blestemul, ca şi fapta contra legilor morale şi divine, determină un fel de sorb de fluide inferioare, care se încorporează în corpul spiritului greşit.

Sosind în lumea cerească având acest material greoi, spiritul nu are posibilitatea de a se elibera de el decât printr-o suferinţă morală şi o durere corporală, de natură spirituală. De aici groază de întuneric şi tortură prin frig sau flăcări arzătoare. Durerea este medicamentul, instrumentul care face că spiritul, scânteia divină să aibă o vibraţie aşa de înaltă, încât să provoace eliminarea materialului eteric ordinar. Treptat, spiritul se dezbracă, se scutură de acest material greu, ordinar. De îndată ce s-a purificat, este atras în sus către nivelul gradului său spiritual. Timpul necesar acestei purificări nu se poate fixa. Unii stau puţin timp în această izolare, întuneric şi gheaţă, iar alţii stau secole.

Există şi o anumită categorie de spirite ce rămân mai mult timp legate de mediul unde au trăit, devenind fantome. Multe spirite nou venite în viaţa spaţială, nefiind

pregătite, nu rezistă comoţiei mentale pe care le-a provocat-o schimbarea care s-a produs. Urmează că, printr-un efect al ignoranţei lor, al fricii, al resentimentului pe care îl au – de a fi fost smulse din lumea materiei, pe care atât de mult o iubeau – să petreacă mult timp jos, la faţa pământului, vizitând locurile pe unde au trăit. Prin urmare ele se găsesc în pătura (roşie) cea mai de jos a atmosferei fluidice a Pământului, în afara lumii fizice şi totuşi prin lume, din cauza ataşamentului faţă de materie şi a pasiunilor lor terestre. Aceşti nenorociţi sunt cei cărora li s-a dat numele de „spirite rătăcitoare”, de care se vorbeşte adesea în literatura esoterică. Unele dintre ele sunt atât de neclintite în încăpăţânarea şi felul lor de a gândi pământean, că sunt nişte adevăraţi orbi, care pentru câtva timp nu au posibilitatea avansării spirituale.

Însă acei oameni care au trăit modest, care s-au silit să facă binele, cu vorba şi cu fapta, pe cât le-a fost posibil, acei oameni care n-au uitat pe Cel de unde au purces cândva şi au întreţinut prin ruga legătura mentală cu El, cei care L-au implorat pentru cei bolnavi, pentru cei ce suferă prin spital, cei ce se roagă pentru cei vii, ca şi pentru cei morţi, aceştia se vor depărta imediat de cadavrul lor, când va sosi ceasul cel mare, fără să mai asiste la înhumarea trupului lor. Aceştia vor trece repede prin perioada de somn din noua lor stare, şi la redeşteptare vor fi perfect conştienţi de starea şi locul în care se află. Ei vor străbate ca un balon toate zonele inferioare ale Pământului, înălţându-se fără oprire până în zona corespunzătoare meritelor lui spirituale. Da; dar asemenea suflete sunt rare. Ele aparţin lumii anonime, în general puţin instruite, dar în schimb cu o inimă de aur, fiind înzestrate cu sentimente altruiste, ajutând cu ce pot şi devotându-se pentru mângâierea aproapelui lor în suferinţă. Asemenea suflete îşi duc în spaţiu o existenţă de deplină mulţumire, de cea mai mare fericire pe care o poate oferi în prezent planeta noastră. Însă şi această fericire are un sfârşit, după care spiritul e trimis jos, la o nouă lecţie, o nouă întrupare.

Dacă nu există fericire perpetua, atunci nu există nici suferinţa veşnică, într-adevăr, cel mai groaznic criminal, monstrul cel mai negru pe care l-a avut umanitatea, va plăti prin groaznice suferinţe – aici, pe pământul nostru, ori va fi trimis spre expiere pe o altă planetă, unde va fi supus unei existenţe echivalente cu iadul biblic. După o vreme însă, fie ea şi de veacuri, tortura lui va lua sfârşit. Răul produs de el se va anihila prin însăşi suferinţa sa; treptat, câte puţin, i se va lumina conştiinţa şi va licări în el dorinţa de a repara tot răul pe care l-a produs celor cu care a venit în contact, pe când trăia pe pământ.

Prin urmare cel ce şi-a desăvârşit cu fidelitate destinul, programul vieţii lui pământeşti, când va tree în lumea celor tăcuţi şi invizibili, va resimţi o uşurare, o fericire, sentimentul libertăţii, ca şi când ar fi ieşit dintr-o puşcărie care îi mărginise mişcările şi puterea înţelegerii. Sosit în spaţiu, toate simţurile lui – văzul, auzul, percepţiile sale – sunt însutite. Acum se mişcă precum fulgerul, vede până în zările depărtate ale abisurilor cereşti, aude din spaţiu până la faţa pământului, realizează fluidic tot ce mintea lui poate concepe.

Într-un cuvânt – o viaţă sublimă, plină de farmec, având un câmp infinit de acţiune.

Dar iată că timpul trece. După ani de şedere în spaţiu, după ce a luat cunoştinţă de tot trecutul lui, şefii săi decid coborârea la o nouă întrupare. În vederea stabilirii noii forme de viaţă, el va fi prezentat înaintea forului suprem al Pământului. În vederea acestei judecăţi, ghidul lui îl prezintă în faţa celor trei şefi ai Pământului, şefii îngerilor care conduc evoluţia globului, cu tot ce e pe el.

Acest Juriu Suprem e prezidat, de la distanţă, de Şeful sistemului solar. Juriul Pământului examinează toată viaţa lui – binele şi răul făcut de el, şi examinarea lor, în chiar acel moment, este văzută, auzită şi ştiuta de Guvernatorul Solar, care după aceea pronunţă sentinţa, transmisă de la distanţă, din regiunea Soarelui. Judecata decurge în două feluri. Dacă spiritul e de un ordin inferior,

atunci cei trei şefi ai grupului sau expun fulgerător viaţa lui umană, faptele luminoase şi petele întunecate ale existenţei lui. Juriul audiază, ca şi Conducătorul Solar, şi se da sentinţa de către acesta din urmă, care este pronunţată de preşedintele juriului, înconjurat de cei 9 asesori şi 27 delegaţi, toţi îngeri, aparţinând Forului Suprem al Pământului, compus din 39 de sfinte spirite angelice.

Dacă entitatea aparţine unei trepte superioare, atunci el fiind conştient de puterea legilor cereşti şi cunoscându-şi acum, că spirit, toate greşelile, după o analiză de luni ori ani, el singur îşi alcătuieşte planul noii vieţi terestre, în care saşi achite anumite datorii sau să repare anumite greşeli, din alte vieţi mai depărtate. Înfăţişându-se în faţa forului de 39 de îngeri, sfinte duhuri ale Adevărului şi ale Domului suprem, nevăzut, îşi arată planul întocmit. Şeful sistemului, examinându-l şi găsindu-l bun, juriul, prin preşedintele lui, în numele Celui de sus, pronunţă cuvântul „Amin”, adică: Să fie aşa precum tu ai dorit.

Acest mecanism, în care sufletul vrea să şteargă din trecutul lui anumite greşeli, nu se poate aplica în primul caz, căci sufletele inferioare nu au discernământul necesar proiectării noului destin, în scopul achitării datoriilor şi a evoluţiei lor. Nu e un lucru uşor să alcătuieşti o formă nouă de existenţa pământească, în care angrenajele să fie aşa făcute ca să satisfacă, dintr-odată, mai multe exigente, mai multe reparaţii. De aceea, în asemenea cazuri, cele trei sfinte duhuri supreme examinează trecutul vieţii lui, adună faptele, le elimină pe unele, le preferă pe altele, spre a fi reparate cât mai multe din datorii sau supărări, şi în fine, din totalul lor constituie un nou destin, pe care spiritul îl primeşte, i se supune, cunoscând înalta înţelepciune a celor ce au examinat şi hotărât. Judecata fiind făcută, duhul e coborât de ghidul său în nivelul cuvenit gradului său evolutiv, şi de acum, până la viitoarea lui întrupare, face următoarele trei lucruri capitale:

Îndeplineşte misiunea care i se dă de către şefii grupului său; asistă la conferinţele-lecţii ale şefilor săi,

pentru acumularea de noi cunoştinţe necesare evoluţiei sale; în fine, pregăteşte viitoarea lui viaţă pământeană, căutând pe viitoarele spirite ce se vor întrupa, încheind cu ele anumite înţelegeri, contracte.

Prin urmare a doua judecată a fost făcută după ce spiritul şi-a părăsit definitiv trupul fizic.». **V.4 MOARTEA PRIN AVORT. PLANŞELE 39, 40, 41.**

MESAGERUL
ÎNTRUPĂRII
SPIRITUL MAMEI
AUTOCRIMINALĂ CU VOIE
ȘIEL VA PLĂTI
CRIMA
COMISĂ
PERISPIRITUL
COPILULUI

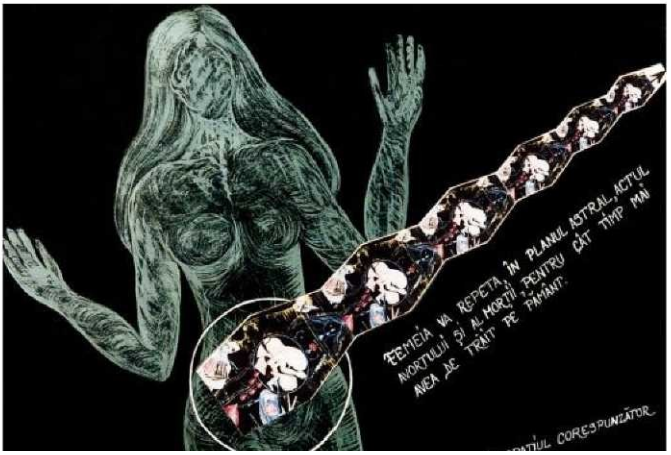
FEMEIA VA REPETA, ÎN PLANUL ASTRAL, ACTUL
AVORTULUI ȘI AL MORȚII PENTRU CÂT TIMP MAI
AVEA DE TRĂIT PE PĂMÂNT.

Una dintre problemele cutremurătoare ale omenirii de azi este şi cea legată de fenomenul avortului.

Milioane de copii sunt ucişi anual în lume prin aceste metode. Marea majoritate a femeilor se supun unor asemenea barbarii din ignoranţă, neştiind că de fapt sunt părtaşe la o crimă, împreună cu cel care omoară pruncul din pântecele ei şi, atenţie, împreună şi cu soţul care a ştiut de hotărârea luată şi a fost de acord.

Singura situaţie în care o asemenea intervenţie poate fi acceptată este cazul în care viaţa mamei se află în pericol şi pentru a o salva se recurge la îndepărtarea sarcinii.

Cum putem lupta împotriva acestui flagel mondial? În primul rând prin educaţie, arătând încă din şcoala tinerilor care sunt consecinţele unor asemenea acţiuni. Cine să facă aceasta educaţie? Cei care răspund de ea. În şcoli, profesorii şi doctorii, iar acasă familia. Trebuie prezentate metodele naturale de prevenire a sarcinii, iar dacă o femeie se hotărăşte să aibă un copil, acesta să fie dorit şi aşteptat cu dragoste de întreaga familie. Ar trebui să existe o instituţie de stat care să preia, să cresaca şi să educe copiii ai căror părinţi nu au condiţiile minime să-i crească. Ei sunt copiii acestei ţări, poate mulţi tineri i-au făcut nutrind sentimente sincere de iubire unul faţă ce celălalt, fără a avea însă posibilitatea materială să-i crească. Acesta nu-i un motiv să-i omori, mai ales când vin la viaţa din dragostea nevinovată a tinereţii. Aceste instituţii ar putea fi patronate de asociaţii de medici, de preoţi, de asistenţi sociali. Micuţii lăsaţi să trăiască, prin grija societăţii pot deveni „mâine” oamenii care vor face să se vorbească despre România prin faptele lor bune. Dar cine este societatea? Noi, tu, eu, el... Noi trebuie să ne autoconştientizam că acest act, avortul, este o crimă şi ca atare să nu-l mai comitem. Mai ales că tot ceea ce facem ni se înregistrează şi aşa cum am curmat viaţa micuţei fiinţe, la fel vom păli şi noi, de câte ori am omorât, de atâtea ori vom fi şi noi omorâţi atunci când vom dori să revenim la viaţă, ca să cunoaştem prin propria trăire grozăvia faptelor noastre trecute şi în vecii vecilor să nu mai dorim să întrerupem viaţa unui nou venit la şcoală pământeană.

Se poate întâmpla că în timpul chiuretajului să moară şi mama. Care ar fi consecinţa? Cel mai bine cred că ne poate lămuri un exemplu. «Iată, o femeie e pe cale de a deveni mama. Dar ea nu-şi asumă responsabilitatea de a trece prin fenomenele şi urmările sarcinii. Nu vrea să nască şi să se încarce cu neplăcerile şi greutăţile alăptării,

ale vegherii şi creşterii copilului. Şi atunci recurge la avort – un mijloc brutal pentru a scăpa de el. Se poate întâmpla că din cauza acestor demersuri, voite de ea, să moară. Evident, în acest caz moare şi copilul. Dar ce diferenţă între moartea unuia şi a celuilalt, a mamei fiind echivalentă cu sinuciderea, iar copilul fiind victima mamei. Sufletul copilului se desparte de masă de carne din pântecele mamei cu uşurinţă, legăturile fiind puţine şi slabe. Sufletul mamei însă, iese din corpul său, nepregătit de mesagerul destrupător, cu mare greutate, cu mari sforţări, din care cauza ea are o agonie sfâşietoare.

Dar nu numai atât; sufletul ei trebuie să înţeleagă grozăvia faptei comise. Din acest considerent, Legea Divină a sortit că sufletul să îi stea, că în cazul sinucigaşului, lângă cadavru, resimţind, repetate la infinit, aceleaşi dureri de naştere ale unei mame, şi această pană în ziua fixată în destinul ei, pentru părăsirea corpului fizic. Deci dacă a murit la 23 de ani şi trebuia să trăiască 80 de ani, timp de 57 de ani, ea repetă mereu aceleaşi chinuri. Numai rugăciunea fierbinte către Cel Atotputernic – a ei sau a celor rămaşi în urma ei – o pot uşura din această tortură de neînchipuit. Treptat, îşi revine şi îşi recunoaşte greşeala comisă. Atunci se naşte în ea dorinţa de a reveni pe pământ pentru a-şi repara greşeală, redevenind iar mama şi născând cu plăcere, cu toată dragostea copii pe care Legile Divine îi hotărăsc să vină în lumea fizică, prin intermediul ei.

O altă mărturie că ceea ce facem se înregistrează în corpul nostru energetic şi trebuie să plătim odată, ne vine şi de ia Valentina, care ne spune legat de acest subiect, următoarele:

„Însă la mamele care n-or mai dat viaţa la copii şi numai i-o avortat, deasupra capului li se vede altceva: se văd imagini de copii rupţi în bucăţi... Oricât de frumoase culori ar avea aura unei femei, deasupra capului i se văd mânuţe, picioare, cap, urechi, care plutesc în aer: dacă a fost fetiţă, îi apăr în partea dreaptă; dacă au fost băieţi, sunt în partea stângă. Şi după numărul de găuri din aură –

din dreptul buricului – ştiu câte avorturi o avut.

De asta le spun la oamenii care vin la consultaţii în cabinetele domnilor doctori: degeaba omul îşi caută sănătatea cu bani, că dacă el o făcut fapte greşite, trebuie să le plătească într-un fel sau altul. Nu Dumnezeu i-a dat o boală, cauza îi în faptele lui. Dacă omul o avut minte slabă şi o gândit rău, atunci are de plătit din ceea ce o făcut în trecut…”

Tot legat de avort este şi desenul din planşa 41.

Multe persoane îi sfătuiesc pe tinerii căsătoriţi să recurgă la avort, necunoscând consecinţele acestui fapt. În faţa legilor divine, şi unii şi alţii sunt vinovaţi.

După cum ne spune Valentina Gârlea, la o mamă se văd imaginile copiilor născuţi, ca nişte păpuşi, pe primul strat din aură. Dacă e fetiţa, se vede în partea dreaptă, lângă ombilic, dacă este băiat, se vede în partea stângă. Şi tatăl poartă permanent în aura „păpuşica” (păpuşelele) – aşezate în partea inversă decât la mama.

Legătura dintre păpuşelele din aurele părinţilor se face printr-un fir fluidic luminos.

Mamele care au avortat au deasupra capului imagini eterice de copii rupţi în bucăţi – mânuţe, picioruşe, cap, care plutesc în aer în dreapta – dacă sunt fete, şi în stânga, băieţii. Numărul de găuri din aură – din dreptul ombilicului – indică şi el numărul de avorturi.

Perechea din centrul planşei sunt soţ şi soţie – au doi copii născuţi, iar soţia, de comun acord cu soţul a făcut şi câteva avorturi.

Frumoasă şi mândră femeie din dreapta tabloului, mereu cu gândul şi dorinţa la plăcerile şi distracţiile vieţii, neglijând adevăratul scop pentru care a venit la viaţă, acela de a învăţa legile creaţiei aşa cum se manifestă pe această planetă, trăieşte încă în păcat, uitând că tot ceea ce face i se înregistrează şi va plăti. Nu a născut copii, preferând să-i avorteze.

Cele două perechi din planul mai îndepărtat, stânga sus, sunt prieteni şi rude ai familiei din centrul planşei, posibil sfătuitori ai tinerilor.

Cei doi de jos sunt o familie iubitoare de copii unde soţia nu a făcut niciun avort.

V.5 MOARTEA PRIN ACCIDENT. PLANŞA 42

«În cazul în care omul moare prin accident – această întâmplare fiind cunoscută de spiritul asistent, de dreptaşul lui, care îl însoţeşte toată viaţa, îi supraveghează întreaga activitate – cunoscând că se apropie termenul când acest om trebuie să sufere acel accident, cheamă pe misionarul desemnat a-l asistă la momentul producerii accidentului. Acesta, sosit ca fulgerul, odată ce sufletul a fost expulzat în afară din închisoarea lui, prin violenţă accidentului, taie rând pe rând ultimele rădăcini fluidice ce mai reţin sufletul. Eliberat complet, spiritul îşi ia zborul către spaţiile azurate, spre locul rezervat lui, după

meritele vieţii sale pământeşti.

Acest caz de destrupare este adoptat foarte rar de către înaltul For Judecătoresc al acestei planete, şi numai pentru sufletele leneşe, tembele, care au nevoie de zguduiri, de comoţii puternice, pentru a fi puse în ritmul evoluţiei normale, generale, a sufletelor. E o durere, o nenorocire – pentru pământean, dar o fericire, o deşteptare a înţelegerii – pentru suflet.

V.6 MOARTEA PRIN SINUCIDERE. PLANŞA 43.

«Moartea prin sinucidere are un alt aspect.

Pentru a şterge cât mai mult din lista greşelilor făcute în alte vieţi, spiritul, încrezut în puterile lui, a cerut Forului Suprem, care aprobă programele de revenire la viaţă, o viaţă grea, cu boli, cu dureri sufleteşti, cu amărăciuni şi lipsuri materiale de tot felul. Venind jos, ca om, a uitat – conform legii – ceea ce el însuşi a cerut, şi în această existenţa oftează, plânge şi se crede năpăstuit de soarta care i-a impus-o – crede el – Dumnezeu.

După o vreme, i se pare că nu mai poate îndură această viaţă şi crede că poate pieri de pe arena vieţii, eliberându-se de mizeria ei, prin urmare se sinucide. Vai, nefericitul de el! Prin actul lui nesocotit, prin dezertarea lui de la şcoala vieţii cerută şi voita de el, prin liberul sau arbitru, a călcat Legea Divină, care interzice distrugerea. Din acest motiv el va suferi şi mai groaznic în viaţa cerească şi în vieţile lui viitoare pe pământ.

Spiritul omului ce şi-a distrus propriul corp fizic, instrumentul orânduit de Dumnezeu că să-l ajute în învăţarea vieţii pământene, va rămâne pe lângă cadavrul său până în ziua în care el avea să-l părăsească în mod firesc, conform destinului său. În tot acest timp, el va repetă mereu actul sinuciderii, până la nebunie, până la exasperare, provocându-i dureri atroce, de neînchipuit.

Acel om care a dezertat din faţa unei vieţi grele, plină de amărăciune şi suferinţă (acceptată de el înainte de a se naşte), ori acel om care din ură a suprimat viaţa unui semen al său, când se va deştepta la viaţa spaţială, se va găsi înconjurat de o ceată fluidică, neagră ca noaptea cea mai întunecată, simţind un frig care face să-i tremure toată fiinţa, până la exasperare. Umblă că orbul prin spaţiu, nevăzând feeria fluidelor, nevăzând pe nimeni. Starea aceasta poate să se prelungească sute de ani, până când îi va deveni atât de chinuitoare, atât de nesuportat, că va strigă: „O, Doamne! Doamne! De eşti pe undeva, scoate-mă din acest chin!” La apelul său către Divinitate, un glas se va auzi curând lângă el, care îi va spune: „Frate, ai greşit, ai călcat legile în faţa cărora se pleacă tot universul.

Roagă-te şi ţi se va uşura starea”. La indemul acestui binevoitor, duhul greşit înalţa o rugă fierbinte de iertare, ruga la care Divinitatea răspunde prin trimiterea unei raze fluidice care risipeşte ceata întunecoasă, el începe să vadă în jurul său şi astfel să nu mai rătăcească la voia întâmplării prin spaţiu.

Omul care şi-a dus viaţa pământeană în preocupări numai materiale, care a trăit numai pentru el şi a considerat rugăciunea ca un act inutil şi pierdere de vreme, când va reveni la viaţa spaţială, va pluti în prima perioadă în nivelele apropiate pământului, în zona unde îşi duc viaţă eterică şi sufletele animalelor, care au nevoie de o scurtă şedere în spaţiu înainte de a reveni la o nouă viaţă în corp fizic. Duhurile animalelor vor avea însă o atitudine duşmănoasă, văzând în el pe cel ce le-a urmărit cu ură şi lăcomie. Astfel, şederea duhului uman în acest nivel e plină de groază. Din fericire pentru el, pe parcursul timpului şi pe măsură rugii de a fi scăpat din această zonă de spaimă, el se va ridica mai sus, în nivelul corespunzător gradului său evolutiv.

Spiritul normal, nepedepsit, nu simte nici cald, nici frig, deşi are noţiunile acestea de la oamenii pământului şi din amintirile lui, de pe vremea când avea corp fizic. Este însă impresionat de umezeală aerului, când se coboară la faţa pământului cu anumite ocazii, deoarece apa îi absoarbe din fluidele ce compun corpurile sale.

CAPITOLUL VI – JUDECATA FINALĂ. PLANŞA 44

Dora ne povesteşte una din viziunile ei: „Un orăşel. Atmosferă calmă. Fiecare locuitor cu viaţă şi preocupările lui.

În aparenţă atmosfera este calmă. În aparenţă, căci deasupra orăşelului planează pericolul, şi încă unul foarte mare.

Fiecare locuitor ştie, a fost înştiinţat din timp, şi mai ales interiorul lor profund este conştient. Ştiu! Dar nu au timp să se gândească şi la aşa ceva.

Noaptea dorm, se trezesc, apoi merg la serviciu unde câştigă bani – trebuie să trăieşti, nu-i aşa? – se reîntorc acasă, mănâncă, etc. Şi toate acestea într-un calm aparent, de obicei singura iritare fiind aceea că nu se câştigă mai mulţi bani.

Entităţi cu o înaltă conştiinţa încearcă înlăturarea pericolului cu riscul propriilor vieţi; încearcă…

Încearcă… Încearcă… Până când?

„Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide”.

Ce?

Aaa n-am timp!

Merg pe stradă, privesc la semenii mei şi… deodată – gol – un gol spiritual imens. Semenii mei, noi, ne grăbim întotdeauna spre „acasă”.

ACASĂ?

Toate trec, toate se consumă; acum eşti, acum eşti o simplă amintire! Iluzie… Cine este de vină?

Desigur, timpul! Datorită lui, viaţa noastră pare o clipită în imensul ocean de viaţă.

„Realitate este un cuvânt, iluzie este un altul. Amândouă sunt o necesitate a evoluţiei. Ceea ce e real pe pământ e o iluzie în dimensiunea următoare, şi aşa mai departe. Însă fără iluzia pământească nu ar fi nicio realitate superioară”.

— Yram.

Timp! Viaţa! Dumnezeu! Ce rost are timpul?

Ce este viaţa?

Cine este Dumnezeu?

ŞTII?

În trecut, eternităţi! În viitor, eternităţi! Şi toate, numai pentru studiu, evoluţia este unicul scop. Legea evoluţiei a împins spiritul mereu mai sus. Timpul trece încet, secolele se înşiră şi iată că suntem la finalul şcolii planetare.

Acume-acum!”

«Se face marea cernere şi are loc marele examen al acestei existente ciclice care durează 24.000 – 26.000 de ani.

Pe parcursul acestui timp, spiritul şi-a dus existenţa când pe pământ – ca om întrupat, când în cer – ca om ceresc sau duh spaţial. În scurgerea acestui timp, omul a trăit sute şi mii de vieţi. Unele din ele au fost mai bune,

altele mai zbuciumate, unele mai înţelepte, altele pline de ticăloşii. Dar, în fine, legea evoluţiei l-a împins mereu mai sus. Timpul trece încet, dar secolele se înşiră, şi iată a sosit finalul şcolii planetare. Este cea mai de temut judecată, acum se face marea alegere pentru care a venit o entitate la şcoală planetei noastre.

Pentru acest examen, amănunţit şi nepărtinitor, însuşi cel care conduce sistemul nostru solar, Mântuitorul nostru Iisus Cristos, se coboară în apropierea atmosferei fluidice a Pământului şi înconjurat de juriul alcatit din sfintele spirite angelice solare, îşi va da verdictul.

La această sfântă şi divină judecată, juriul Pământului asistă doar ca simplu martor, neputând interveni în niciun fel.

Din mulţimea imensă de spirite din jurul Terrei, care şi-au terminat şcoala planetară, unul câte unul, trec pe dinaintea Domnului şi a îngerilor Săi. Acum, Domul nostru, îţi analizează întreaga suita a existentelor, şi bune şi rele. Tu „tremuri" din toată fiinţa ta, căci acum îţi cunoşti toate vieţile trăite pe această planetă (în desen te prezinţi cu filmul existentelor tale) şi ştii că dreapta este judecată Celui ce străluceşte ca o lumină orbitoare în faţa tuturor. Acum se văd toate faptele tale, acum se vede toată grozăvia prostiei sau înţelepciunii de care te-ai lăsat condus atâta amar de vreme.

În mintea Dorei răsună întrebări, după care ia Biblia şi citeşte din ea: „Ce-ai făcut cu vieţile talel – răsună cumplită întrebare. Ai respectat legile divine?

Din înţelepciunea lui Solomon: Cap. 6 (7) – „Stăpânul tuturor nu se va ruşina de niciun obraz, nici nu se va sfii de vreo mărire, căci şi pe cel mic şi pe cel mare, El i-a făcut şi pronia Lui e la fel pentru toţi".

Cap. 12 (2) – „Pentru aceea pedepseşti cu măsură pe cei care cad şi, când păcătuiesc, le deschizi ochii şi-i dojeneşti, ca să se lase de răutatea lor şi să creadă întru Tine, Doamne".

Matei: Cap. 19 (16) – „Bunule învăţător, ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică?"

(17) – Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile”.

(18) – Iar Iisus a zis: să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb;

(19) – „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta şi să iubeşti pe aproapele tău că pe tine însuţi”.

(20) – „Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoara în cer: După aceea vino şi urmează-Mi”.

Cap. 20 (16) – „Astfel, vor fi cei de pe urmă întâi şi cei dintâi pe urmă, căci mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi”.

Cap. 22 (36) – „Învăţătorule, care poruncă este mai mare în Lege?”

(37) – „El i-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău”.

(39) – „Iar a doua la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău că pe tine însuţi”.

Iacov: Cap. 4 (14) – „Voi, care nu ştiţi ce se va întâmpla mâine, că ce este viaţa voastră? Abur sunteţi, care se arată o clipă, apoi piere”.

(17) – „Drept aceea, cine ştie să facă ce e bine şi nu face, păcat are”.

«Cei ce şi-au dus o existenţa din bine în mai bine, vor fi conduşi de îngerii solari pe o altă planetă, mai avansată, iar cei ce au stagnat, din existenţa în existenţa – opunându-se curentului evolutiv, prin liberul lor arbitru rău aplicat – vor fi luaţi de alţi îngeri şi duşi pe o altă planetă a sistemului nostru, inferioară, că ea să scoată din toropeală să entitatea spirituală leneşă sau ignoranţă a legilor cereşti şi omeneşti. De multe ori însă, sunt duse pe un alt soare, daţi în primire Guvernatorului acelui sistem, pentru a fi repartizaţi pe una din planetele acelui sistem, care e de o evoluţie asemănătoare cu planeta noastră sau, în anumite condiţii, pot rămâne pe acesta planetă până îşi termină şcoala ei.

Dragostea celor din spaţiu îi îndeamnă să încerce să ne salveze pe toţi, dar din cauza liberului nostru arbitru, dat de Dumnezeu tuturor fiinţelor din sfera creată, nu toţi vor putea pleca odată cu marele grup.

Strădania lor va avea rezultate mai bune cu cei de pe treptele superioare ale evoluţiei, mai avansaţi pe calea intelectuală, dar mai ales pe cea morală.

Amânarea plecării nu este posibilă deoarece în locul marelui grup de spirite care trebuie să plece, a sosit o altă mare grupare de pe o altă planetă, inferioară, care vine aici să-şi facă nouă şcoală ciclică, planetară, superioară celei precedente. Astfel, val după val pleacă şi alte valuri sosesc. Acest mecanism va funcţiona miliarde de ani, până ce planeta noastră va ajunge la finele existenţei sale. La fiecare 26.000 de ani are loc marea judecată, de care vorbeşte şi Sfânta Scriptură, şi care are loc în faţa Divinului nostru Stăpân. Când scoala acestei planete este terminată de un grup de spirite, anumiţi îngeri aparţinând Pământului, vor elibera corpul energetic planetar ce a înconjurat aceste spirite câtă vreme au stat pe această planetă, reapărând la suprafaţă învelişul solar, pe care l-au primit când au venit pe acest sistem. Odată despovăraţi de învelişul planetar, entităţile spirituale vor pleca cu grupul din care fac parte, sub conducerea unor anumiţi îngeri care îi vor călăuzi până în apropierea soarelui nostru. După o şedere oarecare în această atmosferă, ei vor pleca sau spre o altă planetă a acestui sistem, sau către un alt sistem solar. Pentru acest lucru, anumite entităţi solare sunt desemnate ca să conducă această caravană cerească cu şeful ei până la locul indicat. Prin urmare omul, pe acest glob terestru, trece prin trei judecaţi: cele din timpul unei vieţi, cea după fiecare viaţă şi cea de la finele şcolii planetare.

Dar haideţi să observăm mai în amănunt cum are loc plecarea de pe această planetă.

Lumea spiritelor, ca şi lumea fizică de pe acest pământ, se primeneşte mereu. Într-adevăr, din timp în timp, de pe globul nostru pleacă cete de spirite şi în locul

lor sosesc alte grupări de entităţi spirituale. Unele din ele vin de pe o planetă chiar a sistemului nostru, altele sosesc de pe planetele altor sisteme. Înainte de plecarea din acest sistem, spiritele fac un popas în atmosfera fluidică de pe Lună. Tot aici vin şi sufletele superioare ale pământului pentru odihnă.

Aici lipsesc imboldurile solare care împing pe duhul omului să lucreze. Aici sufletul se odihneşte, meditând la cele ce a învăţat pe Pământ în vederea evoluţiei sale.

Cum evoluţia se face treptat, fără salturi, şi cum gradele evolutive dintre planetele sistemului nostru sunt cam distanţate, atunci pentru anumite spirite e de preferat să se ducă prin alte sisteme, unde se găseşte o planetă imediat vecină şi următoare Terrei noastre, că evoluţie. În vederea acestei treceri, spiritele ce au terminat şcoala acestei planete se vor retrage pe Lună, şi după o perioadă de odihnă vor porni către un alt glob mai ridicat în evoluţie decât acesta. Dar nu toţi cei care au alcătuit grupul vor pleca împreună. Fiecare mare grup de pe Pământ este format din individualităţi eterogene. De aceea majoritatea nu mai poate aştepta ca toţi întârziaţii să-şi termine şcoală, trebuind să facă loc noilor sosiţi.

Nicăieri în univers nu există egalitate, aceasta nefiind îngăduită de Creator nicăieri în natură.

Când majoritatea grupului îşi va fi terminat şcoala acestei planete, aceştia se vor retrage pe Lună, unde, timp de câteva secole vor face trierea grupului lor. Aici nu se va mai învaţă nimic din punct de vedere intelectual, urmărindu-se mai mult acumulările de ordin moral şi revizuiri de concepţii morale.

Toate spiritele – când părăsesc o planetă spre a se duce pe alta, fie în sistemul acesta, fie în altul – trebuie să se oprească un timp pe satelitul acelei planete. Apoi, când sosesc în preajma noii planete, de asemenea trebuie să se oprească un timp în vestibulul acelei planete, adică pe satelitul său. După sosirea şi a celor întârziaţi, se va proceda la trierea grupului.

Astfel, pe durata şederii pe Lună, membrii grupului

ce urmează să plece se vor întâlni cu cei ai altor grupuri staţionate şi ele pe acelaşi satelit. Şefii grupurilor vor ţine fiecare conferinţe. Din expunerile audiate se poate că unii indivizi din alte grupuri să considere ţelurile şi cunoştinţele unui alt grup mai înalte, mai apropiate năzuinţelor personale şi de aceea să se alăture acestui grup. Astfel este posibil ca pe Lună, diferitele grupuri ce se află acolo să piardă sau să primească noi membrii, lucru care nu a fost posibil atâta vreme cât s-au aflat pe pământ.

Peste o mie de ani, grupul spiritelor albe va părăsi pentru totdeauna acest glob. Atunci căpeteniile lor vor da drumul celor ce nu sunt mulţumiţi de starea acestui grup. Ei se vor reuni în jurul unor căpetenii şi se vor duce acolo unde li se va părea că e mai bine. Toate aceste selecţii pot avea loc numai pe Lună.

Când grupul alb va deveni un bloc bine organizat şi omogenizat vor pleca pe o altă planetă, aleasă de colectivitate prin vot, după audierea conducătorilor lor despre câştigurile şi greutăţile evolutive ale acelor planete noi.

CAPITOLUL VII – MILLENNIUM

La câtva timp după 1990, în preajma lui nenea Popa am observat o doamnă, cu o atitudine distinsă, dar modestă, având o duioşie în priviri şi glas care cu siguranţă ţi-ar fi atras atenţia, dacă n-ar fi fost atât de discretă. Îl caută des pe nenea Popă, avea să-i împărtăşească lucruri importante despre viaţa unui om care-i modelase şi schimbase comportamentul, dându-i un sens mai profund existenţei sale. Citind caietele primite de la această doamnă, dl. Popa a fost adânc mişcat de experienţă de viaţă descrisă, mai ales că şi el a trăit, într-o vreme, prigoana semenilor pentru modul său de gândire şi pentru dăruirea lui de a-i ajută. Chiar după prima lectură, gândul său a fost să publice aceste caiete, pline de sensibilitate şi autentică trăire. Dar evenimentele vieţii îl obligau să tot amâne realizarea acestei intenţii şi ca urmare ele au rămas nepublicate până în prezent. Recunosc că citind aceste caiete mi-a devenit şi mie drag Nea Mişu.

Este posibil ca multe din metodele prezentate în continuare să fie considerate de unii oameni de ştiinţă, nedemne de luat în considerare în epoca microprocesoarelor, ca fiind arhaice. Totuşi, ele sunt eficiente prin rezultatele lor, niciuna din tehnologiile cunoscute până acum (deocamdată), nereuşind să facă ceea ce se făcea prin Nea Mişu.

Cel mai bine însă, este să dăm cuvântul autoarei lor, cea care a trăit alături de Mişu Petrescu neuitate clipe din miracolul Cunoaşterii, doamna Eufrosina Balan. Cu această ocazie aducem un sincer omagiu vieţii şi activităţii lui Mişu Petrescu şi, în acelaşi timp, împlinim încă o dorinţă a lui Popa Valeriu. De asemenea mulţumim doamnei Balan care, prin munca sa, a făcut posibilă apariţia acestor rânduri.

MISU PETRESCU – 12.06.1908 – 15.05.1990

ÎNCHIN ACESTE RÂNDURI, LUMINII CARE A MAI

PARCURS ÎNCĂ UNA DIN MULTIPLELE SALE INIŢIERI PĂMÂNTENE

Voi încerca să fac o succintă evocare a unei însemnate părţi din viaţă şi preocupările celui ce a fost bunul nostru prieten şi învăţător, Mişu Petrescu, Nea Mişu, cum îi spuneam noi toţi.

Încep relatarea mea, cu un citat din Revista Spiritistă a Societăţii de Cercetări Metapsihice „B.P. Haşdeu" din ianuarie 1941, privitor la destinul acestei ţări şi a poporului român:

„Încă de la naştere, acestui popor român, i s-a fixat o misiune grea, căci sute de ani, au trecut peste el focul, prădăciunea şi moartea. A fost un popor martir, care totuşi a dăinuit tuturor furtunilor şi cotropirilor, pentru că aşa a voit Cerul, pentru că aşa i-a fost destinul. El a fost un popor care a moştenit de la strămunii lui, dacii, cunoştinţă de existenţa lui Dumnezeu, de nemurire, de revenirea la viaţă, cunoştinţe răspândite de preoţii vechilor daci, care au avut mari iniţiaţi, ca un Deva şi Zamolxes, iniţiaţi ai templelor din vechiul Egipt.

Poporul acesta, cu toată vitregia vremurilor, a fost păstrătorul Crucii, el a fost zidul de care s-au spart hoardele barbare venite din răsărit, ferind astfel Creştinătatea din Apus de prima furie a potopului ce se revărsa din Asia; specificul poporului român, dar, a fost acela de apărător al credinţei şi a învăţăturii divinului Iisus. Sărac, incult, amărât, a fost acest neam, dar veşnic a privit şi a sperat în ajutorul lui Dumnezeu.

Pe acest substrat sufletesc, se va zidi un templu şi mai puternic în spiritualitatea ce se va arăta şi mai accentuat în veacul viitor. Nimic nu iluminează mai mult scânteia divină din om, ca suferinţa sufletească, ca durerea trupească…

România va deveni un focar de lumină şi credinţă".

Despre acest lucru vorbeşte şi marele iniţiat indian, Sundar Sing – 1929:

„Vrut-a bunul Dumnezeu să aleagă dintre toate popoarele, pe poporul cel mai umilit, crunt încercat de

vitregia celor puternici, exploatat, invadat, terorizat, vândut şi cumpărat – fiind la fiecare război piaţa de tocmeală între cei ce se războiau. Amalgamul înfăţişării acestui popor primitor, în care s-au asimilat indivizi din aproape fiecare neam, are însă o nuanţă plăcută, ca să fie pildă de contopire universală, într-un singur popor. România se va numi Noul Canaan, iar Bucureştiul se va transforma într-un Hotel International, având capitala Templul înţelepciunii, Cetate inelară în diametru de 7 km…”

Cel despre care mi-am propus să scriu, a contribuit prin viaţa lui la pregătirea acestui drum.

Eu m-am născut într-o familie de oameni nevoiaşi din Moldova. Copil fiind, mergeam la înmormântări, la pomeni, vedeam morţi, unii mai bătrâni, alţii mai tineri, corpuri inerte şi mă întrebam ce anume are în plus un trup viu, faţă de unul mort, ce-i viaţă şi dacă după 50 – 70 de ani, murind, am dispărut pentru totdeauna, atunci ce rost mai are să ne naştem? Cine suntem, de unde venim şi unde ne ducem? întrebări pe care omenirea şi le pune de mii de ani.

„Tata – mi-a spus odată cineva – să ştii că viaţa este sufletul şi sufletul nu moare niciodată”. Ce frumos răspuns, dar aveam nevoie de mai mult şi nu mi-am găsit liniştea până nu am cunoscut şi înţeles mai bine aceste taine. Dogma religioasă şi comportamentul unor preoţi nu mi-au dat răspunsuri mulţumitoare.

În anul 1959, am cunoscut prin intermediul unei prietene, Virginica Tomescu, un om, o mare lumină, pe nume Mişu Petrescu.

Locuia pe strada Vasile Adamache, cu chirie, într-o căsuţă foarte modestă. Tata a patru copii. Era o zi ploioasă şi rece, străzile pline de apă şi noroi, cineva parcă-mi încurcă toate cărările. Am umblat mult până am dat de această căsuţă, de acest om. Când l-am văzut, am avut senzaţia că-l cunosc dintotdeauna şi de atunci nu m-am mai putut despărţi de el. Drumul pe care-l căutăm de multă vreme, s-a deschis.

ÎNCEPUTUL – 1957

S-a născut în Bucureşti, la 12 iunie 1908, în casa dogarului Constantin Petrescu şi a soţiei sale, Antonia.

A fost un copil blând, milos, foarte sensibil la suferinţele celor din jur, înclinat către ajutorarea acestora.

Mi-aduc aminte de o întâmplare povestită de el, cu un conţinut care-l caracterizează de fapt. Avea 7 – 8 ani; într-o zi, pe când se juca cu copiii, zări o bătrânică stând zgribulita la marginea maidanului, privindu-le joacă. Alerga la ea, a început să o întrebe de toate şi să o mângâie. „De ce stai aici?” „Păi, n-am unde să mă duc” i-a răspuns bătrânică. „Unde dormi la noapte, nu vrei să vii la noi, ştii, eu nu am bunica, nu vrei să fii mama mea mare?” „Vin, de ce nu?” spuse bătrâna.

Mişu o luă de mână şi o duse acasă. Cum nu era nimeni în casă, bătrânică se ghemui pe patul din bucătărie. Era fericit, acum avea şi el mama mare. Când se întoarse mama de la lucru, îi ieşi în cale să-i anunţe bucuria. Antonia Petrescu intră repede în casă, dar când dădu cu ochii de făptură ghemuită pe pat, îi pieri graiul de mila ei. Bătrânică a stat trei săptămâni în casa lor. În timpul acesta nu a ceut nimic de mâncare, era scumpă la vorba, dar vădit lucru, Mişu era bucuria ei. Mişu se ducea la joacă cu copiii, dar din când în când, venea în fugă să vadă ce mai face mama mare. Dar într-o zi, n-a mai găsit-o. Nimeni n-a văzut-o plecând şi nu s-a mai întors.

Tatăl său a murit de timpuriu, aşa că a fost nevoit să înveţe o meserie ca să-şi ajute mama şi soră. Cum avea o voce frumoasă, s-a înscris la Conservator – pe atunci se putea şi fără liceu – urmând cursurile de belcanto, în clasa maestrului Mihăilescu Toscanini, având-i profesori pe George Foloseu şi Jean Atanasiu.

A fost coleg şi bun prieten cu Dimitrie Onofrei, dar a refuzat să plece cu el în străinătate. Nu-şi putea părăsi familia.

În perioada care a urmat, a început activitatea de ilegalist în rândurile P.C.R. O mare pasiune a sa şi a

fratelui soţiei, erau cursele de cai. De jucat jucau, dar cum să facă să şi câştige pariurile.

Aveau o rudă, o femeie în vârstă, analfabeta, care făcea spiritism. S-au dus la ea de mai multe ori. Nea Mişu, neîncrezător, ca să se convingă că i s-a spus adevărul, a întrebat: „Dar spune-mi mie, unde este acum Viorica, fata vecinei?”

Răspuns: „Viorica este acum la o întâlnire cu loanovici, cu care se va căsători”.

Plecând de acolo, au întâlnit-o pe Viorica. Nea Mişu a întrebat pe un ton şăgalnic: „Viorica, ai fost la întâlnire cu loanovici?”

— „Dar de unde ştii tu?”

„Ei, ştiu eu, şi mai ştiu că te vei căsători cu el”.

„Nu se poate, el este inginer, eu nu am decât patru clase”.

La puţin timp, cei doi s-au căsătorit.

Ajunşi acasă, s-au hotărât să facă şi ei spiritism. Au scos câteva scânduri din duşumea, au adus o buturugă şi toţi, copiii, soţia, cumnatul, în jurul buturugii. Dar paharul nu mergea de loc. S-au mai dus de câteva ori la bătrâna să înveţe care erau secretele şi în cele din urmă li s-a spus să meargă acasă, că de-acum vor reuşi şi ei.

Cu programul de la cursele de cai în mână, li s-a dat odată numele a doi cai pe care să parieze. Unul din ei, o mârţoagă pe care nimeni nu dădea doi bani. Erau convinşi că li s-a dat numele în bătaie de joc. Totuşi au jucat pe ele. Nu mică le-a fost mirarea când au văzut amândoi caii ajunşi la capătul cursei, în acelaşi timp, unul lângă altul. Amândoi au ieşit câştigători. Colegii de muncă, stupefiaţi: „Cum de-au avut curajul să parieze pe mârţoaga aceea?”

„Păi noi facem cu spiritul şi de acolo am aflat”.

„Nu te cred Mişule”, zice R.D., secretarul organizaţiei P.C.R. Din fabrică. „Ei, dacă-ţi spun, aşa e”.

„Dacă vrei să te cred, să-ţi spună ţie spiritul, cum o chema şi ce s-a întâmplat cu faţa cu care voiam să mă căsătoresc în timpul războiului”.

„Bine, mâine o să-ţi spun cum o chema”.

A doua zi, cu teamă, Nea Mişu, s-a strecurat pe lângă strungul lui R.D. Şi timid îi şopti: „Florica Popescu”.

R.D. S-a întors ca ars: „Vin şi eu diseară la voi”.

A venit, am început şedinţă, cea care a comunicat a fost chiar Florica Popescu: „Ţi-aduci aminte R., cum mergeam noi duminică la câmp şi cântăm” în fanul de curând cosit”? Mi-ai spus odată că m-ai văzut intro maşina neagră a Ambasadei Germane. Eu am negat, dar să ştii că eu am fost. Un ofiţer roman a trecut de partea nemţilor. Eu l-am recunoscut. De teamă să nu-l deconspir, m-a omorât, apoi m-a spânzurat de pervazul ferestrei”.

R.D. A plâns, iar de atunci, n-a mai luat în derâdere astfel de lucruri.

Au mai continuat aşa un timp, cu întrebările despre caii câştigători, până într-o bună zi, când li s-a spus:

„Trebuie să vă mulţumiţi cu cât reuşiţi să câştigaţi din munca voastră. Munca ajută atât individul cât şi societatea omenească în general, să progreseze. Nu căutaţi să obţineţi câştiguri nemeritate. Noi v-am dat câteva mărturii, ca să vă convingeţi că mai există şi altceva decât ceea ce cunoaşteţi şi vedeţi voi. Am vrut să căpătaţi astfel, încredere în noi. Dar oameni serioşi sunteţi voi? Tu Mişule, să ştii că ai venit pe lumea aceasta cu o misiune, nu ca să alergi după cursele de cai. Lasă buturugă şi fiindcă nu ştii încă cine te ghidează şi mai ai nişte temeri, ca să te convingi de buna noastră credinţă, că drumul pe care te călăuzim este bun, te vom ajuta să faci vindecări mari. Tu ai o misiune grea, vei pregăti drumul pentru împlinirea celor hotărâte de Divinitate pentru ţara aceasta. România va fi ca o tabără internaţională, un Nou Ierusalim, unde vor veni oameni din întreaga lume”.

Lui Nea Mişu nu-i venea să creadă. De fapt, nu era uşor de crezut. Se gândea că poate vrea cineva să râdă de el. Dar, treptat, treptat, au început să-i dicteze de sus rugăciuni, tot mai multe rugăciuni. El le spunea, iar soţia, o admirabilă femeie şi mama, le scria. Au fost scrise, în perioada de început, circa 2000 de rugăciuni.

Cei de sus s-au ocupat foarte atent de formarea lui

Nea Mişu. L-au trecut prin fel de fel de încercări pentru a-l obişnui să fie cât mai raţional, să nu ignore legile pământului, care sunt divine şi valabile pentru fiecare om. Uneori, îi spuneau în vis ce trebuie să facă a doua zi. De ex.: „La ora 7 vei pleca cu tramvaiul x, până la staţia y, acolo coborî şi ai să vezi în colţ o alimentară şi pe trotuar în faţa ei, un preot. Ia autobuzul… şi te duci la… Brăila.

A doua zi, s-a sculat, a luat tramvaiul, a călătorit până unde i s-a spus, a văzut alimentară şi preotul, dar când să urce în autobuz, şi-a pus întrebarea: „Dar ce caut eu la Brăila?” Şi s-a întors acasă. Cei de sus care îl îndrumau se prezentau de obicei sub apelativul „Ştiinţă”.

Ştiinţă: „Da, te-am trimis intenţionat, să vedem ce-ai să faci. Ai procedat bine”.

Ştiinţa – altă dată – „Ia cărbunii aprinşi în palmă, că nu păţeşti nimic”. Nea Mişu – „Cum să iau, că mă ard?”

Ştiinţa – „Da, ai procedat bine că n-ai luat. Vrem ca tu să gândeşti ceea ce faci, nu să execuţi ca un automat tot ce-ţi spunem noi”.

La comunicările ce se făceau, participă printre alţii şi dr. N., un om deosebit de bun şi corect în meseria sa.

Dr. N. – „Bre, să ne mai lase cei de sus cu poveştile astea (ei ne vorbeau de perioada de sfârşit de ciclu de pe pământul nostru). Uite, vine iarnă, paltonul s-a cam ros pe la mâneci, pe la guler, să ne dea mai bine nişte numere câştigătoare la LOTO”.

Ştiinţa – „Da, îţi dăm numerele care vor ieşi câştigătoare. Notează-le, dar să ştii că dacă vei juca pe ele, vei pierde tot ce ai mai drag pe lumea asta”.

Doctorul le-a notat, dar n-a jucat. Peste câteva zile a venit Nea Mişu cu ziarul, să-i arate că toate numerele care au fost dictate, au ieşit câştigătoare.

După îndrumările date de sus, „Ştiinţa” a început să comunice o varietate largă de cunoştinţe referitoare la legile lumilor văzute şi nevăzute. Această „Ştiinţă” se dădea şi individual, după anumite proceduri, şi anume:

1. La început, cu AER. Cel căruia i se dădea „Ştiinţa”, era ţinut de Nea Mişu de mâna dreaptă şi pus să respire

profund de 9 ori.

2. Apoi, li s-a spus celor care veneau pentru „ştiinţa” să se gândească de cât mai multe ori pe zi la IISUS răstignit.

3. Prin MIR pus pe frunte. Cum se pregătea mirul? Deasupra sticlei cu ulei, se punea o rugăciune dictată de sus şi ţinută acolo timp de 3, 6, 9 zile. MIRUL astfel pregătit, precum şi apa magnetizată, au fost folosite şi pentru vindecări şi îndreptări de situaţii, după diferite reţete.

PRIMUL PAS SPRE VINDECARE

Nea Mişu era chinuit şi frământat de tot felul de întrebări şi de greutăţile vieţii.

Într-o astfel de stare sufletească, l-a găsit vechiul său coleg, R.D., când a venit să-i spună:

— „Bre, am o cunoştinţă, are o fată bolnavă de ciroză, are 30 de ani şi este mama unui copil de vreo 7 ani. Întreabă „ştiinţa” dacă o poate ajuta.

Ştiinţa – „Da, mergeţi mâine amândoi la ea, la ora… nu mai devreme. Trebuie să ajungeţi acolo după plecarea medicului, care se duce să-i extragă un litru de lichid. Nu-i daţi nimic, veţi spune doar rugăciunea aceasta de nouă ori şi femeia se va vindeca.

Nea Mişu – „Cum să fac eu asta? Să zică lumea că-s nebun sau escroc? Nu pot”.

R.D. – „Hai domnule, că spun eu rugăciunea. Îi spun că se va vindeca, îmi asum eu toată răspunderea.

Nu te teme. „Ştiinţa” ne-a asigurat că se vindecă, SE VINDECĂ.

Şi s-au dus. În drum către această adresă, curentul s-a întrerupt. Au stat o oră în tramvai. Când au ajuns acolo, medicul plecase de câteva minute, venise mai târziu decât trebuia. Intraţi în casă, au văzut o tânără care zăcea în pat, lividă, cu buzele arse, căreia copilul îi dădea cu linguriţa suc de portocale. R.D. A citit rugăciunea de nouă ori, i-a spus că se va face bine şi au plecat.

Peste trei săptămâni, această tânără i-a deschis

vioaie uşa lui Nea Mişu, cu toate analizele în mână, din care rezultă că nu mai are nimic.

Vestea s-a dus şi-au început să vină bolnavi din toate părţile. Veneau cu căruţele din toate satele învecinate, casa plină, curtea plină, stradă la fel. Nu mai putea Nea Mişu să se ocupe de toţi, fiindcă avea şi serviciu. Câţiva oameni de suflet, dintre cei mai apropiaţi, s-au gândit atunci că ar fi mai bine că el să renunţe la serviciu şi să se dedice „ştiinţei”, să ajute pe cei bolnavi, iar ei se obligau să-i dea lunar o anumită sumă de bani din salariile lor, pentru a-şi putea întreţine familia. Dar greşeala de a renunţa la serviciu, a ispăşit-o cu un an de puşcărie.

S-au făcut în această perioadă numeroase vindecări. Am văzut mame cu copii epileptici în braţe, toţi au fost vindecaţi. O mamă tânără a venit să spună că băiatul ei s-a vindecat, dar în satul în care stă, sunt mulţi copii epileptici, iar părinţii acestora nu pot veni cu ei până la Bucureşti.

Ştiinţa – „Mergi în satul tău, liniştită, căci prin tine, toţi copiii bolnavi de acolo se vor vindeca”, şi aşa a fost.

MODALITĂŢI DE VINDECARE

În afară de MIR, apa magnetizată, pase, pregăteam şi maiouri. Nea Mişu purta maioul de bumbac adus de bolnav 3, 6, 9 zile. Bolnavul îl purta apoi până se rupea.

Această metodă era foarte eficientă. Am trimis părinţilor mei două maiouri prin poştă. Coletul a fost desfăcut de sora mea care stătea cu ei. Când ea a atins maiourile, a simţit prin mâini un fel de curent electric, că s-a speriat.

După purtarea acestor maiouri, unii se făceau bine, iar cei care trebuiau să plece, plecau uşor, fără să se chinuiască, fără dureri.

PASELE se făceau fie prin atingere cu mâna a zonei bolnave, fie deasupra capului, timp de 5 – 6 minute.

În vindecările care se fac prin pase, se ridică frecvenţa vibraţiilor la petele existente pe corpul

energetic, care sunt de fapt, o întrerupere a vibraţiilor pe o porţiune a pânzei de energie a straturilor aurei şi care apar ca nişte carbonizări. Prin ridicarea frecvenţei vibraţiilor, ele devin luminoase. Dar, această frecvenţă nu poate fi fixată prin pase, ele trebuie repetate şi schimbat modul de gândire care a cauzat apariţia petelor.

În alte situaţii, când nu se fac pase, ceea ce poate şterge pentru totdeauna aceste pete, este suferinţa şi numai prin ea poţi evolua ca entitate.

PĂMÂNTEL este un pământ adus dintr-un loc curat, pus într-un săculeţ la masă la care se făceau comunicările, cu o rugăciune dedesubt; s-a făcut de două ori, la început şi cu doi-trei ani înainte de plecarea lui Nenea Mişu.

Pământelul era purtat la gât, de obicei într-o punguliţa din pânză de bumbac de mărimea unui cub de zahăr.

Primul pământel a fost aşa de puternic, că nu se putea dormi cu el la gât, căci provoca nişte furnicături.

Profesorul I. Din Cluj, cu capacităţi extrasenzoriale, vedea pământelul strălucitor ca un soare.

Primul pământel a stat în casa în care se adunau oamenii, unii pentru vindecări, alţii pentru comunicări, până în ziua când, în această casă a intrat o entitate negativă. Pământelul şi-a pierdut atunci lumina şi puterea şi a trebuit aruncat, iar „ştiinţa" dată celor care au primit-o în această perioadă, s-a anulat.

VINDECĂRI MAI IMPORTANTE

Deşi i s-a spus că misiunea lui este alta decât vindecările, şi anume ACEEA DE A AJUTA PE TOŢI OAMENII, nu numai pe cei bolnavi care îl caută, căci aceştia, după ce se vindecă, de obicei uită sau caută alte explicaţii, totuşi îl vor ajuta să facă vindecări deosebite, că el să capete încredere în „Ştiinţa", iar cei din jurul lui, încredere în el şi în „Ştiinţă".

Venea de exemplu, un tânăr care a lucrat pe la Poştă Centrală, pensionat medical, pentru tulburări majore pe fondul unei impotente totale, cu damigeana şi lua apa

magnetizată. Masa pe care stătea această apă, o masă foarte mare, era plină cu borcane de câte 10 – 15 litri. După ce s-a făcut bine, a dispărut, n-a mai apărut niciodată.

O situaţie similară a fost şi aceea a unui egiptolog, care după explorarea unei piramide, a contactat o boală fără leac. Zăcea în pat, era tot o rană, nu putea fi întors decât cu cearşaful. După ce s-a vindecat, când Nea Mişu era acuzat de şarlatanie şi judecat, acesta, adus ca martor, a negat că a fost vindecat de „Ştiinţă Bunătăţii" prin Nea Mişu, deşi se cunoştea că această boală nu poate fi vindecată pe cale medicală. De ce? Nu ştim. Poate de frică sau de teamă de a nu se expune batjocorii celor din jur. Vindecările cele mai numeroase şi rapide, au fost cazurile de epilepsie, şi mai ales în rândurile copiilor.

M.O.

— Fusese operată în 1959. După aprecierea medicilor mai avea de trăit trei luni. Cu tot tratamentul administrat ulterior, puterile o părăseau vizibil, cu fiecare zi. Avea în grijă să o mamă în vârstă, bolnavă şi o fetiţă de 15 ani. Suferea cumplit la gândul că peste puţin timp le va lăsa singure şi fără sprijjin.

Când nu mai avea nicio speranţă, un coleg i-a vorbit de un bărbat cu puteri deosebite. În seara zilei de 22 august 1959 a ajuns la el. I s-a spus că în şase săptămâni se va vindeca. Să se gândească la IISUS răstignit de mai multe ori pe zi.

Să se vindece? Cum? Cu ce? Dacă ar şti el ce are? Sarcom mamar operat şi metastaza la plămân. Dar de ce altora, tot bolnavi de cancer, le-a spus că se fac bine în două săptămâni, iar ei i-a spus de şase săptămâni? întrebări fireşti pe care şi le pune orice om. Efectul a început însă să îl simtă chiar de a doua zi, când s-a trezit veselă, respiră mai uşor şi îi revenise pofta de mâncare. Din ziua când l-a cunoscut pe Nea Mişu, a devenit a doua umbră a lui. A fost cel mai activ om din grupul nostru. Are acum 76 de ani.

P.S. – Era elev la liceu, avea crize comiţiale foarte

frecvente şi puternice. Sora tatălui său, medic la spitalul Grigore Alexandrescu, l-a internat la secţia ei, i-a făcut toate analizele posibile şi le-a spus părinţilor că nu sunt şanse de vindecare.

Făcea crize ziua la şcoală, copiii se speriau. Părinţii lui au venit plângând să primească ajutor de la „Ştiinţa”, deoarece conducerea şcolii intenţiona să nu-l mai primească la cursuri.

Ştiinţa – „Băiatul se va vindeca, dar nu aşa de repede, pentru că înainte de a reveni la viaţa pământeană, sufletul lui a acceptat să permită unor spirite să facă experienţe prin corpul său. Dar îl vom ajuta, îi vom muta toate crizele în timpul nopţii.

Din ziua când i s-a spus acest lucru, nu a mai avut crize decât noaptea, şi-a terminat liceul, iar înainte de a intra la facultate, a avut o criză majoră. Când să intre în casă, a căzut pe scări, s-a lovit de calorifer, s-a umplut de sânge, dar aceasta a fost ultima. A absolvit o facultate, s-a căsătorit, are doi copii sănătoşi. Părinţii sunt fericiţi şi nu pierdeau nici nu prilej să-şi manifeste recunoştinţa pe care familia aceasta o datorează „Ştiinţei Bunătăţii” şi lui Nea Mişu.

P.C.

— Suferea de o afecţiune fără nicio şansă de vindecare. În câţiva ani urma să-şi piardă vederea.

Avea cam 10 ani. Nenea Mişu nu lucra în perioada aceea direct, ci printr-o doamnă, M. St. Lui i s-a atras atenţia să nu dea mâna cu nimeni, să nu atingă pe nimeni, pentru că prin mâini se scurge energie, iar el trebuia să-şi păstreze această putere şi pentru alte activităţi. Noi care eram mai vechi, înţelegeam acest lucru, dar ce te făceai cu cei noi care veneau şi întindeau mâna? S-a găsit o soluţie – de la intrarea pe uşă, li se atrăgea atenţia că Nenea are o eczema şi să nu dea mâna cu el.

Aşa că d-na M. St. A uns cu mir ochii copilului şi i-a spus: „Ţine minte că de azi într-o lună, tu ai să vezi fără ochelari”. La exact 30 de zile, copilul s-a sculat dimineaţa, s-a dus la bucătărie la maică-sa, aceasta l-a certat că face

imprudenţe – cum umblă fără ochelari? La care acesta i-a spus că ochelarii sunt în dulap, doar nu i-a spus tanti că peste o lună n-o să mai aibă nevoie de ei? Şi acum vede fără ochelari.

Tatăl copilului avea o funcţie politică înaltă şi s-a supărat foc. Cum pot cei din casa să creadă în asemenea prostii? S-a dus cu copilul la Policlinica. I s-a făcut un control riguros la ochi, după care medicul curant a fost uimit că băiatul nu mai avea nimic, doar era pacientul lui de câţiva ani.

Doctorul – „Imposibil, ce avea el nu se putea vindeca. Înseamnă că eu am greşit diagnosticul”. Tatăl său era orgolios şi infatuat, ar fi preferat poate că fiul său, mai bine să nu vadă, decât să se vindece cu astfel de „prostii” şi să renunţe el la nişte prejudecăţi.

E.T.

— Tumoarea cerebrală la vârsta de 50 de ani. La puţin timp după ce a fost internată la spital, a făcut o paralizie, nu mai putea vorbi, pleoapele i-au căzut, nu le mai putea ridica. Medicii i-au cerut consimţământul pentru o intervenţie chirurgicală, fără de care considerau că nu mai are nicio şansă să trăiască. Soţul a venit la Nea Mişu, care a întrebat „Ştiinţa”: „Noi spunem că dacă o operaza, moare”. A doua zi, Nea Mişu s-a dus la spital” cu d-na M. St. Care i-a dat cu mir pe frunte, pe ochi. După 3 zile, nu mică le-a fost mirarea medicilor, asistenţilor, când intrând în salon, au găsit-o cu ochii deschişi şi vorbind. Peste câteva zile, şi-a revenit şi mâna şi piciorul. A ieşit din spital fără nicio urmă a bolii. Râdea, muncea, glumea. A mai trecut o perioadă de şapte ani şi a murit la cutremurul din 1977, bloc Scala.

Alt caz. Un copil de 12 – 13 ani, hermafrodit. Era gras, avea forme feminine, şolduri, sex nedezvoltat. A fost dus la cei mai renumiţi medici. L-au chinuit cu tratamente, restricţii alimentare, fără niciun rezultat. Când au venit la Nea Mişu, „Ştiinţa” le-a spus aşa: „Daţi-i copilului să mănânce cât are nevoie şi ce doreşte. Nu-i daţi să mănânce ceea ce el nu vrea. Lăsaţi-l să se joace cât

pofteşte. Nimic altceva”. În trei săptămâni, copilul a slăbit 12 kg., i s-au conturat sexul şi şoldurile de băiat.

Dr. M. Sv. – a fost vindecată de o formă rară şi gravă de leucemie. Fiind mai aproape de Nea Mişu, i-a ajutat şi ea pe alţii să se facă bine.

M.P. – Vindecată de Bassedoff şi somnambulism la vârsta de 48 – 50 de ani; are acum peste 76 de ani.

M.D. – Avea o tumoare canceroasă cât o porocala în dreptul omoplatului stâng. A fost vindecată prin pase – atingerea cu mâna, procedeu repetat de mai multe ori.

Dr. I.G.

— Pensionat medical de la vârsta de 28 de ani, pentru adisonism. Dacă întrerupea tratamentul cu un anumit medicament recomandat pentru această boală, murea în 6 – 7 zile. Ştiind acest lucru, a fost întrebat dacă are curajul să întrerupă acest tratament. Răspunsul fiind afirmativ, i s-a dat apă şi mir. S-a vindecat repede, sunt peste 12 ani de atunci, este sănătos şi lucrează.

Tuturor celor care cereau ajutorul prin Nea Mişu pentru vindecare, li se atrăgea atenţia să nu mai ia niciun fel de medicament, deoarece puterea primită prin mir, apă, pase, intră în conflict cu vibraţiile medicamentului şi puteau apare complicaţii; chiar au apărut la cei care au ignorat acest sfat, asta pe de-o parte. În plus, vindecările efectuate erau un mijloc foarte bun prin care oamenii se puteau convinge că există ceva dincolo de noi, o putere care ne poate ajuta dacă avem încredere în ea.

Într-o zi, cam prin 1968, a venit la Nea Mişu un cuplu, soţ-soţie, 48 – 50 de ani. Soţia nu mai vedea. I s-a dat să bea apă şi mir. După 7 – 8 zile, soţul a venit speriat la Nea Mişu: – „Ce i-ai făcut domnule, că are nişte dureri îngrozitoare?”

Nea Mişu: – „Dacă are dureri, bucură-te. Acesta este semnul că se face vindecarea. Orice operaţie de curăţire doare”.

De regulă, toate vindecările se făceau cu dureri. După câteva zile, soţul era fericit că soţia lui a început să distingă treptat treptat câte ceva, apoi să vadă clar.

După ce ing. Gh. M. A fost cu cei doi copii gemeni, o fetiţă şi un băiat în vârstă de trei ani bolnavi de ciroza hepatică, la toţi medicii din ţară, fără nicio speranţă de ameliorare, se hotărâseră să plece cu ei în străinătate, pentru tratament. Auzind însă de Nea Mişu, n-a vrut să piardă ocazia de a sta de vorbă cu el. Ajuns aici, i s-a spus: „Dacă pleci cu copiii la tratament în altă parte, să ştii că pleci degeaba. N-au ce să le facă şi te vei întoarce cu ei în sicriu. Numai prin cei de sus mai pot fi salvaţi. Dar faci cum crezi”. Inginerul a urmat sfatul primit şi copiii trăiesc şi azi, sunt sănătoşi şi au şi ei acum copii mari. Nu la toţi vindecarea s-a făcut la fel de repede, nu toţi care au venit la Nea Mişu, au fost vindecaţi. De ce? Ce este boală? Manifestarea în corpul fizic a unor greşeli de gândire şi comportament. De aceea, Iisus făcea vindecarea în spirit. Lecuirea mai întâi a cauzelor acestor boli – invidia, egoismul, ura, avariţia, etc. Boala apare în anumite straturi ale aurei, că o pată sau striaţie neagră, mai mică sau mai mare, în funcţie de viciul său greşeală pe care am făcut-o sau o facem. De altfel, viciul este o greşeală pe care o plăteşte trupul prin suferinţă, ori trupul ţi l-ai luat să te ajute să-ţi continui evoluţia. Sufletul nu are simţurile pe care le percepem prin corpul fizic. Suferinţa ce o provoacă trupul atunci când greşeşti, te face să înţelegi ce este bine şi ce este rău. Şi faţă de acest trup, ai datoria de onoare de a-l îngriji şi ocroti. Viciul îl chinuieşte şi de multe ori îl îmbolnăveşte.

Carnea consumată de noi, întunecă aura prin fluidul animalic pe care îl păstrează; fumul de tutun provoacă explozii la nivelul pereţilor alveolelor, distrugând ţesutul; alcoolul da un mare procent de ulcere şi multe alte suferinţe.

Entităţile spirituale mai evoluate nu se pot apropia de cei care consuma în mod obişnuit carne, alcool sau fumează. Mirosul degajat de aceştia îi arde, corpul lor fiind foarte fin, eterat.

Aceeaşi boală, la 10 indivizi, are cauze foarte diferite. La unii poate fi doar o blocare a energiei într-un anumit

punct, zona, o dezordine a vibraţiilor, la alţii ţine de karma lor sau o dorinţă a sufletului de a trece printr-o oarecare experienţă.

Acumularea de energie pe o anumită direcţie prin repetarea unor obiceiuri proaste, se poate concretiza în final, într-o suferinţă. În acest caz, suferinţa nu încetează decât odată cu consumarea energiei acumulată pe această linie.

În afară de cele arătate, trebuie ştiut că sufletul îşi ia destinul, suferinţă de care crede că are nevoie ca să poată progresa. Iar dacă acesta nu acceptă să i se uşureze povara pe care el şi-a luat-o înainte de întrupare, nimeni şi nimic nu îl poate ajuta. Sufletul este suveranul care hotărăşte.

AJUTAŢI DE CEI DE SUS

Voi ilustra în continuare doar câteva exemple mai deosebite:

V.P. – S-a pregătit pentru bacalaureat; a muncit mult, dar n-a reuşit să cuprindă toată materia la literatură română aşa bine cum ar fi dorit. Era îngrijorată. A cerut ajutorul „Ştiinţei Bunătăţii”.

Ştiinţa – „Da, te vom ajuta. Şi-n cer, ca şi pe pământ, domnesc aceleaşi legi. Când vezi un prieten că se zbate să rezolve ceva, dar la un moment dat are nevoie de o mână de ajutbr, trebuie să i-o dai. Şi noi vă ajutăm, pentru că pe de-o parte, legea prieteniei şi omeniei o cere, iar pe de altă parte, pentru că va convinge de existenţa noastră, a celor pe care nu-i puteţi vedea încă.

O să-ţi cadă subiectul pe care-l stăpâneşti cel mai bine. „Şi i-a căzut” Moromeţii” de Marin Predă, subiect pe care îl cunoştea foarte bine.

M.N. – Avea o rană adâncă de 5 cm la piciorul stâng, la nivelul genunchiului – la început a fost o rană banală, apoi a devenit îngrijorătoare. Consultaţii, internări în spitale, dar niciun rezultat. Soluţia recomandată în unanimitate de medici, a fost amputarea piciorului. Disperat, M.N. Se gândeşte la sinucidere.

O rudă foarte apropiată, care făcea parte din cercul condus de Nea Mişu, a primit o sticluţă cu apă magnetizată, care tocmai se pregătise. Dar M.N., nu credea în nimic. Cum să-l convingi de puterea acelei ape? Starea sănătăţii devenea tot mai critică, se prevedea o gangrenă, timpul era scurt, medicii epuizaseră toate metodele de tratament şi el a fost constrâns să se hotărască.

Rudă să riscă, îi vorbeşte bolnavului cu fermitate despre acea apă, ca fiind o posibilă şansă de salvare dacă ar vrea să o bea, şi despre încrederea totală, profundă, fără şovăială pe care trebuie să o aibă în cei de la care primeşte ajutorul.

În dimineaţa următoare, la ora 6, bolnavul, cu faţa la răsărit, face semnul crucii, se concentrează, crede cu toată tăria că se va însănătoşi, şi bea apă. Sufletul lui zbuciumat, descătuşat din mrejele neputinţei, trece pragul.

Miracolul se produce. În aceeaşi zi, la ora 10, medicii agitaţi îl anunţă că au găsit o altă metodă.

Aceasta a dat rezultate, piciorul fiind salvat.

CB – Nu a luat examenul de admitere la facultate. A avut o discuţie contradictorie cu un profesor din comisie, care l-a ameninţat că atâta timp cât el va fi profesor la facultatea respectivă, CB. Nu va intră. A venit la „Ştiinţa” să întrebe ce să facă?

Ştiinţa – „Pregăteşte-te bine şi prezintă-te din nou, că vei intra”. CB. – „Dar este imposibil, pentru că din comisie face parte şi profesorul Y”. Ştiinţa – „Da, va fi în comisie, dar tu vei intra. Ai să vezi”. Timorat, s-a dus la examen. Când, ce să vezi? Profesorul respectiv a făcut o criză renală, a fost transportat la spital, în locul lui a venit altul şi băiatul a intrat la facultate.

M.G.

— Fratele său voia să-şi scoată părinţii din casă, pe motiv că el are o mai mare contribuţie la construirea acelui imobil decât bătrânii. Au ajuns la tribunal. Fratele său a împrumutat 30.000 de lei, a plătit martori falşi, a cumpărat juriştii şi s-a întocmit un dosar în favoarea sa. Bătrânii,

oameni cu vârsta peste 80 de ani, urmau să fie scoşi din casă în care au stat o viaţă.

M.G. A solicitat ajutorul „Ştiinţei”. I s-a spus să ceară rejudecarea procesului, să ceară contra probe şi totul se va reîntoarce în favoarea bătrânilor.

Ce s-a întâmplat: avocatul fratelui său a pierdut primul dosar cu acte fictive, nu se ştie cum, a trebuit făcut altul şi bătrânii au rămas în casa lor.

Acum, o întâmplare care a rămas atât de vie în sufletul meu, ca şi azi, după 20 de ani, mă cutremur când mi-o amintesc.

A venit la mine, în Bucureşti, nepoata mea, G.M. Şi fratele său Iuşti de trei ani, din oraşul Bârlad. Era în preajma Anului Nou. La plecare, i-am dus la gară, unde era o masă de oameni atât de compactă, că nu puteai să înaintezi altfel decât în ritmul în care se mişcă şuvoiul. Numai în timpul războiului am mai văzut aşa ceva.

I-am lăsat pe peron, iar când trenul se gară, am urcat din mers, ca să pot prinde măcar un loc, pentru că aveau de mers cam 8 ore. Am găsit un singur loc pe care să-l ocup, am lăsat pe bancă o sacoşă cu lucrurile copiilor, nişte cumpărături de 1.000 de lei şi o sticlă cu apă magnetizată şi mir. Trenul s-a aglomerat, scară, acoperişul, erau ticsite, am coborât cu mare greutate să iau copiii de pe peron, aşa cum ne înţeleseserăm. Stupoare, copiii nicăieri. Ce să fac? Nu mai ştiam în ce vagon lăsasem sacoşa, unde au putut urca ei, dar intro fracţiune de secundă am realizat că apa şi mirul din sacoşa ne vor aduce pe mine şi pe copii în acelaşi punct.

Am urcat la întâmplare într-un vagon, peste mulţimea de oameni de pe scară, saci, valize, că disperatul care nu mai ştie ce face, trebuia să găsesc copiii şi lucrurile. Trenul trebuia să plece de 10 minute, iar eu mergeam în neştire, când deodată, am zărit sacoşa, am întors capul şi în dreptul băncii cu pricina, în spaţiul prin care se circulă, amândoi copiii. Mi s-au înmuiat picioarele. Le-am arătat de departe locul lor, am coborât în grabă, batjocorita de mulţime, şi cum am atins peronul, trenul a pornit. A

întârziat un sfert de oră. Am trăit momente de profundă tensiune, dar puterea mirului, dublată de încrederea mea, au contribuit la rezolvarea impasului.

Primirea mesajelor de la cei de sus se făcea la ore fixe şi nu trebuiau întrerupte. Aceştia ne spuneau că interpretează nişte imagini care rulează că la un film şi ne comunică nouă ceea ce văd. Dacă îi întrerupem, imaginile trec şi relatarea nu mai poate fi coerentă. De aceea, toţi căutăm să respectăm ora de venire.

Dar într-o zi, o prietenă din grup, pe nume J., însărcinată, cu o sarcină care depăşise termenul normal, a ajuns mai târziu. Comunicarea începuse. Gazda s-a supărat, iar J. I-a spus cu blândeţe: „Mitico, iartă şi tu o păcătoasă care a greşit”.

Mai târziu, într-o comunicare, ni s-a spus să ţinem minte aceste cuvinte, că le vom mai auzi o dată. A fost internată în spital, sarcina ajunsese la 11 luni.

— „D-le. Doctor, am depăşit de mult termenul. O să-mi plesnească burta”, se lamentă biata femeie.

— „Ai răbdare, aparatele noastre arată că totul e în ordine. Credem că e o sarcină dublă” i-a răspuns doctorul.

Peste câteva zile, i s-a făcut rău, ceva a plesnit într-adevăr înăuntru, a pornit o hemoragie puternică, medicii abia atunci au intervenit. Copilul a fost salvat, dar ea a murit.

A murit şi a înviat de câteva ori. Cât de mult a dorit să trăiască pentru cei trei copii minori care au rămas în urmă. Dar destinul este implacabil, împletindu-se într-un chip desăvârşit cu destinul celor din jur.

Trebuiau să trăiască fără mamă, lipsiţi de dragostea şi căldura ei. Era înţeleaptă, bună şi blândă, că o rază de soare la sfârşitul toamnei.

La aproape un an de la plecarea sa, la o comunicare, după ce „Ştiinţa” ne-a spus câteva cuvinte, a continuat: „Ei, acum o surpriză – o să vă vorbească cineva care a fost în grupul vostru, o s-o recunoaşteţi după nişte vorbe care le-aţi mai auzit”. Şi a început: „Mitico, iartă şi tu o păcătoasă care a greşit”. Era J., care continuă: „Voi credeţi

că plecarea mea a fost un accident. Nu. Eu a trebuit să plec atunci, altfel aş fi devenit călăuza unei suferinţe pentru voi toţi. Soţul meu avea o iubită şi voia să divorţeze. Că toată vina divorţului să se întoarcă asupra mea, că el să nu aibă niciun fel de neplăceri la serviciu, dimpotrivă, şefii lui să-i aprobe ideea, ba chiar să-l oblige să se despartă, el adună probe, argumente. De câte ori veneam de la comunicări, mă întreba cine a mai fost, ce s-a mai spus acolo. Când ar fi avut mai multe date, s-ar fi dus şi ar fi spus de existenţa acestui grup, prostii cum zicea el… Astfel ca toţi aţi fi avut de suferit. Aşa că până la producerea deznodământului cu mine, lucrurile au fost tărăgănate. Boala lui de ochi s-a accentuat, a fost ţinut trei luni în spital, a avut apoi concediu medical prelungit, o pensionare temporară şi-n felul acesta s-a ajuns la dată când eu trebuia să plec, iar cei din grup au scăpat de eventuale necazuri.

Cam la jumătate de an de la această întâmplare am avut un vis în care discutăm cu J.

Eu – „Spune te rog, cum e acolo, ce faceţi voi?”

Ea – „Noi suntem foarte ocupaţi, muncim foarte mult”.

Eu – „Dar ce munciţi?”

Ea – „învăţăm. Învăţăm să distingem şi să interpretăm semnele”. Eu – „Şi după ce învăţaţi, daţi vreun examen?”

Ea – „Da”.

Eu – „Şi ce ţi-au dat ţie la examen?”

Ea – „Mi-au dat 33 de semne pe care să le desluşesc. Eu n-am putut desluşi decât 31, două nu”. Eu – „Şi ce se întâmplă dacă nu iei examenul? Ţi se dă vreo sancţiune?”

Ea – „Da. Cele două semne pe care nu le-am putut înţelege, reprezentau chiar păcatul, iar eu va trebui să vin din nou pe pământ”.

În vremea aceea mai venea pe la noi o elevă, de vreo 15 ani, ce fusese operată de cancer la un picior.

La 18 ani a murit. Părinţii au iubit-o atât de mult, fusese singurul copil şi suferiseră cumplit, că se gândeau

că o să-şi piardă minţile. A fost în această familie o jale de nedescris.

Văzând cei de sus că tot ce li se spune părinţilor ei, pentru a-i linişti şi mângâia în marea lor durere, nu ajută la nimic, atunci li s-a spus adevărul: în altă viaţă, fata acesta a fost copilul lor. Ei au fost atât de rai cu ea, că au lăsat-o să moară de foame. În viaţa actuală, ea şi-a luat acest program, să fie din nou copilul lor, că suferinţa ei să-i poată sensibiliza şi în felul acesta să-i ajute să progreseze.

Această veste, a reuşit să-i trezească şi să-i facă să raţioneze. A avut efectul unui duş rece.

Voi arăta acum, cazul lui P.S., care nu credea că dicolo de acesta viaţa mai e şi altceva, ci numai în munca sa, în puterea mâinilor şi minţii sale.

La vârsta de 62 de ani, s-a declanşat o ciroză galopantă, cu dureri cumplite, insuportabile. După starea în care se află, medicii i-au mai dat 2 – 3 zile de trăit. Au trecut însă 30 de zile, iar sufletul în care el nu credea, refuză să părăsească trupul. Neputincioşi şi disperaţi în faţa acestei suferinţe supraomeneşti, copiii iau făcut slujbe religioase, masluri, dar inutil.

I.P., sora lui, îşi dă seama de situaţie, îngenunchează la patul acestuia şi îl îndeamnă să-şi îndrepte gândul spre Dumnezeu, să-i ceară iertare pentru necredinţa lui.

P.S. Ascultă atent, este lucid, înregistrează totul. Ochii arşi de febră şi durere se deschid mari. Contrar aşteptărilor, spune cu claritate şi hotărât:

„DOAMNE CRED ÎN TINE, IARTĂ-MĂ!”

A chemat copiii să-i mai vadă odată, a închis ochii, a oftat, faţa chinuită de boala s-a înseninat. Bucuria şi fericirea, inundându-i deodată chipul, l-au înfrumuseţat şi aşa liniştit, şi-a dat ultima suflare.

Au fost ajutaţi zeci de mii de oameni, aduşi de suferinţe grele şi de necazuri cotidiene, de către această sursă de binefacere şi lumină, Nenea Mişu. I-a tratat pe toţi cu răbdare, blândeţe şi multă solicitudine.

Veneau la el hăituiţi de tot felul de spaime şi plecau cu sufletul plin de încredere şi speranţă.

Pentru toate problemele noastre, mai mari sau mai mici, am găsit la el o vorbă bună, un sfat, o încurajare. El a fost pentru noi toţi un prieten şi un îndrumător fără egal. Suferea şi se bucură alături de noi pentru fiecare succes, pentru fiecare durere. Radia în jurul lui atâta bunătate, lumina şi căldură, încât cu greu ne îndurăm să ne dezlipim de el.

Mulţumim Tatălui Ceresc pentru şansa ce ne-a dat-o, aducându-ne alături de el.

Dacă ne întoarcem cu gândul înapoi cu 30 de ani, refăcând acest drum lung, presărat cu multe decepţii, spini şi bucurii, alături de Nenea Mişu, maestrul nostru, acum la capăt de drum, putem realiza că noi cei de azi, nu mai semănăm decât fizic cu cei de-atunci.

Dar, mulţi chemaţi, puţini aleşi; dintre cei mulţi care au trecut pe la el, câţi au mai rămas? Puţini, foarte puţini, dar constanţi. Iisus spunea apostolilor săi: „Nu voi m-aţi ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi”. Poate şi cu unii dintre noi s-a întâmplat la fel. Nenea Mişu ne spunea că motivele pentru care am venit la ei au fost doar nişte pretexte ca să putem ajunge la „Ştiinţa” şi singurul mod de a ne arăta recunoştinţa faţă de Tatăl Ceresc, este acela de a ne iubi unii pe alţii, de a ne vedea pe noi în cei care sunt alături de noi, că binele sau răul pe care îl facem acestora, ni-l facem de fapt nouă. Noi credem de exemplu, că facem un bine cerşetorului dându-i un ban, când de fapt, el ne face nouă. Întinzând mâna, el se umileşte şi ne dă nouă posibilitatea de a face bine.

Nenea Mişu al nostru şi al tuturor celor umiliţi, obidiţi, fii mulţumit acolo unde eşti, ceea ce ai sădit în sufletele noastre va trăi şi va rodi şi dincolo de noi.

Ajută-ne în continuare ca să nu te dezamăgim vreodată.

LA RĂSPÂNTIE DE DRUMURI

Modest şi blând, temător de a nu greşi, frământat de întrebări fără răspuns, în cele mai grele momente de cumpănă, Cerul nu l-a lăsat, ci i-a trimis întotdeauna

ajutorul de care avea nevoie.

Numărul mare de bolnavi care-l asaltau zilnic la locuinţa sa din str. Vasile Andronache, a atras nemulţumirea vecinilor, proprietarului, care s-au plâns autorităţilor.

Lucra la Ministerul de Interne, că strungar. A fost pus în discuţia adunării generale şi exclus din partid, pe motiv că preocupările sale contraveneau principiilor filosofiei materialiste.

Au fost aduse somităţi, care au stat mai întâi de vorbă cu el, pentru a lămuri misterul vindecărilor, dar nu au reuşit. Au încercat atunci să-l convingă că poate nu-i decât autosugestie, şarlatanie, escrocherie sau vrăjitorie.

— Tov. Petrescu, explică-ne şi nouă cum ai reuşit să faci vindecări?

— Nu ştiu, nu am decât patru clase primare, nu-mi pot explica. Dar poate mă ajutaţi dvs. Să înţeleg şi eu. La comunicări, tot ce pot să vă spun, este că mi se deschide gura şi vorbesc lucruri pe care nu le ştiu. Parcă altcineva ar vorbi prin mine.

— Îţi dai seama că tot ce faci este incompatibil cu calitatea de comunist?

— Da, dar eu nu pot să mint partidul numai de dragul de a rămâne în rândurile lui.

Deşi şedinţă a fost scurtă şi formală, câţiva ofiţeri au luat cuvântul arătând că el nu a făcut decât bine şi nu a pretins nimic de la nimeni. Mai mult chiar, de câte ori îi mulţumeam pentru ajutorul ce. Ni-l dădea, el spunea: să-i mulţumim Celui de Sus.

Primul care a vorbit a fost colonelul al cărui copil a fost vindecat de hermafroditism. La acuzaţiile de vrăjitorie, cineva din sală a zis: „Păi dacă lucrează cu diavolul şi acesta face bine oamenilor, atunci hai să ne împrietenim şi noi cu el”. Şedinţa s-a terminat în hohotele de râs ale tuturor.

Învinuirile răutăcioase, nedrepte, excluderea dintr-un partid în ale cărui idealuri a crezut, pe care l-a slujit cu devotament, i-au sfâşiat sufletul, rupând zăgazul lacrimilor

care i-au brăzdat fata.

Mi-amintesc cugetarea plină de adevăr a unei tinere: „Cel bun a fost umilit, batjocorit şi hulit, ori de câte ori a vrut să se afirme (Iisus). De aceea cel mai bun, Dumnezeu, nu încearcă să se afirme niciodată”. Şi cum o suferinţă nu vine niciodată singură, fără serviciu, reclamat de proprietar că trăieşte din înşelăciune, a fost judecat şi condamnat la un an închisoare. În 1972, a fost reabilitat din oficiu. În timp ce el îşi execută aceasta pedeapsă, familia s-a mutat pe str. Mihai Bravu, într-un apartament. Lumea continuă să-i vină la uşă. A avut atunci momente când se gândea că ar trebui să renunţe la vindecări, pentru a nu crea necazuri copiilor să-i când era mai chinuit de gânduri, a reapărut dr. N.

— Nu cumva să te laşi, să fii bucuros că ţi s-a dat o asemenea putere; să ştii că şi eu pot să fac câte ceva.

Dacă vrei, hai să mergem mâine la ora x, la şosea.

A doua zi s-au întâlnit la şosea, s-au aşezat pe o bancă.

— Uite, eu pot să fiu acum şi aici şi în altă parte, a zis dr. N.

— Ei, cum? a întrebat Nenea Mişu.

— Un sfert de oră să nu mă întrebi nimic. Uită-te la ceas şi ţine minte oră.

Doctorul şi-a pironit privirea într-un punct fix şi n-a mai zis niciun cuvânt. După sfertul de oră zice:

— Hai acum acasă la matale.

Ajunşi acasă, dr. N. S-a dat după colţ. Uşa apartamentului s-a deschis şi Nenea Mişu a întrebat-o pe soţie:

— Margareta, m-a căutat cineva cât am lipsit eu de acasă?

— Da, dr. N.

— De mult?

— Nu, cam de o jumătate de oră.

Atunci a apărut de după colţ dr. N, întrebându-l pe Nea Mişu:

— Ei, te-ai convins?

— Da!

Cu ajutorul dr. N., Nenea Mişu a depăşit atunci starea sufletească grea în care se găsea. Dar lumea continuă să vină la uşă. Vecinii se întrebau ce caută aceştia acolo, ce se petree acolo? În situaţia aceasta nu erau decât două soluţii: ori renunţă la activitatea lui, ori se mută în altă parte; şi s-a mutat la d-na M. St. S-a împlinit astfel prezicerea doamnei V., care cu mulţi ani în urma le-a spus: „Dumneavoastră o să vă despărţiţi. El are pe cap o coroană de parcă ar fi împărat. Va stă şi cu o femeie tânără, cu care va avea un băiat”.

Nenea Mişu – „Eu să mă despart? Nici pomeneală. Şi să mai am şi un copil la bătrâneţe? Poveşti”. Băiatul s-a născut în 1976, numele lui a fost dictat de sus, cu mult înainte de a se naşte. Trecând peste toate greutăţile, şi n-au fost puţine, tânără mamă a înfruntat prejudecăţile unora, dezaprobarea altora, aducând pe lume acest minunat copil, programat să vină pe pământ.

Singuri şi neînţeleşi, desprinşi de familie, grea, foarte grea e viaţa celor veniţi de sus cu misiuni, intru ajutorarea trezirii noastre din ignoranţă. Şi ce le-au oferit oamenii acestor suflete mari, coborâte din lumină înaltului în noaptea pământului, în schimbul sacrificiului lor? Crucea, rugul, otrava, puşcăria, ghilotina, batjocură şi umilinţă.

D-na M. St. Avea o tenacitate şi un curaj demne de toată admiraţia, şi-a riscat libertatea (în condiţiile unui comunism foarte habotnic, când omul era, într-un fel, considerat proprietatea statului şi nu avea libertatea de a face altceva decât ceea ce dorea partidul), slujba, liniştea, a ignorat toate nemulţumirile şi reclamaţiile vecinilor, oboseala, deranj etc… Nici nu ajungeau bine de la serviciu şi casa se umplea de lume, stăteau în picioare în cameră, bucătărie, balcon şi ascultau comunicările, care se făceau din două în două ore. Ne apucă 11 noapte acolo. Le ascultăm că pe nişte vecernii, într-o atmosferă de înaltă trăire spirituală. Erau pentru noi adevărate sărbători ale sufletului, erau oxigenul nostru, hrana după care tânjeam şi de care nu ne puteam lipsi.

Cât de frumos şi cât de greu a fost. Cu teamă permanentă a riscului de a pierde slujbele, cu greutatea trăirii pe două planuri, greutatea unei vieţi duble: la serviciu trebuia să fii altul decât erai tu, cel adevărat. Nu se admitea altfel, nu se putea altfel. Când mai scăpăm câte o vorbă, o părere diferită de a celorlalţi, eram expuşi oprobriului şi batjocurii colegilor „juşti şi principiali”. În casa aceasta am trăit 9 ani de satisfacţii spirituale. Dar câţi am mai rămas din cei care veneam acolo?

Într-un colţ, căzut în el, stătea de obicei ing. M, trist, abătut, nu-i cunoşteam glasul. Fiind pensionat medical, singur, fără ocupaţie, a studiat multă literatură esoterică. A experimentat şi a reuşit să facă „detaşări”. După câteva plecări, s-a deschis, a devenit cu totul alt om. De nerecunoscut: inteligent, jovial, simpatic. Îşi pusese sub reverul sacoului un caronas pe care scria: SOURIR. Când o vedea pe gazda noastră tristă, întorcea reverul şi i-l arată râzând: SOURIR, d-na M., SOURIR.

L-am rugat să ne povestească şi nouă ce a văzut în călătoriile lui astrale. N-a putut să ne spună decât că acolo e o stare de beatitudine, o fericire ce nu poate fi redată în cuvintele cunoscute de noi, pământenii. În preajma Anului Nou, un amic al său, l-a invitat la masa într-una din acele zile. A acceptat, dar cu rezervă, că dacă nu va veni până la ora 12, să nu-l mai aştepte, pentru că nu vrea să mai facă un drum şi să ceară permisiunea celor de sus de a nu se mai întoarce, căci a ajuns să nu mai poată suporta ipocrizia pământească.

De plecat a plecat, dar nu s-a mai întors niciodată. L-au găsit în cameră, în pijama, cu ochelarii în mână, în poziţie de concentrare. A fost plâns şi îngropat ca fiecare om.

La comunicare ni s-a spus că atunci când te decorporalizezi, vezi cât de bine e Sus, vezi totul în general, dar nu vezi locul pe care vei sta tu. Iar locul lui, va fi cu o treaptă mai jos deca ar fi fost dacă şi-ar fi trăit viaţa până la capăt.

Experienţa ing. M a însemnat mult pentru Nenea

Mişu, care nu îndrăznea să ne spună şi nouă câte ceva din ceea ce vedea dincolo, atunci când se „detaşa”, de teamă de a nu deveni ridicol şi a-l consideră nebun, dar şi pentru noi.

Profesorul I. De la Cluj, care putea vedea în energetic, l-a observat şi pe Nea Mişu. Ce-a văzut el? În jurul capului acestuia era un fel de nor, iar când se comunică prin Nea Mişu sau făcea pase, un fascicol din acest nor se desprindea, trecând la cealaltă persoană.

COMUNICĂRILE

Nenea Mişu era bâlbâit, vorbea greu, dar în timpul comunicărilor vorbea foarte fluent, clar, spunea uneori lucruri pe care nu le înţelegea, cuvinte pe care nu le cunoştea. Atunci se oprea şi ne întreba pe noi ce s-a spus. Odată, de exemplu, se vorbea despre viaţă austeră, s-a oprit şi a întrebat ce este auster, blasfemie, premeditat, etc.

Ni s-a spus de Sus, că de aceea a trebuit să aibă doar 4 clase elementare, ca să nu creadă lumea că ceea ce comunică sunt plăsmuirile sale. De fapt, din aceleaşi motive, felul lor de exprimare era diferit de al nostru.

Între comunicări, discutăm tot felul de probleme, aspecte din viaţa zilnică, ce-am mai citit, ce am înţeles din cele citite, iar la comunicări, cei de Sus, lărgeau aria probimaticii, cu înţelesuri mult mai adânci, uneori ne corectau sau ne aprobau.

Când discutăm aspecte de la locurile noastre de muncă, ne atrăgeau atenţia să muncim cinstit, cu suflet, să fim corecţi, să nu facem greşeli cu gândul că cei de Sus ne vor ajuta să ieşim din încurcătură, să nu invidiem pe nimeni, fiecare vine cu destinul lui şi fiecare are de completat prin destin, învăţămintele, cunoştinţele care-i lipsesc. De aceea să nu râvnim la ce are altul, să nu fim egoişti, să fim toleranţi, să fim îngăduitori, să ne îmbrăcăm frumos, curat, să avem o ţinută bine îngrijită.

Pe lângă acestea, mai primeam idei referitoare la rolul, rostul vieţii pe pământ, iubire, bunătate, evoluţie.

Pământul fiind una din planetele nu prea evoluate, spiritele întrupate aici sunt eterogene. De aceea scoala Pământului este foarte grea, dar şi foarte bună. De la cei buni trebuie să învăţăm drumul pe care trebuie să mergem, de la cei răi, drumul de care să ne ferim. Toţi sunt necesari, de aceea trebuie să-i iubim pe toţi. Din orice fapt, pozitiv sau negativ, avem de învăţat ceva.

Mai corect ar fi, ne-au spus-o mai târziu, să nu vorbim de oameni buni sau rai, ci de oameni mai evoluaţi sau mai puţin evoluaţi. Nu există păcat, greşeală etc, folosim aceste cuvinte în lipsa altora, ci doar necunoaştere şi de aceea, trebuie să trecem prin toate că să învăţăm.

Omul evoluat are putere de percepere, respectiv înţelegere, dar când este mai puţin evoluat, atunci înţelege mai greu sau deloc. Inteligenţa nu înseamnă neapărat evoluţie. Cel evoluat are frecvenţa vibraţiilor mai ridicată decât a celorlalţi, ori frecventa vibraţiilor te aşază lângă bunătate sau răutate. Evoluţia este rodul muncii tale, n-o poţi primi în dar, cumpără sau fură. Omul nu-i nimic altceva decât energie reglată la anumite frecvente, în funcţie de evoluţia fiecăruia.

Ce este evoluţia? Prefacerile, de exemplu, prin care trece sămânţă, de la stadiu de sămânţă până la stejarul ajuns la maturitate. Omul a ajuns la un grad de evoluţie mai ridicat, atunci când nu mai face deosebire între el şi cel de lângă el, când iubeşte tot ce e creat, când se vede pe el în toţi şi pe toţi în el. Dar ca să ajungi aici, trebuie să munceşti ca să înţelegi cele două legi ale cosmosului: iubirea şi bunătatea. Omul mai puţin evoluat, se află de fapt la început de drum, este cel care nu înţelege, care nu este echilibrat şi nici eliberat încă de cruzimea instinctelor animalice, care nu poate distinge ce este bine şi ceea ce este rău. Aura acestor oameni este întunecată, sau dacă este puţin mai evoluat, dar are vicii – băutură, drog, orgoliu, egoism, minciună etc... – aura lui are striaţii negre prin care se infiltrează puterea răutăţii care îl domină şi-l îndeamnă să facă lucruri rele, să fure, să omoare, într-un cuvânt să facă suferinţa altuia. Dar toate acestea fac parte

din evoluţie, din drumul spre cunoaştere. Tatăl Ceresc însă, nu te judecă şi nu te pedepseşte, cel care judecă eşti TU.

Pe pământ nu venim pentru fericire, ci pentru a învăţa ce este binele şi răul, să le putem distinge în esenţa lor. Aici este multă suferinţă, dar ea este profesorul, dalta care şlefuieşte simţurile.

Comunicările care ni se făceau la început, când noi nu cunoşteam mai nimic, erau asemănătoare şcolilor pământene. Întâi că la grădiniţă, poveşti, aşa cum spun bunicii nepoţilor, ca să treacă timpul, apoi că la şcoala primară, pe urmă cunoştinţe de liceu, etc. Toate ne-au fost date treptat, treptat, gradat, după nivelul de înţelegere al celor ce le ascultau. Din când în când, profesorii noştri, ne mai supuneau la câte un test.

Odată, după un asemenea test, ne-au spus aşa: „Am constatat că elevii noştri, mai au încă multe de învăţat”.

Altă dată, ne-au lăudat: „Vedem că aţi ajuns să înţelegeţi destul de bine lucrurile”.

Nu era comunicare în care să nu ni se vorbească despre IUBIRE, că liant care apropie oamenii şi anulează efectele negative de ură, invidie, egoism etc…

Când vedem pe stradă un infirm, un om bolnav, necăjit, să ne gândim că omul acela am putea fi noi.

Când avem nişte probleme, să spunem şi noi aşa cum spunea Iisus: „Suferinţa pleacă de la mine. Tu eşti o licărire a răutăţii, iar eu sunt o scânteie a Tatălui Ceresc”. Să nu uităm, că fiecare om are firea lui şi fiecare fire are legile ei, de aceea, îngăduinţă, toleranta, trebuie să ne ghideze în permanenţă acţiunile. Orice gest mărunt de bunăvoinţă sau invers, repetat, devine obicei, iar obiceiurile se transformă în facultăţi ale sufletului şi încetul cu încetul, mai facem un pas pe scara evoluţiei.

Pelerini prin văi, prin mit
La Benares şi Madura
Omul nu-i decât măsura
Unui drum de împlinit.
Lucian Blaga

DESPRE MAESTRUL NOSTRU

Aşa cum am mai arătat, Nenea Mişu făcea drumuri dese prin dematerializare sau „detaşare” la Madras şi Shambala. În anul 1972, în preajma sărbătorilor de Paşte, a plecat la Shambala pentru 7 zile.

Cum a plecat? Iată cum: s-a dus la şosea, s-a aşezat pe banca pe care stăteam noi. După un timp, s-a simţit greu ca de plumb, apoi s-a trezit în altă parte, pe un platou plin de verdeaţă şi lumină, alături de 7 mari iniţiaiti.

Cum s-a întors? La fel de simplu: s-a trezit deodată pe aceeaşi bancă de pe care a plecat. Arată ca şi la plecare, doar puţin mai bronzat.

Tot timpul cât a durat drumul a fost conştient. Ne-a povestit cum îşi făcea reproşuri că a uitat să-şi ia cămaşa de in cu care pleca de obicei la astfel de drumuri şi se gândea că va fi certat. Dar, spre bucuria lui, nu i-a zis nimeni nimic. Toţi 7 erau îmbrăcaţi în cămăşi lungi de în afară de el, iar în picioare purtau un fel de sandale romane. Trei dintre ei aveau părul tuns scurt.

Nu ne-a descris Shambala, ne-a spus doar ce se face acolo. De acolo este dirijată viaţa de pe pământ şi corectată derularea unor evenimente cu efecte negative asupra Terrei. Acolo se întâlnesc marile entităţi diriguitoare, se iau hotărâri şi se desfăşoară acivitati importante pentru apărarea pământului.

Cele 7 zile au trecut ca o clipă, a fost o permanentă zi, fără noapte, fără somn. De mâncat n-au mâncat nimic, au băut doar o fiertură din plante, preparată de doi bătrâni. Acesta fiertura conţinea tot ce-i trebuie organismului, ţinând şi de foame şi de sete.

Oricât de convingătoare ar fi argumentele teoretice, acestea nu au puterea, nu se pot compara cu ceea ce simţi atunci când vezi cu ochii tăi unele lucruri.

„De m-ar pune la zid”, spunea Nenea Mişu, „n-aş putea să neg existenţa Tatălui Ceresc, după ceea ce am văzut”.

Cât a stat acolo, pe lângă alte lucruri, a văzut că un

fel de film, episoade din viaţa lui Iisus şi în special, judecată şi răstignirea. Atunci a văzut clar cum organizatorii judecăţii au aranjat astfel mersul întâmplărilor încât pedeapsa cu moartea să fie o consecinţă a cererii mulţimii. Preotul care era principalul organizator al punerii în scenă a „pedepsei”, instigă mulţimea împotriva lui Iisus şi s-a adresat unui ostaş roman cu cuvintele: „Omoară-l tu că legea mea nu-mi permite vărsarea de sânge”. Dar replică veni imediat: „Nu ştiu cărei legi slujeşti tu, dacă aceasta îţi permite condamnarea unui nevinovat”.

La întoarcerea dintr-o asemenea călătorie, timp de o săptămână era foarte obosit, până se readapta condiţiilor atmosferice ale zonei noastre geografice, iar când se reîntorcea în corpul fizic în urma unor decorporalizări, trăirile erau penibile, dându-i senzaţia pătrunderii într-o peşteră umedă, rece şi rău mirositoare.

De obicei, când trebuia să plece, se ducea să stea într-o casă mai izolată, unde să nu fie deranjat.

Uneori plecă el sus, alteori veneau cei de sus în vizită la el.

Într-o vară, ducându-se într-o comună din judeţul Brăila, a văzut o fată de 15 ani, cu un cap de păpuşă, dar cu coloana vertebrală încovoiată ca o cobiliţă. Starea fetei l-a impresionat profund, nu-şi putea lua gândul de la suferinţa ei şi zicea: „Trebuie să fi fost o greşeală a medicilor. La naştere, cu forcepsul, i-or fi atins un anumit centru”.

La o comunicare, a primit răspuns la întrebările lui: „Nu este nicio greşeală, ai să vezi în curând despre ce este vorba. Peste puţin timp s-a decorporalizat şi a văzut că într-o altă viaţă, fetiţa aceasta a fost o mare vrăjitoare, care a făcut multă suferinţa celor din jur şi la revenirea pe pământ, s-a autopedepsit, luându-şi aceasta infirmitate”.

Nenea Mişu avea destule suferinţe – calculi renali, gâtul, stomacul, picioarele şi altele. Dar după o suferinţă care apărea mai pregnant, puterea şi înzestrarea lui sporeau.

Suferinţă în general, accelerează vibraţiile, iar în acest vârtej, materia îşi ridică calitatea. Reziduurile fiind înlăturate, corpul devine un cristal din ce în ce mai fin, cu simţuri pe aceeaşi măsură, canal deschis, apt să capteze din eter cele mai înalte sonorităţi.

A avut clarvedere. Era suficient să se gândească la cineva şi îl şi vedea unde era, ce făcea în clipa aceea. Mergea pe stradă, îi vedea pe cei care pentru noi erau invizibili, discută cu ei, îi auzea, dar la un moment dat, şi-a dat seama că nu mai poate să-i distingă pe cei vizibili de cei invizibili, iar oamenii de pe stradă se uitau miraţi la el, pentru că ei nu vedeau cu cine se întreţinea el şi credeau că vorbeşte singur. Şi atunci, i-a rugat pe prietenii de sus, cu care era într-o permanenta legătura, să-i ia acest dar, pentru că pe pământ e greu să ai asemenea însuşiri, semenii te pot considera nebun (adică nu e bun pentru gradul lor de pregătire şi înţelegere).

Cei de Sus, Mării şi Bunii noştri prieteni, fraţii noştri mai mari, ne-au ajutat prin el neînchipuit de mult, direct sau indirect. Pentru orice greutate, suferinţa, veneam şi întrebăm ce să facem. Datele pe care ni le spuneau, nu se potriveau întotdeauna, timpul lor fiind diferit de al nostru, pe de o parte, iar pe de altă parte, ei vedeau în final cum va fi. Dar de realizat, se realiza aşa cum ne spuneau ei.

Ne încurajau, ne sfătuiau, dar ne atrăgeau atenţia că destinul este AL NOSTRU ŞI NOI trebuie să ni-l trăim ca să putem evolua.

Prin Nenea Mişu, punte de legătură între cer şi pământ, cei de sus cunoşteau modul cum se desfăşoară evenimentele mai mari sau mai mici de pe pământ prin prisma simţurilor corpului fizic, îşi completau şi îşi îmbogăţeau cunoştinţele despre modul de trăire în trup fizic, prin simţuri, a legilor divine.

Menirea lui a fost că, prin ceea ce a făcut, să ajute la schimbarea modului de gândire al semenilor săi, astfel încât să fie mai pregătiţi pentru perioada de sfârşit de ciclu în care am intrat şi care va produce mari transformări pe planetă, multe fenomene uimitoare, greu

de acceptat pentru omul nepregătit.

O parte dintre noi, cei care în ultimii 6.000 de ani au acumulat o anumită formula chimică (este vorba de o anumită cantitate de fier) care se poate distinge în culoarea aurei, vor pleca de pe pământ, într-un alt plan energetic. Aceştia vor fi absorbiţi că de un magnet, precum pilitura de fier. Plecarea se va face cu trupurile, pentru că prin simţuri, aceşti oameni să poată învăţa în continuare.

Mai aflăm că plecarea se va face prin schimbarea frecvenţei vibraţiilor. Un fel de nor îi va înconjura pe cei ce trebuie să plece şi vor deveni invizibili. Vor fi multe întrebări şi nedumeriri atunci, de aceea cei pregătiţi în acest sens, împreună cu cei din spaţiu, vor căuta să ajute oamenii să înţeleagă aceste schimbări aici, dar şi în nouă dimensiune unde vor merge, pentru că mulţi vor fi nedumeriţi, nu vor şti ce s-a întâmplat cu ei.

Totul este vibraţie, şi lumina şi căldură, culoarea, parfumul, gândurile, cuvintele, fiinţele, tot, tot. Cu cât calitatea unui lucru este mai bună, cu atât vibraţiile sunt mai înalte. Se spune în popor: „Fuge că dracul de tămâie”. De ce? Dracu’ reprezintă vibraţiile joase, grosolane, iar tămâia, vibraţiile înalte, superioare, pe care vibraţiile joase nu le pot suporta.

Fiecare om pleacăt de pe pământ, va fi atras pe treapta de vibraţii corespunzătoare propriei lui frecvente vibratorii, gradului său de evoluţie. Nimeni nu va putea sta mai sus sau mai jos de locul corespunzător stării lui.

UN GÂND DE ADÂNCĂ RECUNOŞTINŢĂ ŞI PIOASĂ ADUCERE AMINTE, PENTRU NENEA MIŞU.

Voi încheia grupajul de amintiri, cu câteva fraze redate aproximativ, rostite de cei de Sus.

29 mai 1972 – „Vă spunem că aici nu se spun lucruri numai pentru a satisface curiozitatea şi dorinţa omului de a afla ce ar fi sau ce n-ar fi. Şi vă spunem noi, că vor fi lucruri în această ţară, care pentru oricare fiinţă omenească, nu vor fi decât o mirare şi o întrebare. Şi atunci, cine nu va cunoaşte această tărişoară cu numele de România? Divinitatea a hotărât că aici să se formeze un

detaşament de oameni întrupaţi prin care se vor cunoaşte lucruri mari şi înălţătoare”.

13 februarie 1972 – „Care este destinul acestei ţări?”

„De sus s-a hărăzit că aici, în România, să fie locul unde să vină la viaţa spirite superioare, care prin spiritualizare, să ajute omenirea în depăşirea acestei mari cumpene, sfârşitul de ciclu.

NENEA MIŞU NU A FOST UN OARECARE NATIV, CUM SUNT MULŢI ALŢII.

EL A FOST ŞI ESTE O MARE LUMINĂ, O PUNTE DE LEGĂTURĂ ÎNTRE CER ŞI PĂMÂNT, ÎNTRUPAT ÎN ACEASTĂ ŢARĂ ÎN SCOPUL PREGĂTIRII DRUMULUI PENTRU MARILE ÎNFĂPTUIRI SPIRITUALE CE VOR AVEA LOC ÎN ROMÂNIA.

Deşi nu eram eu cea mai indicată să scriu despre aceste lucruri, am dat curs cererii lui Valeriu Popa, considerând că poate aceasta corespunde unei vreri mai înalte, de dincolo de noi. În grupul nostru sunt oameni dotaţi, cu condei, care ar fi putut contura mult mai bine şi alte aspecte. Am scris ceea ce am cunoscut eu, după puterea şi priceperea mea, cu speranţa de a le fi de folos celor însetaţi de adevăr şi cunoaştere. După 1989, au apărut pe piaţa numeroase cărţi, care vin în ajutorul celor ce vor să cunoască adevăruri ascunse, dincolo de aparenţe, dincolo de ceea ce putem vedea şi auzi.

S-a confirmat ceea ce părea incredibil. Ni se spuneau lucruri despre care noi nu puteam vorbi, ni se spunea că oamenii trebuie să afle despre ele şi ne întrebăm adesea cum, răspunsul era de fiecare dată acelaşi:

„Prin mijloacele voastre de informare”, şi ne era foarte greu să acceptăm atunci o asemenea idee. Dar uite că a venit şi acest timp.

Tot mai multe lucrări caută să răspundă la întrebările care frământă omenirea.

Cert este că omul reprezintă infinit mai mult decât putem vedea privindu-l şi este mult mai important pentru Cosmos decât crede el însuşi. Venim la viaţa inocenţi, puri, având de la început dorinţa de cunoaştere.

Pornim pe drumul lung şi greu al evoluţiei, în vârtejul fenomenelor din lumea materială, pierzându-ne cu încetul puritatea, dar dezvoltându-ne inteligenta, câştigând experienţe, dobândind puterea de a distinge binele de rău, iar din alt punct, începe construirea conştientă de sine.

Omul, cea mai înaltă verigă pe scara vieţii, cea mai mare minune a creaţiei, cea mai desăvârşită arhitectură, nu-i decât un mic univers integrat organic în marele univers, o părticică dintr-un întreg, din marele tot.

Etapele vieţii nu sunt decât trepte ale luptei pentru lumină, pentru înălţarea fiinţei noastre către perfecţiune.

După orice încercare mai grea, ne simţim mai puternici, mai îmbogăţiţi sufleteşte, mai călіţi. Toate relele vieţii ajută la ridicarea noastră, la autodepăşire. Suferinţele psihice călesc caracterele, rafinează sentimentele. Durerea fizică dezleagă în mod chimic legăturile care ţin sufletul înlănţuit în materie, îl curăţă de fluidele grosolane, aşa cum temperatura în caz de boală, semnalează existenţa unor focare de infecţie şi le distruge. Este mijlocul creat de organism pentru autoapărare.

Între trupul format din materie şi care poate fi cercetat, analizat în laborator şi sufletul care scapă încă obiectivării cu ajutorul aparaturii ştiinţifice (deja sunt mai multe centre în lume care au creat aparate ce pun în evidenţă aura umană), este o legătură indestructibilă. Prin intermediul simţurilor fizice, sufletul învaţă, se îmbogăţeşte cu cunoştinţele de care are nevoie. Şi ca să înţelegem mai bine legătura dintre corp şi suflet, să privim un pahar în care am pus nisip, acesta reprezentând în cazul nostru corpul fizic. Peste nisip turnăm apă. Spiritul este asemenea apei, care întrepătrunde nisipul, n-o mai vezi, dar este acolo. Trupul este instrumentul, nava cu care sufletul peregrinează prin lumile materiale şi trece din experienţă în experienţa, pentru a învăţa şi a se desăvârşi.

Să nu dăm însă trupului mai multă atenţie decât i se cuvine, în detrimentul sufletului, să nu sacrificăm ceea ce este veşnic, nemuritor, în avantajul a ceea ce este trecător, pieritor.

„Nimic prea mult”, spuneau unii filosofi din vechime. Tot ce nu atinge său depăşeşte măsură, este dăunător: plouă prea mult, avem inundaţii, plouă prea puţin, avem secetă. În toate trebuie păstrată măsură, cumpătarea, echilibrul.

Conştiinţa omenească, sufletul, este adesea confundat cu unealta sa, trupul, haina pe care o poartă.

Omul adevărat, nu este însă ceea ce se vede în exterior, corpul acesta de carne, pieritor, trecător.

OMUL ADEVĂRAT, VEŞNIC, NEMURITOR, ESTE SCÂNTEIA DIVINĂ, comoara sufletului ascunsă în adâncurile insondabile ale materiei. S-o căutăm, s-o ajutăm să iasă la lumină. Se află în noi izvoare ascunse, din care de fapt, pot să ţâşnească valuri de viaţă şi iubire, de virtuţi, de puteri nemăsurate. Fiinţa adevărată, se creează ea însăşi prin dezvoltarea gradată a forţelor care se află ascunse în ea.

Progresul şi ridicarea noastră interioară depind numai de eforturile şi curajul fiecăruia, de energia consumată în abordarea vieţii. Sufletul omenesc are gravat în el simţul frumosului, al binelui, puterea de iubire până la sacrificiu, dar facultăţile spirituale nu sunt egal dezvoltate la toţi oamenii şi nu ies la lumină, nu pot fi cunoscute, îmbogăţite, decât atunci când sunt puse la lucru.

Muncă, trudă, suferinţa, şlefuiesc simţurile, le curăţă de zgură care le încătuşează, le sensibilizează şi înfrumuseţează.

Omul nu este făcut să vegeteze ca un mucegai sau să se irosească într-o luptă înverşunată a tuturor contra tuturor, să promoveze violenta, şiretenia, ura. Imaginaţi-vă un fier de plug cumpărat şi pus la păstrare într-o magazie şi uitat acolo. Departe de a se conserva, el se înnegreşte, ruginеşte şi se degradează. Cum ar arăta dacă ar fi folosit la arat ogoarele, la răsturnat brazdele? Frumos şi strălucitor, şi cu cât ogorul va fi mai bătătorit şi munca mai grea, cu atât fierul plugului va străluci mai puternic.

Preocuparea pentru autoperfecţionare interioară,

trebuie să fie reală, nu numai teoretică, altfel ne pierdem în iluzii fără suport. Prin tot ceea ce facem, faptele noastre, gândurile noastre bune sau rele, ne construim propria fiinţă morală. Repetarea unor obiceiuri, bune sau rele, se transformă cu timpul în facultăţi ale sufletului. Cauza multora din suferinţele noastre se află în interiorul nostru, îşi au sediul, izvorul în noi.

Aceasta înseamnă că noi am încălcat legea armoniei, că suntem în dezacord cu ea, dar în loc să ne întoarcem privirea către interiorul nostru, să căutăm în noi cauzele acestor suferinţe, le atribuim motive exterioare.

Putem fugi dintr-o casă insalubra, de un loc de muncă inconvenabil, de o companie supărătoare, dar de noi, nu putem fugi. Oriunde ne-am duce, lipsa de armonie din noi ne însoţeşte.

Întorcându-ne privirea mai mult asupra noastră, autocenzurându-ne pornirile, gândurile, faptele, ne putem ameliora fiinţa interioară. Distanţându-ne de noi, privindu-ne comportamentul aşa cum priveşti o pictură, mai de departe, ca s-o poţi înţelege, vom putea să ne cunoaştem şi să ne ajutăm singuri. Tot în acest scop, putem încerca să punem pe seama altcuiva faptele noastre, apoi să le judecăm ca şi cum n-ar fi ale noastre, ci ca pe ale altuia, pentru că de obicei, pe cât suntem de exigenţi şi critici cu alţii, cu atât nouă ne găsim întotdeauna scuze, justificări.

Să nu condamnăm durerea, ea singură ne smulge din indiferentă, ne şlefuieşte simţurile şi modelează sufletul. Dacă nu s-ar cunoaşte, cine ar putea spune că fluturele cu aripi splendid colorate, provine din cristalida fără formă în care s-a închis o omidă?

Asemenea cristalidei, corpul omenesc, cu îmbrăcămintea sa de carne, se reîntoarce în laboratorul naturii, pentru că el aparţine pământului, iar sufletul îşi ia zborul către locul său de origine, luând cu el doar zestrea faptelor acumulată de trecerea prin lume. Şi bogăţia materială şi sărăcia, sunt încercări prin care trecem. Celor cărora li se dă mult, li se cere mult. Să nu-iinvidiem.

Şi filosoful german Nietzsche a gândit la un model de

om, un supraom, frumos, deştept şi rău, care să asuprească tot ce e nearian în folosul rasei superioare, când de fapt, avea un model de supraom, bun, înţelept, care s-a jertfit pentru binele tuturor, şi acesta era Iisus, pe care-l nega. Suntem parte din creaţie şi tot ce există, mineral, planta, animal, fac parte împreună cu noi din armonia cosmică, iar scopul existenţei noastre, este de a conştientiza la nivel cosmic, IUBIREA. Să ajungem să iubim tot ce este creat, să ne zidim pe noi cei adevăraţi cu cărămizile iubirii, bunătăţii, milei, toleranţei, îngăduinţei, bunăvoinţei, generozităţii etc... iubind totul, învăţând de la toate.

Există în lirica norvegiană, o poezie de o mare frumuseţe şi profundă înţelepciune, intitulată: „Învaţă de la toate".

„Învaţă de la toate, că toate-ţi sunt surori, învaţă de la flăcări, ce-avem de ars în noi, învaţă de la ape să nu dai înapoi (să ai statornic drum), învaţă de la păsări să fii mereu în zbor". Eufrosina Bălan, Bucureşti, noiembrie 1990.

CAPITOLUL VIII – NU VĂ JUCAŢI CU VIAŢA VOASTRĂ.

Sfârşit de vară în Bucureştiul anului 1994. Am aflat de la câţiva tineri care îl căutau pe nenea Popa că într-una din zilele următoare va avea loc o întâlnire cu părintele Argatu la schitul Dârvari. Am căutat să-mi fac timp pentru a participa şi eu la această serată de spiritualitate românească, aşa că în ziua respectivă, am ajuns acolo cam cu un sfert de oră înainte de începere.

Schitul e aşezat pe o străduţă lăturalnică, pe lângă „Şcoala Centrală" din apropierea parcului „Grădina Icoanei", o zonă pitorească, într-un loc liniştit şi mai retras, care te transpune pe nesimţite în atmosfera unui Bucureşti din anii 1900. Când am ajuns pe străduţa cu pricina, în faţa intrării în curtea schitului, o mare de oameni se înghesuia să pătrundă înăuntru în speranţa de a

mai găsi un loc liber. Nu mai erau. A venit rândul zidurilor împrejmuitoare. Cei care se puteau căţăra au găsit acolo un locuşor de unde să poată vedea şi auzi. Urcând pe nişte scări lăturalnice a unei construcţii anexe a schitului, am ajuns şi eu pe un fel de platforma unită cu unul din ziduri, şi de acolo pe zid, ocupând un loc destul de confortabil, dar cum acest „amplasament” fusese observat şi de alţii, în curând înghesuiala s-a mărit, iar cuvântul confortabil era deja amintire. Totuşi am reuşit să mă menţin pe „poziţie”. De ce? Fiindcă în curând, organizatorii şi gazdele, depăşiţi de situaţie, de puhoiul de lume care se adunase în curte şi pe zidurile din jur, începuseră să insiste, vorbind la microfon, să ne dăm jos de pe ziduri, că se pot prăbuşi sub greutatea noastră. După mai multe insistenţe, cei veniţi mai la urmă au trebuit să se dea jos. Eu am scăpat. Era o forfotă plină de nerăbdare.

Erau oameni în vârstă, simpli, intelectuali, studenţi, elevi. Urma să vină părintele Argatu care să poarte o discuţie cu publicul pe tema unui film făcut cu dânsul la mănăstirea Cernica, despre farmece şi vrăji.

În fine a apărut şi părintele. Cei de jos se înghesuiau în jurul lui, abia mai putea să meargă, până ce la urmă a ajuns cu greu la locul ce îi fusese rezervat. Văzând acea mulţime de oameni care cu greu se desprindeau de el, mi-am adus aminte de vorbele lui nenea Popa: „Fereşte-te să te fericească lumea!” Dar dacă ai misiune, n-ai încotro.

După ce ne-a salutat şi ne-a urat bun venit, a spus: „Nu uitaţi, că pentru unii, în această seară, aici, poate să fie un loc de înălţare sufletească. Aşa vă doresc, că toată lucrarea (serată organizată) aceasta să fie făcută cu Dumnezeu înainte. Dumnezeu să vă ajute!”

Apoi am văzut filmul, părintele a răspuns la întrebări şi ne-a împărtăşit câte ceva din experienţa lui de viaţă preoţească. Cele prezentate şi povestite în acea seară de părinte şi cei intervievaţi ce fuseseră vindecaţi, erau o confirmare în plus, de necrezut poate pentru unii, că farmecele şi vrăjitoria sunt o realitate a lumii în care trăim.

Prin tot ce ne spunea şi felul cum răspundea la

întrebări, ne îndemnă la o viaţă curată, creştinească, şi ne şi arată cum putem realiza aceasta. Mi-era drag şi îmi încălzea inima dăruirea cu care îşi trăia menirea de preot.

Era o seară de vară minunată. Cu toţii eram în curtea schitului, în aer liber, cu cerul înstelat deasupra capului.

La un moment dat, cineva din mulţime a pus o întrebare legată de practicile spirituale yoghine.

Împotrivirea şi respingerea categorică a oricăror forme şi metode de elevare psihică şi fizică ce provin din aceste tehnici milenare, m-a surprins şi m-a pus oarecum pe gânduri. Apoi, ascultând următoarele întrebări, răspunsuri şi comentarii, am uitat de nedumerirea mea şi m-am bucurat până la sfârşit de acea seară în care aflasem atâtea lucruri noi.

Ajuns acasă, am stat puţin de vorbă cu nenea Popa despre ce văzusem şi ascultasem, apoi m-am dus în camera mea să mă culc. Dar somnul nu venea. Mi-am adus aminte de atitudinea părintelui faţă de practicile asiatice, de la care eu învăţasem multe lucruri ce-mi erau de folos, legate de dezintoxicarea corpului, de post, de tehnici de meditaţie, de cunoaşterea corpului energetic al omului. „Da”, îmi ziceam, din punct de vedere strict dogmatic poate avea dreptate, dar experienţa vieţii îmi arată şi altceva. Citisem multe cărţi despre principiile şi modul de viaţă al yoghinilor, al budiştilor, al spiritualiştilor, despre viaţa unor învăţători spirituali indieni, despre cercetări ştiinţifice moderne în domeniul spiritual, etc.

Toate m-au ajutat să-mi lărgesc orizontul cunoaşterii, să înţeleg mai mult din semnificaţia cuvântului spiritualitate şi care ar fi posibilele drumuri de urmat.

M-au convins mai mult decât alte lucrări că tot ce fac, de la gând, vorba, fapta, mi se înregistrează şi sunt direct răspunzător, că pentru tot ce mi se întâmplă principalul vinovat sunt eu, că Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni, că ceea ce trăiesc în prezent este consecinţa comportamentului meu din trecut şi în acelaşi timp, „azi”, prin felul cum gândesc şi trăiesc, îmi pregătesc viitorul.

Toate acestea m-au ajutat să înţeleg mai bine Biblia,

să încep să mă apropii de mesajul lui Iisus, fiind mai atent la motivele pentru care trăiesc şi în măsură puterilor mele să încerc să-mi corectez greşelile. M-au ajutat să păstrez vie dorinţa de căutare. Poate pentru unii este de ajuns Biblia. Cred că ea poate fi înţeleasă mai profund prin revelaţie. Însă cu deocamdată nu am ajuns la aşa ceva. Şi atunci mi-e la îndemână calea studiului, al muncii, al experimentării. Este benefică cunoaşterea experienţei a câtor mai mulţi maeştrii spirituali, din toată lumea, din toate timpurile. Astfel, prin comparaţie, studiu şi practică, putem începe să aflăm cine suntem, de unde venim şi unde mergem. Dacă am luat de la unul o singură idee, pe care punând-o în practică mă face să fiu mai bun faţă de mine şi faţă de semeni, atunci este un bun câştigat. Fiind un om mai bun, automat sunt şi un creştin mai bun.

Vremurile pe care le trăim ne pun în faţa unor fenomene şi manifestări ce cu greu pot fi explicate şi acceptate chiar şi de ştiinţă. Dar pentru că ele apar cu repetabilitate, ştiinţa nu le mai poate ignoră.

Recunoaşte existenţa lor şi caută să le studieze, să le înţeleagă. Aceste fenomene sunt şi în afară omului, dar sunt şi oameni-fenomen, contemporani cu noi, tot mai mulţi. Ei ne vorbesc şi fac demonstraţii. Dacă îi ascultăm, observăm că, deşi nu se cunosc, unii fiind din ţări diferite, afirmă adesea idei asemănătoare sau chiar identice uneori, care explică vremurile pe care le trăim, fenomenele ce au loc şi semnificaţia lor. Dacă găsim aceeaşi afirmaţie, la autori diferiţi, independenţi unul de altul, înseamnă că acea idee e veridica. Oamenii au nevoie de explicaţii. O deschidere în acest sens din partea preoţilor ar fi de bun augur pentru o cât mai bună înţelegere între enoriaşi şi reprezentanţii bisericii. În multe alte ţări acest lucru se întâmplă. La Lourdes, în Franţa, Medjugorje, în fosta Yugoslavie, în Damasc, în Filipine, Brazilia şi în multe alte locuri. Aici, preoţii colaborează cu medici şi oameni de ştiinţă pentru a obiectiva şi autentifică aceste manifestări ce depăşesc sfera normalului, organizând împreună o activitate comună, în slujba lui Dumnezeu, ajutând semenii

prin vindecări şi educaţie. Şi la noi în ţara apar tot mai mulţi oameni cu proprietăţi bioenergetice deosebite, confirmaţi prin metode ştiinţifice şi verificaţi prin rezultatele benefice obţinute. Ei pot şi trebuie să colaboreze cu biserica noastră strămoşească urmărind un scop comun: ajutorarea şi îmbunătăţirea cunoştinţelor semenilor, a modului de gândire şi comportament. Căci nicio vindecare nu-şi atinge pe deplin scopul dacă nu are la bază o terapie educaţionala.

De ce tinerii şi mulţi alţii se duc la yoga sau de ce urmează alte forme şi cursuri de spiritualizare? Ce îi atrage acolo? Ce au aceşti maeştri şi nu avem noi, creştinii şi o parte din preoţii ortodocşi???...

Dar, pe lângă aspectele benefice, există şi greşeli ale modului cum înţeleg şi se comportă unii tineri, adepţi ai practicilor orientale.

Noi nu venim întâmplător într-o anumită tara, familie, în anumite condiţii de cultură şi civilizaţie.

Toate acestea sunt determinate de programul pe care noi l-am ales înainte de a veni la viaţă. Faptul că m-am născut în România, în religia creştină, reprezintă coordonatele principale ale dezvoltării mele spirituale, pe care trebuie să le cunosc, să le înţeleg şi să le îmbogăţesc cu propria mea experienţă, dacă ea se dovedeşte benefică, autentică. Eu pot cunoaşte din spiritualitatea întregii lumi, pot învăţa de la toate religiile, de la toţi maeştrii spirituali faţă de care simt afinitate, dar să am mereu în vedere cele zece porunci din învăţătura creştină. Dacă m-am născut în România, dacă sunt botezat în religia creştină, cred că este corect să trăiesc şi să mor roman şi creştin.

Mi-aduc aminte de gândirea lui nenea Popa: „Dacă prin acumulările mele din toate domeniile, de la orice formă de spiritualizare, reuşesc să fac să se vorbească despre mine prin faptele mele bune mai mult chiar şi decât despre unii preoţi, înseamnă că aceste acumulări pot fi preluate în sistemul nostru religios, căci orice religie urmăreşte să se vorbească despre ea prin faptele bune ale credincioşilor săi”.

Deşi acceptă yoga, văzând în ea o metodă de autocunoaştere, era împotriva depăşirii limitei de toleranţă a normelor morale ale colectivităţii şi religiei în care trăim. Milita însă din tot sufletul pentru conlucrarea dintre semenii noştri cu proprietăţi extrasenzoriale şi biserica creştină.

Haideţi să încercăm că preoţii noştri, împreună cu medici şi aceşti oameni cu proprietăţi să formeze echipe care să lucreze împreună. Fără îndoială că vor veni mult mai mulţi oameni ia biserică decât înainte.

Ce s-ar întâmpla dacă, de exemplu, într-o mare biserică din Craiova sau din Bucureşti, alături de preot va vorbi şi Lavinia Tatomir, iar la sfârşit vă face şi câteva demonstraţii? Cu siguranţă biserica se va umple de o mulţime de oameni care până atunci nu veniseră (mai ales tineri, elevi, studenţi). N-ar fi bine? Ba ar fi foarte bine! Avem aceşti oameni printre noi, dăruiţi nouă, romani. Haideţi atunci să-i ajutăm să ne ajute. Biserici din ţările vecine au înţeles acest lucru şi îl practică cu rezultate foarte bune.

Aceste gânduri mi-au adus aminte de câteva pasaje din Biblie, care vin parcă să confirme realitatea acestor probleme. Iată care sunt: Matei Cap. 25:

— Ver.14: „Şi mai este ca un om care, plecând departe, şi-a chemat slugile şi le-a dat pe mâna avuţia să”.

— Ver.15: „Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui şi a plecat”.

— Ver.16: „Îndată, mergând, cel ce luase cinci talanţi a lucrat cu ei şi a câştigat alţi cinci talanţi”.

— Ver.17: „De asemenea şi cel cu doi a câştigat alţi doi”.

— Ver.18: „Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ şi a ascuns argintul stăpânului său”.

— Ver.19: „După multă vreme a venit şi stăpânul acelor slugi şi a făcut socoteală cu ele”.

— Ver.20: „Şi apropiindu-se cel care luase cinici talanţi, a adus alţi cinci talanţi, zicând: Doamne, cinci talanţi mi-ai dat, iată alţi cinci talanţi am câştigat cu ei”.

— Ver.21: „Zis-a lui stăpânul: Bine, sluga bună şi credincioasă, peste puţine ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău”.

— Ver.22: „Apropiindu-se şi cel cu doi talanţi, a zis: Doamne, doi talanţi mi-ai dat, iată alţi doi talanţi am câştigat cu ei”.

— Ver.23: „Zis-a lui stăpânul: Bine, sluga bună şi credincioasă, peste puţine ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău”.

— Ver.24: „Apropiindu-se apoi şi cel care primise un talant, a zis: Doamne, te-am ştiut că eşti om aspru, care seceri unde n-ai semănat şi aduni de unde n-ai împrăştiat”.

— Ver.25: „Şi temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată ai ce este al tău”.

— Ver.26: „Şi răspunzând stăpânul său i-a zis: Sluga vicleană şi leneşă, ştiai că secer unde n-am semănat şi adun de unde n-am împrăştiat?”

— Ver.27: „Se cuvenea deci că tu să pui banii mei la zarafi, şi eu, venind, aş fi luat ce este al meu cu dobândă”.

— Ver.28: „Luaţi deci de la el talantul şi daţi-l celui ce are zece talanţi”.

— Ver.30: „Iar pe sluga netrebnică aruncaţi-o intru întunericul cel mai din afară…”

Iisus a venit pe pământ acum 2000 de ani să aducă oamenilor noi învăţături, un nou cod moral, o religie bazată pe iubire, iertare, toleranta, dar şi fermitate în apărarea acestor valori spirituale.

Apostolii au cuprins în scrierile lor aceste învăţături care au devenit norme orientative pentru viaţa noastră. Ele au fost scrise acum aproape 2000 de ani, în concordanţă cu nivelul de pregătire al oamenilor de atunci, cu starea economică şi socială de atunci, vorbind în limbajul culturii şi civilizaţiei de acum 2000 de ani, din acele locuri. Toate acestea sunt talanţii pe care Stăpânul ni i-a lăsat când a plecat.

El se va întoarce. Şi cu siguranţă ne va întreba ce am făcut cu ce ne-a lăsat. Cum am gospodărit averea ce ne-a fost lăsată în grijă?

Şi atunci preoţii noştri în ce postură vor fi? A celui care a primit cinci talanţi şi a înapoiat zece sau a celui care un talant a primit, unul a dat înapoi?

Adică, învăţătura lăsată cum am înţeles-o, cum am trăit-o, cum am dezvoltat-o ţinând cont de realitatea psihică şi fizică a lumii în care trăim? Cum reuşim să integrăm în educaţia creştină cultura şi civilizaţia anului 2000, limbajul şi preocupările oamenilor din acest timp, fenomenele şi curentele de gândire care frământă omenirea? Cum găsim acele forme de colaborare între credinţă şi ştiinţă care să ne facă să fim mai buni?

Vă doresc, buni preoţi, că la venirea Stăpânului, să aveţi în palme mai mulţi talanţi decât v-a lăsat. Când am dat titlul acestui capitol, gândul mi-a fost la două poze (planşele 47, 48) ale unor oameni, imagini pe care nu le voi uita toată viaţa.

Undeva, într-un sat, într-un loc uitat de lume, trăieşte un om. Prima oară când am văzut poza nu mi-am dat seama ce reprezintă. Capul este cât corpul. Este de o inteligenţă deosebită. Bate la şah prin telefon pe şahişti profesionişti. A învăţat singur limbi străine. Odată, întâlnind un om, a aflat răspuns la întrebarea ce îl frământă de-o viaţă: „De ce soarta îl năpăstuise în halul ăsta?” Pentru că în una din vieţile trecute fusese un bărbat foarte frumos şi inteligent din care cauză era tare mândru şi orgolios, făcând pe mulţi din jurul lui să sufere, iar în plus a comandat şi crime.

Cunoscând acestea, dintr-odată îşi înţelege în altă lumină existenţa şi spune: „Doamne, îţi mulţumesc, căci acuma ştiu. Ajută-mă te rog să-mi duc la bun sfârşit această viaţă, ca să ispăşesc cât mai mult din greşelile făcute în trecut”.

Cealaltă imagine reprezintă un copil care s-a născut fără mâini şi fără picioare. El este originar din Hong Kong şi a dobândit această infirmitate datorită unui chiuretaj nereuşit pe care mama sa l-a făcut, căci nu dorea acest copil. După naştere, părinţii l-au abandonat în maternitate, în vederea unei eventuale adopţii.

Se află de patru ani într-un orfelinat, când a fost adoptat de o familie de canadieni care mai avea 18 copii înfiaţi, aducându-l şi pe el în Canada.

Brian Giavedoni (în imagine), cel care i-a proiectat braţele şi picioarele mioelectrice, spune despre Danny Osborne, copilul infirm: „Când l-am cunoscut era ruşinos şi timid. Acum vorbeşte că o furtună. Este încrezător şi plin de curaj”. Băiatul merge la o şcoală publică obişnuită, având mulţi prieteni printre colegi.

Pe la vârsta de 11 ani, micuţul Osborne a început să povestească tot felul de întâmplări care s-au petrecut înainte de 1976 în New York, în Statele Unite, deşi el nu fusese nici măcar o zi acolo. El pretinde că a cunoscut foarte bine un oarecare Jimmi Colţ, antreprenor, descriind cu lux de amănunte perioade din viaţa acestuia. Danny cunoaşte numele a peste 20 de persoane care erau rude sau prieteni apropiaţi domnului Colţ. Acest caz a intrat în atenţia profesorului de psihiatrie Ian Stevenson, de la Universitatea Virginia din Charlottesville, care a verificat afirmaţiile copilului. Dintr-un număr de 63 de cazuri studiate de profesor, 60 s-au dovedit a fi autentice. El crede că cele relatate de copil sunt în legătură cu viaţa sa anterioară, căci Jimmy Colţ este mort. Acesta s-a sinucis în 1976, deoarece pierduse la bursă, aruncându-se de pe unul din cele două turnuri ale lui World Trade Center Building, din Manhattan, New York.

Nimic nu vine din afară atunci când eşti pregătit, ci tot răul care dezechilibrează porneşte din interiorul nostru şi în special de la necunoaştere.

Învingători sunt numai aceia care reuşesc să învingă biologicul negativ prin raţiunea pozitivă.

Valeriu Popa

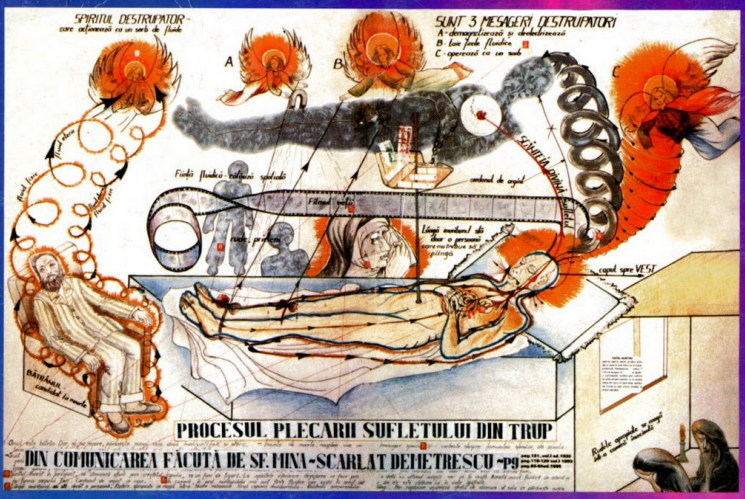
SPIRITUL DESTRUCTIV-
SUNT 3 MESAGERI DESTRUCTIVI
PROCESUL PLECARII SUFLETULUI DIN TRUP
DIN COMUNICAREA FĂCUTĂ DE SF. MINA-SCARLAT DEHETRESCU -PS

ISBN-973-98772-4=9 Editura HERMES Preţ 75.000